

1. மந்திர சக்தி

எங்களுக்குத் தெரிந்த மட்டில் சமூகத்தில் அனுசரிக்கப்படும் வழக்கப்படி, எந்த ஒரு குருவிடமும் அம்மா தீக்ஷை பெறவில்லை. மற்றும் அம்மாவின் அறிவுத் திறனை சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்க எந்த ஒரு பிரசங்கமோ, ஆன்மீக பேருரையோ, சாஸ்திர நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்த ஆராய்ச்சியின் காரணமாகவோ அல்லது எவ்விதத் துண்டுதலாலும் விளங்கவில்லை. இந்த உலகத்தில் தெய்வீக ஒளியைப் பரப்பவும், தெய்வீக ஆற்றலை வெளிக் கொணரவும், மனித குலத்தின் பக்தி இறைவன்பால் ஓங்கச் செய்திடவுமே, அம்மா இவ்வுலகத்திற்கு இக்காலக் கட்டத்தில் அவதரித்து வந்துள்ளா ரென்பது பல மூதறிஞர்களின் பொதுவான கருத்தாகும்.

அம்மாவின் சிறு பிராயத்திலேயே வியக்கத்தக்க பல அசாதாரண நிகழ்வுகள் தோன்றின. ஆனால் அவை சாதாரண மனிதப் பார்வைக்கு காணப்படாதிருந்தன. ஏற்கனவே விளையாட்டுச் செயல்கள் மிகுந்த இளம் பருவத்திலேயே ஒருவித உதாசீனமான மனப்பான்மை இவரிடம் காணப்பட்டது. இதனால் இவரை மூளை வளர்ச்சி குன்றிய மந்த புத்தி கொண்டவரெனக் கருதினார்கள். இவருடைய பெற்றோரும் கூட இவரது எதிர்காலத்தைப் பற்றி அவ நம்பிக்கை கொண்டனர். சில சமயங்களில் தான் எங்கிருந்தோம், என்ன செய்து கொண்டிருந்தோம், என்ன கூறினோம் என்பது கூட அறிந்திராத நிலையிலிருந்தார். அவர் குழந்தைப் பருவத்தின்போது நடந்து கொண்டே பல மரஞ்செடி கொடிகளுடனும், சூக்ஷ்ம தேவதைகளுடனும் பேசுவதுண்டு. அவர்களுடன் ஏதோ சைகை செய்துங்கூட தொடர்பு கொள்வார். மற்றும் சில சமயங்களில் இவர் திடீரென்று ஒன்றும் புரிந்து கொள்ள முடியாத உணர்ச்சிக்கு ஆளாகி பேச்சற்று இருப்பார்.

தனது பதினேழாம் வயதிலிருந்து இருபத்தைந்தாவது வயதுவரை பல இயற்கை சக்திகளை மீறிய அமானுஷ்யமான நிகழ்வுகள் அவரில் வெளிப்பட்டன.

சில சமயங்களில் நாம ஜபங்களைச் செய்யும்போது அப்படியே சொல்லடங்கி, செயலடங்கி காணப்படுவார். இதைப் போலவே நாம சங்கீர்த்தனங்கள் பாடும்போதும் இவரது உடல் உணர்ச்சியற்று ஸ்தம்பித்து இருக்கும். ஓர் ஆன்மீக சொற்பொழிவை கேட்ட பின்போ அல்லது ஓர் ஆலய தரிசனம் செய்த பின்போ இவரது நடத்தையில் ஓர் அசாதாரண நிலை காணப்பட்டது.

அம்மாவின் இருபத்தி இரண்டாவது வயதில் (தற்போதைய பங்களாதேசில்) மைமன் சிங் மாவட்டத்தில் பஜீத்பூர் என்னும் ஊரில் ஐந்து அல்லது ஆறு வருடங்கள் தங்கியிருந்தார். அந்தக் காலம் முடியும் தறுவாயில் அவர் உதட்டிலிருந்து தானாகவே பலவிதமான மந்திரங்கள் வெளிவந்தன. பல தேவ தேவியர்களின் வடிவங்கள் அம்மாவின் உடலிலிருந்து மின்னலைப்போல் தோன்றின. அவருடைய உடலங்கங்கள் தன்னிச்சை யின்றியே பலவித யோக முத்திரை வடிவங்களில் தோற்றமளித்தன. இப்படிப்பட்ட தெய்வீகத் தோற்றங்கள் உடலில் காட்சியளித்த காலங்களில் பேசும் தன்மையற்று சுமார் ஒரு வருடம் மூன்று மாதம் பஜீத்பூரிலும், மேலும் ஒரு வருடம் ஒன்பது மாதங்கள் தாகாவிற்குத் திரும்பியதும், ஆழ்ந்தமோன நிலையிலேயே இருந்தார். இப்படி மோனத்தைக் கடைப்பிடித்ததின் விளைவாக அவர் முகம் தேவலோகத்தைச் சார்ந்த திவ்யமான பிரகாசங் கொண்டு திகழ்ந்ததும், அளவு கடந்த ஆகாயத்தைப் போன்ற ஆழ்ந்த மோனானந்தம் உற்றும் காணப்பட்டது. வெளி உலகம், உள் உலகங்களில் ஏற்படும் நிகழ்வுகளின் தாக்கம் எதனாலும் பாதிக்கப்படாதவராக அவர் இருந்தது தெளிவானது. தன் யதார்த்த சாந்தியில் இளைப்பாறித் துயில் கொண்டு சாந்த சொரூபியாய் காணப்பட்டார். அப்படிப்பட்ட நிலையில் எடுத்த அம்மாவின் புகைப்படம் பின்பக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

இவ்வபூர்வ சம்பவ காலங்களிலெல்லாம் பிதாஜி, அம்மாவின் இப்படிப்பட்ட போக்கினால் அவருக்கு என்ன ஆகுமோ என்றெல்லாம் கவலைபட்டு அமைதியில்லாமல் இருந்தார். ஆனால் அம்மாவை பற்றி எப்படிப்பட்ட ஏளனமான அவதூறு பேச்சுக்கும், எவருடைய கற்பனைக் கதைகளுக்கும் செவிசாயக்காமல் இருந்த பிதாஜி, அம்மாவின் போக்கில் சற்றும் குறுக்கிடவில்லை. சில நேரங்களில் அவரது உடல் ஏதாவது துர்பிசாசுகளால் வசப்படுத்தப்பட்டிருக்குமோ என்று பயந்து சில சாதுக்களையும், பேயோட்டும் மாந்திரீகர்களின் உதவியையும் நாடிய போதிலும் பயன் காணவில்லை. மேலும் வைத்தியம் செய்ய முயற்சி செய்தவர்கள் திகைப்பாலும், பயத்தாலும் தாமாகவே பின் வாங்கினர். பிறகு அம்மாவின் தயவை நாடி மனச் சிதறலிலிருந்து விடுபட்டு அமைதி பெற்றனர். முன் மாதிரியே இந்த ஐந்தரை மாத காலங்கள் அம்மாவின் உடலில் பல தெய்வ தரிசனங்கள் வெளிப்பட்டன. இப்படி ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றிய இறை ரூபங்களை தரிசித்து, துதித்து, வழிபாடு செய்ததும், அவைகள் மறைந்து போயின. பூஜை சடங்குகள் நடக்கும்போது பலமுறை, தானே பூஜை செய்பவர், பூஜை, பூஜிக்கப்படும் மூர்த்தி, அதற்குப் படைக்கப்படும் நிவேதனம் மேலும் அதன் ஒவ்வொரு பொருளும் தானாகவே இருப்பதாகிய தன்னியல்பான அத்வைத நிலையை அம்மா உணர்ந்திருந்தார்.

இப்படிப்பட்ட துதிகளின் மூலம் எவ்வித லாப நோக்க மற்றும், மற்றும் இப்படி பூஜிக்க வேண்டுமென்ற இச்சையும் அம்மாவுக்கு இல்லை. ஒரு தனியான இடத்தில் உட்கார்ந்த உடனேயே உடல், மனம் ஆகியவற்றின் சம்பந்தப்பட்ட பூஜையின் செயல்கள் ஒருவித மர்மமான வழிமுறையில் தானாகவே வெளியாயின. அப்படி அவர் நடத்திய பூஜைகளும், சடங்குகளும் வழிபாடுகளும் சாத்திர சம்பந்தமானதா என்று பிற்பாடு சாத்திர அறிஞர்களிடம் கேட்டபோது, அவர்களும் ஆராய்ந்தபின், அவர் நடத்தியவை அனைத்தும் சாத்திர விதி

முறைகளுக்கு முற்றிலும் உகந்தவாறு இருந்தனவென்று உறுதியுடன் தெரிவித்தனர். எப்படி அம்மாவால் இவ்வளவு செம்மையான முறையில் இச்சடங்குகளை அனுசரிக்க முடிகிறதென்று கேட்பவர்களுக்கு அவர் அருளிய ஒரே பதில், “இப்போது நீங்கள் யாரும் எதையும் என்னிடம் கேட்காதீர்கள். குறிப்பிட்ட சரியான நேரத்தில் உங்களுக்கே தெரியவரும்” என்பதேயாகும்.

1924 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 10, அம்மா தாகாவை அடைந்தார். மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு தாகா நவாப்பின் தோட்டத்தில் தங்கலானார். அங்கு அவர் தரிசனத்திற்காக பக்தர்கள் குவிய ஆரம்பித்தனர். 1925 ஆம் ஆண்டில் பக்தர்கள் சிலர் அம்மாவை காளி பூஜையை செய்யும்படி வேண்டினர். ஏனென்றால் அன்னாரால் செய்யப்பட்ட பூஜை மிகவும் அற்புதமாக கொண்டாடப்பட்ட தென்று அவர்கள் கேள்வியுற்றதாகச் சொன்னார்கள். அதற்கு அம்மா, “எனக்கு பூஜை செய்வதற்கான சாத்திர விதி முறைகளும், சடங்குகளும் தெரியாது. ஆகவே வழிமுறைகளை அறிந்தவர்களைக் கொண்டு செய்வதே சிறந்தது,” என்று பதிலளித்தார். பிறகு பிதாஜி (அம்மாவின் கணவர்) அவர்களின் வேண்டுகோள்கிணங்கி பூஜையை நடத்த ஒப்புக் கொண்டார். காளி அம்மையின் பக்தர்கள் அவரை பூஜித்துக் கொண்டாடும்போது, அவர்கள் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. ஆனால் பக்தர்கள் ஆன்ம பிரகாசமடைய அம்மா தானே இசைந்து செய்த பூஜையின் உயர்ந்த தரம் பல ஆயிர மடங்கு உயர்வும், வார்த்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாயும், ஆழ்ந்த தன்மையதாயும் இருந்தது. பக்தர்கள் யாவரும் வர்ணிக்க முடியாத அளவுக்கு தங்கள் இதயங்களில், பூஜையின் அழகாலும் கம்பீரத் தன்மையாலும் பேரானந்த மடைந்தனர்.

காளி அம்மனின் உருவச்சிலை ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டது. பூரண மௌனத்தில் அம்மா தரையில் தியானத்தில் அமர்ந்தார்கள். பிறகு ஆழ்ந்த பக்தி நிலையில் பூஜையைச்

செய்யும்போது, மந்திரங்களைச் சொல்லி சந்தனக் குழம்பில் தோய்ந்த மலர்களை மூர்த்தியின்மேல் அர்ச்சிப்பதற்குப் பதிலாக தன் தலைமேலேயே வைத்துக் கொண்டார். அம்மாவின் செயல்கள் யாவும் ஒரு பொம்மையின் பின்னணியிலிருந்து காண முடியாத கரங்கள் அவரின் உடலை ஒரு கருவிபோல் ஆட்டுவித்து தெய்வீகத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்தன. சில சமயங்களில் காளியம்மன் உருவத்தின்மேல் சில மலர்களைத் தூவினார். இப்படியாக அவர் செய்த பூஜை அமைந்தது.

பூஜையின் கடைசிக் கட்டமாக ஒரு ஆட்டுக்கிடாவை பலி கொடுக்க வேண்டும். அம்மாவிடம் அந்த ஆட்டைக் கொண்டு வந்ததும் அதை குளிப்பாட்டியபின், அம்மா அதை தன் மடிமேலேற்றி அதை அன்புடன் தடவியபோது அழுதார். பிறகு அதன் ஒவ்வொரு அங்கங்களையும் சில மந்திரங்களைச் சொல்லித் தொட்டபின் அதன் காதில் ஏதோ வார்த்தைகளை உச்சரித்தார். எந்த வாளால் பலி செய்யப்படுமோ அதையும் பூஜித்தார். அம்மா அதன்பின் தரையில் வணங்கித் தன் கழுத்தின் மீதே கொடுவாள் கத்தியை வைத்தபோது ஆடு பிளிறுவதுபோல் மூன்று முறை அவர் உதடுகளிலிருந்து ஒலி வந்தது. அதன்பின் ஆட்டை பலி கொடுத்தபோது ஆடு அசைவற்று இருந்ததுடன் எந்த கதறலும் செய்யவில்லை. மேலும் அதன் தலை, உடலிலிருந்து சிதறி விழுந்தபோது ஒரு சொட்டு இரத்தமும் சிந்தவில்லை. மிக்க முயற்சியுடன்தான் ஒரு சொட்டு இரத்தம் அந்த இறந்த உடலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு படையல் செய்யப்பட்டது. இச்சம்பவங்கள் நடக்கும் போதெல்லாம் அம்மாவின் முகத்தில் காணப்பட்ட அசாதாரண பிரகாசத்தால் அங்கு கூடியிருந்தோர் யாவரும் ஒரு உயரிய புனித மோன நிலையால் கவரப்பட்டிருந்தனர்.

1926 ஆம் ஆண்டில் மறுபடியும் அம்மாவை காளி பூஜையை செய்யும்படி பக்தர்கள் வேண்டினர். அதற்கு அம்மா எந்த பதிலும் தரவில்லை. அதன்பிறகு ஒரு பக்தர் வீட்டிற்கு

அம்மாவை அழைத்துச் செல்லும்போது, சிரித்தபடியே இடது கையைத் தூக்கி மௌனமாக இருந்தார்கள். அப்போது பிதாஜி அம்மாவின் இச்செயலின் குறிப்பு என்ன என்பதை கேட்டபோதும் பதிலேதும் அளிக்கவில்லை. சென்ற வீட்டில் உணவு உண்ண உட்கார்ந்தபோது, முன்போலவே அம்மாவின் இடதுகை மேலே தூக்கி நின்றது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு அந்த பக்தர் வீட்டிற்குப் போகும்போது வழியில் சுமார் 31-40 மீட்டர் தொலைவில் உயிருள்ள காளியின் உருவம் சுமார் 3 மீட்டர் உயரத்தில் மிதந்தபடியிருந்ததை அம்மாவால் காணப்பட்டதென்று விளக்கினார். மேலும் அக்காளியம்மன் அம்மாவின் மடியில் உட்கார இச்சைப் படுவதுபோல் தன் கைகளை அம்மாவை நோக்கி நீட்டியவாறு இருப்பதை அம்மா கண்டார். அதே நாளில் உணவு அருந்தும்போதும் அதே உருவம் ஒரு சிறுமியைப் போல் தனக்கு காட்சியளித்ததால் அம்மாவின் இடது கையானது தூக்கப்பட்டது என்று தெரியவந்தது.

காளி பூஜைக்கு முன்தினம் பக்தர்கள் அம்மாவிடம் மறுபடியும் பிரார்த்தித்த படியால், அம்மா பிதாஜியை நோக்கி, “அடியார்கள் மிகவும் ஆவலுடன் இப்பூஜையை நடத்திக் கொண்டாட விரும்புவதால் நீங்களே பூஜாரியாய் இருந்து நடத்தலாம்”, என்று கேட்டுக் கொண்டார். இதை பக்தர்களிடம் பிதாஜி, “அம்மா என்னை பூஜை செய்யும்படி கேட்டபடியால் அவ்வாறே செய்வேன். அதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ளுங்கள்” என்றார். காளியம்மன் உருவச் சிலையின் உயரம் எவ்வளவென்ற கேள்விக்கு, அம்மா அமர்ந்தபடி இரண்டு முறை கைத்தூக்கி காண்பித்த அளவிலிருக்க வேண்டுமென்றார். அச்சமயம் அம்மா தரையில் கற்சிலை போல் படுத்திருந்தார்கள். அப்போது இரவு மணி பதினொன்று. காளியம்மன் சிலைக்கு தோராயமான அளவு ஒன்று முடிவாக எடுக்கப்பட்டது. ஒரே நாளில் குறிப்பிட்ட உயரத்தில் சிலையை எப்படிக் கொணர்வதென்ற சர்ச்சை வெகுவாக எழுந்தது. நம்பிக்கையின்றி நவாப் தோட்டத்திலிருந்து சுந்தர்லால் பானர்ஜி

தாகாவிற்கு சென்றார். ஒரு கடையில் தேவைப்பட்ட அளவுக்கான ஒரு சிலை இருந்தது. மொத்தம் பன்னிரெண்டு சிலைகள் செய்யப்பட்டதில் ஒருவரின் முன் கட்டளையின்படி பதினொன்று சிலைகள் அவருக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. எஞ்சிய ஒன்று சிற்பியின் எண்ணத்தினாலேயே வடிவமைக்கப்பட்டது.

சரியான நேரத்திற்குள் காளியின் சிலை வந்து சேர்ந்தது. பூஜை நேரத்தில் அம்மா ஓர் உன்னத தெய்வீக சூழ்நிலையால், சூழப்பட்டிருந்தார். சிறிது நேரங்கழித்து அம்மா தன் ஆசனத்திலிருந்து பிதாஜியை பார்த்து, “உங்களால் இந்த பூஜை செய்யப்பட்ட்டும். நான் என்னிடத்திற்குப் போகிறேன்,” என்று சொன்னார். இதைச் சொல்லியபின் சிலையின் பக்கத்தில் நின்றபடி ஒரு தெய்வீகமான தோற்றத்துடன் விசித்திரமாக சிரித்தபடியே தரையில் உட்கார்ந்தார்கள்.

சொல்லால் வர்ணிக்க முடியாத அளவுக்கு அறை முழுவதும் தெய்வீகத்தன்மைக் கூடிய ஆனந்தப் பரவசம் சூழப்பட்டிருந்தது. அம்மா, “நீங்கள் யாவரும் உங்கள் கண்களை மூடி நாம ஜபம் செய்யுங்கள்” என்று சொன்னார்.

அறைக்குள்ளும், வெளியிலும் அளவுக்கு மீறிய கூட்டம். வெளியிலிருந்த ஒருவர் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்ததைக் கண்ட அம்மா, அவரை பெயரிட்டு கூப்பிட்டு அவருடைய கண்களை மூடும்படி உத்தரவிட்டார்கள். அங்கு இருந்தோர் யாவரும் கண்களை மூடியிருந்ததால் அந்த நேரத்தில் நடந்தது என்ன வென்பதை அறியவில்லை. ஆனால் எல்லோரும் கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது, “பூரீ பிருந்தாவன் சந்திர பாசக்,” என்னும் வழக்கறிஞர், உணர்ச்சியற்று கீழே விழுந்திருந்தார். அவர் பிறகு, “நான் அறையினுள் தலை நீட்டிப் பார்த்தபோது, அம்மாவின் முகத்திலிருந்து பிரகாசமுடைய ஒளிக்கதிர்கள் வெளியாகி வருவதைக் கண்டேன். அந்தப் பிரகாசமான ஒளியின் சக்தியைத் தாங்க முடியாமல் உணர்ச்சியற்றுக் கீழே விழுந்தேன். மேற்கொண்டு நடந்தது என்ன என்பது எனக்குத் தெரியாது,” என்றார்.

இரவு முடியும் சமயத்தில் பூஜையும் முடிவுக்கு வந்தது. பூர்ணாஹுதிக்கான நேரம் வந்தபோது பலிக்கான பொருளொன்றும் முன்னேற்பாடு ஆகவில்லை. அதற்கு அம்மா, “அது கொடுக்கப்படக்கூடாது. மேலும் மூட்டிய யாகத்தீ* பாதுகாக்கப்பட்டும்” என்று சொன்னார். அடுத்தநாள் காளி அம்மன் சிலையை நீரில் விட வேண்டிய வழக்கம். ஸ்ரீநிரஞ்சன் என்பவரின் மனைவி தேவைப்பட்ட அனைத்துப் பூஜை பொருட்களுடன் வந்திறங்கினார். காளியின் விக்கிரஹ மூர்த்தியை அவள் பார்த்ததும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அம்மாவிடம், “இந்த மூர்த்தியை நீரில் விடுவதில் எனக்கு சிறிதும் விருப்பமில்லை,” என்று சொன்னார். இதற்கு அம்மா, “உன் வாயிலாக வரும் இவ்வார்த்தைகள் மூலம், காளிதேவி தன்னை மூழ்க வைப்பதில் விருப்பமில்லை என்பதைக் குறிப்பிடுகிறாள்; மிக நல்லது. இதைப் பாதுகாத்து வணங்கிட எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டும்,” என்று சொன்னார்.

காலப் போக்கில் பலவித சூழ்நிலை மாற்றங்கள் நிகழ்ந்த போதும் இந்த களிமண் சிலை பனிரெண்டு வருடங்கள் நின்ற, ஒரே நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்த மூர்த்தி சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளை இங்கே சொல்லலாம். 1927 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் அம்மா சுனாரிலிருந்து ஜெயப்பூருக்கு** புறப்பட்டார். சூழ்நிலை மாறுதலுக்காக அப்போது நான் சுனாரில் இருந்ததால் அம்மாவை வழியனுப்ப ரயில் நிலையத்திற்குச் சென்றேன். அம்மா என்னிடம் நான் வீடு திரும்பும் முன் ஒரு தனிப்பட்ட

* தாகாவிலிருந்து இந்த யாகத்தீயை விந்தியாசலத்திற்கும், (இத்தலம் உத்திரப் பிரதேசத்தில் மீர்சாபூர் அருகில் உள்ளது. இது விந்தியாசல மலைச்சாரல் அன்று.) வாரநாசிக்கும் பிற்காலத்தில் கொண்டு வரப்பட்டு, அங்கு ஆக்ரமத்தில் ஒரு தனிப்பட்ட கோயிலில் காப்பாற்றி வைக்கப்பட்டு வருகிறது. 1947-1950 ல் நடந்த ‘சாவித்திரி’ மஹா யக்ஞத்திற்கு இத்தீயிலிருந்தே யாகத் தீ மூட்டப்பட்டது. இதைப் பற்றி இந்தியிலும், வங்க மொழியிலும் ஒரு புத்தகம், ‘அகண்ட மஹா யக்ஞம்’ என்ற தலைப்பில் வெளியானது.

** சுனார், ஜெயப்பூர் இத்தலங்கள் தற்போதைய பங்களா தேசத்திலுள்ளது.

தலத்திலுள்ள குன்றின்மேல் ஒரு கோட்டை இருப்பதாகவும் அங்கு சென்றதும் என்னால் ஒரு செவ்வந்திப்பூ மாலை காணப்படுமென்றும் அதை எடுத்துப் பாதுகாத்து வைக்கும்படியும் சொன்னார். நானும் அம்மா சொன்னபடியே செய்தேன். அம்மா சுனார் திரும்பியதும் அந்த மலர் மாலையைப் பார்த்தார். பிற்பாடு அம்மா தாகாவிலுள்ள ‘ராம்னா’ என்னும் ஆச்ரமத்திற்கு திரும்பியபோது தெரிய வந்தது என்னவெனில், எந்தக் குறிப்பிட்ட நாளில் சுனாரில் என்னால் அந்தப் பூமாலை காணப்பட்டதோ அதே நாளில் ராம்னாவில் உள்ள காளியம்மன் கழுத்தில் தினமும் வழக்கப்படி பூஜாரியால் போடப்படும் மாலை அன்று போடப்படவில்லை.

மற்றொரு சமயம் சமுத்திரத்தையொட்டி சிட்டகாங்கில் அம்மா ‘காக்ஸ் பஜார்’ என்னும் தலத்தில் தங்கியிருந்து கடற்கரையில் நடந்திருக்கையில் சிரித்தபடி திடீரென்று சொன்னார், “என் கையில் மணிக்கட்டு என்ன உடைந்துள்ளது? இல்லை, சிறிது உன்னிப்புடன் பார், அங்கு எலும்பு முறிவாயிருக்கலாம்.” அந்தக் குறிப்பிட்ட இரவே ஒரு திருடன், ‘ராம்னா’ ஆச்ரமத்தில் உள்ள காளியம்மன் கோயிலினுள் புகுந்து அம்மனின் நகைகளை திருடியபின் காளி சிலையின் மணிக்கட்டை உடைத்துச் சென்றான்.

அந்த அம்மன் சிலை* இன்றும் ராம்னா** ஆச்ரமத்தில் பூமியின் கீழ் ஓர் நில அறையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வருடமும் அம்மாவின் பிறந்த நாளைக் கொண்டாடும்போது இக்கோயில் திறக்கப்பட்டு அனைத்து பக்தர்களாலும் தரிசிக்கப்படும். இந்து கோயில்களை, சாதி, இன வேற்றுமை இல்லாமல் யாவரும் தரிசிக்க மதத்

* தற்போது (இம் மண் சிலை காளியம்மன்) வாரநாசியில் வைக்கப்பட்டு வருடாந்திர வசந்த காலங்களில் நல்ல முறையில் பூஜிக்கப்படுகிறது.

** ஒரு காலத்தில் போற்றப்பட்ட, ‘ராம்னா ஆச்ரமம்’ என்னும் அமைப்பு 1971 ஆம் ஆண்டு பங்களா தேச விடுதலைப்போரில் பாகிஸ்தான் படையினரால் தாக்கப்பட்டு, அந்த இடம் முழுவதும் தற்போது வங்கதேச அரசின் பாதுகாப்பில் உள்ளது.

தலைவர்களால் முடிவெடுக்கும் முன்பே, கோயிலின் வாயிலை யாவர்க்கும் திறந்திருக்க வேண்டுமென்பது அம்மாவின் ஏற்பாடு.

ஒரு சமயம் சித்தேஸ்வரி ஆச்ரமத்தில் வசந்தகால பூஜை நடத்தப்பட்டது. உருவச் சிலைக்கு உயிரூட்டும் சடங்கின்போது, அம்மா அங்கிருந்தார். அம் மூர்த்தியை அம்மா உற்று நோக்கியபோது, அதன் கண்கள் உயிருள்ள ஒருவரின் கண்களைப் போல் பிரகாசித்தது. இதைப் பற்றி அம்மா, “எந்த அளவுக்கு உனது, எனது உடல், இவைகளின் இருப்பு உண்மையோ, அந்த அளவு இத் தேவ, தேவியர்களின் உருவங்களும் அதன் கம்பீரத் தன்மையும் உண்மையேயாகும். மாசற்ற புத்தி, அன்பு மற்றும் உயரிய மரியாதை இவைகளால் இதன் சக்தியை உள்ளத்தில் உணரலாம்,” என்று சொன்னார்.

மந்திர சக்தி என்னும் முதல் அத்தியாயம் முடிவுற்றது.

2. சிந்தனா சக்தி

ஆராய்ந்து பார்த்தால் அம்மாவினுடைய ஒவ்வொரு எண்ணமும் மகத்தான தெய்வீக ஆனந்தத்திலிருந்து வெளியானதாகும். அவர் சொருபத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு இழையும் பேரின்பம் ததும்பும் தாரையே என்பதை உணர்வோம். தன் குழந்தைகளிடம் ஆனந்த திருவிளையாடல்களைச் செய்திடவே அம்மா, எல்லா தெய்வீக பேரானந்தம் அடங்கிய ஓர் உடல் உருவத்தைத் தாங்கி வந்துள்ளார். எல்லா மனிதர்களின் ஆன்மீக நலனுக்காகவே இயற்கையில் நல்வாழ்விற்கான அறிவு, ஆன்மீக பண்பாடு போன்றவை வெளித் தோற்றம் கொள்ளவும், அது வளர்ந்து உள்ளபடி அவரின் வாயிலாக பயனளித்தபின் யாராலும் அறிய முடியாத பரவெளியில் மறைந்திடுவார்.

அம்மாவைக் கூர்ந்து கவனித்தால் அவர் தன்னை இரண்டு விதத்தில் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறார். (1) எல்லோரிடத்திலும் அவரின் வெளிமுகமாகப் பழகுதலில் இருக்கின்ற அழகு, அருள் வடிவமான அவரின் அக வாழ்க்கை, முழுமையிலும் நிறைவான அமைதி, எல்லா இனத்து மக்களிடமும் தான் வெளிப்படுத்தும் இயல்பான மதுரமான சுபாவம், உயரிய தெய்வீகத்தன்மை, உடையோர் இடத்திலும் மிகவும் கொடும்பாவிகளிடமும், சிறு குழந்தைகளிடமும், மனச் சஞ்சலமுடைய இளைஞர்களிடமும், மற்றும் வயதால் தள்ளாடிப் போனவர், கூன் விழுந்தவர்கள் யாவரின்பாலும் வியப்படையும் படிக்கு அருளும், நளின மிக்க அழகும், கம்பீரமும் ஆகிய இப்படிப்பட்ட குணாதிசயங்களால் எல்லோருடைய இதயங்களையும் வசீகரிக்கும் தன்மை உடையவராய் இருந்தார். (2) அவருடைய வாழ்க்கையின் மற்றொரு செயல்வகை, ஆற்றல் வாய்ந்த, கண்ணுக்குத் தெரியாத உலகங்களில் சஞ்சரிக்கும் சக்தி வாய்ந்த தெய்வீக முகவர்கள் வாயிலாக மானிட வர்க்கத்திற்கு ஏற்படும் இன்ப துன்பங்கள், ஆசிகளையும், சாபக் கேடுகளையும் சமாளிக்கும் வகையில்

இவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளுவதாகும். அவரது வாழ்க்கையில் மிக அழகாக மேற்சொன்ன இரண்டு தோற்றங்களுக்கிடையே இருந்த செயல்பாட்டில் நெருங்கிய ஒற்றுமை இருந்தது.

அம்மாவின் சிறிய வயதிலும், தாகா வந்தடைந்த பிற்காலத்திலும், பெரும்பாலான சமயத்தை அவர் படுக்கையில் படுத்தபடியே போக்கினார். பல மணி நேரங்கள் தன் சுயநிலை இழந்து சொல்லுக்கு அப்பாற்பட்ட தெய்வீக ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கியிருந்தார். சில சமயங்களில் ஆன்மானுபூதியுடன் ஒன்றுகலந்த நிலையில் பல நாட்கள் தொடர்ந்து இருந்தார். அகண்ட பஜனை, கதா நடனங்கள், பக்தர்களால் நடத்தப்படும்போது, அவரது உடல் பல்வேறு யோக முத்திரை நிலைகளை மேற்கொண்டு, அவர் ஓர் பரமானந்த உயர் நிலையில் இருப்பதைத் தெரியப்படுத்தியது.

1926 ஆம் ஆண்டில் நவாப் தோட்டத்தில் தை மாத உத்தராயண சங்கராந்தியை யொட்டி தெய்வீக கீர்த்தன விருந்தொன்று முதன்முறையாக அம்மாவின் சந்நிதியிலும் பொதுமக்கள் மத்தியிலும் நடத்தப்பட்டது. அப்போது சிட்டகாங்கிலிருந்து ஸ்ரீசஷிபூஷன் தாஸ் குப்தா என்பவர் அம்மாவை முதன்முறையாக பார்த்தவுடன், அவரது இதயம் பக்திப் பரவசத்தால் நிரம்பியது. பக்தர்களின் கூட்டமும் அதிகமாக இருந்த நிலையில் அவர் அம்மாவின் முகத்தைத் தீவிரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவர் கண்களில் இருந்து நீர் பெருகி ஓடியது. அவர் என்னிடம், “என் வாழ்நாளில் காணாததை என் முன் இப்போது காண்கிறேன். லோக மாதாவே நாம் காணும் அம்மாவின் உருவில் காட்சி யளிக்கிறார்” என்று சொன்னார்.

காலை 10 மணிக்கு வந்திருந்த பெண்களுக்கு அம்மா குங்குமம் இட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது கீர்த்தன நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாகியது. அப்போது குங்கும டப்பா அவர் கையில் இருந்து விழுந்தது. அம்மாவின் உடலும் குங்குமத்தின்மேல்

விழுந்து புரண்டது. பிறகு அவர் மெதுவாக எழுந்து குதிகால்களில் நின்று கைகளைக் கூப்பி, தலையானது சிறிது பின்னும் வலப்பக்கம் சாய்வுற்ற நிலையிலும், கண்கள் தொலைவிலுள்ள வானத்தின் மறுகோடியை ஸ்திர நோக்குடன் பார்த்துக் கொண்டும் இருந்தன.

அதே பாவ முத்திரையுடன் கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பின் அவர் அசைய ஆரம்பித்தார். அவரது சரீரம் மகத்தான தெய்வீக சக்தியால் நிரப்பப்பட்டது போல் தோற்றமளித்தது. தன்மேல் உடுத்தியிருந்த வஸ்திரம் சரிந்து இருந்ததையும், அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. அவரை ஒருவரும் பிடித்து நிறுத்தும் எண்ணமோ, தைரியமோ இல்லாமல் இருந்தனர். அளவிட்ட தாள நடையுடனும் நளினமான அசைவுடன் அவரது உடல் மிகவும் ரம்யமாக நடனம் செய்தபடியே கீர்த்தனம் செய்யும் இடத்தை அடைந்தது. இந்நிலையில் இருந்தபடி எந்த சப்தமுமின்றி உடல் தரையில் கரைவதுபோல் சரிந்து ஏதோ ஓர் மர்ம சக்தியால் உந்தப்பட்டு மெதுவாக உதிர்ந்த இலைகள், தென்றல் காற்றினால் நகர்ந்தோடுவது போல் மென்மையாக உருண்டு நகர்ந்தது.

தரையில் படுத்தபடியே சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு மிகவும் ரம்யமான இசை ராகங்கள் அவர் வாயிலிருந்து வெளியாயின. அத்துடன், “ஹரே முராரே மதுகைட்ட பாரே,” என்று பாடினார். அப்படிப் பாடும்போது ஆனந்தக் கண்ணீர் கண்களிலிருந்து வழிந்தோடியது. இப்படிச் சில மணி நேரங்கள் கழிந்தபின் அம்மா தன் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்பினார்.

அங்கு கூடியிருந்தவர்களுக்கு, அம்மாவின் பிரகாசமான வர்ணிக்க முடியாத முகத் தோற்றம், மற்றும் மென்மை குணமுடைய பக்தியுணர்ச்சியுடன் பொங்கி வழியும் குரலினிமை இவைகளை காணும்போது, ஸ்ரீசைதன்ய தேவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றில் சொல்லப்பட்ட காட்சிகள் நினைவுக்கு வந்தன. பல காலங்களுக்கு முன்பே வர்ணிக்கப்பட்ட பௌதிகமான மாற்றங்கள் ஸ்ரீகவுரங்க சைதன்ய தேவரின், உடலில் தோற்றங்

கொண்டதுபோல் அம்மாவின் உடலிலும் தற்போது இயல்பாகவே வெளிப்படலானது. அன்று மாலை கீர்த்தன கூட்டத்திற்குள் வந்தபோது மதியம் அவரில் காணப்பட்ட அனைத்தும் மெய்மறந்த பேரானந்த அறிகுறிகளும் மறுபடியும் தோன்றின. இந்த நிலையில் சிறிது நேரங்கழித்து அவரது மிகவும் தெளிவான சொற்களுடன், மதுரமான தெய்வீக சிலிர்ப்புடனும் உணர்ச்சி பூர்வமாக சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டோர் தெய்வீக மோனானந்தத்தில் மூழ்கினர்.

கீர்த்தனையின் முடிவில் இனிப்பு வகைகளை வழங்கியபின் அம்மா தன் கரங்களினாலேயே பிரசாதம் விநியோகித்தபோது, அருள், அழகு சேர்ந்த அவர் நடத்தையில் தெய்வீகமிக்க தாயின் தன்மையும் காணப்பட்டதால், தாய் லக்ஷ்மி தேவியே அம்மாவின் ரூபத்தில் வந்தாற்போல் இருந்ததைக் கண்டு அடியார்கள் வியந்தனர். அன்று ஸ்ரீசசிபூஷன் மற்றும் அங்கிருந்த பலரும் கடவுளின் முடிவற்ற அருளுக்கு வாகனமாக அம்மாவின் உடல் விளங்குகிறதென்று உணர்ந்தார்கள்.

சுமாராக அதே சமயத்தில் தாகாவிற்கு வருமானவரி இலாக்கா, துணைக் கமிஷனராக ஸ்ரீநிரஞ்சன் என்பவர் வந்தார். அவருடன் மாலையில் அமாவாசை கீர்த்தனங்கள் பாடிக் கொண்டிருக்கையில், நவாப் தோட்ட ஆசிரமத்திற்குப் போனோம். கீர்த்தனங்கள் பாடுவதின் மும்முரம் உச்ச உணர்ச்சிக் கட்டத்தை அடையும் தருணத்தில் அம்மாவிடம் பல மாறுதல்கள் காணப்பட்டது. மிகவும் நேராக நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். பிறகு அவரது தலை பின்னோக்கி மெதுவாக முதுகுப் புறத்தை தொடும்வரை வளைந்தது, உடல் முழுமையாக கீழே விழும்வரை கை கால்கள் முறுக்கிப் பின்னிக் கொண்டது. அவர் சுவாசத்துடன் ஒருமைப்பட்டு, அவரது உடல், அலைகளைப் போல் சீராக அசைந்து, கை கால்கள் நீட்டியபடியும், கீர்த்தன இசையின் தாளத்திற்கு ஒத்தபடி தரையில் இப்படியும் அப்படியுமாக உருண்டது. எப்படி மரத்திலிருந்து விழுந்த உலர்ந்த இலைகள்

மெல்லிய காற்றினால் உருட்டப்படுகிறதோ, அதைப்போல அசைவுகள் மென்மையாகவும், மிக நுட்பமாகவும் இருந்தது. எந்த மனிதனுடைய சிறந்த முயற்சியாலும் இம்மாதிரி செய்வதென்பது இயலாததாகும். அங்கு கூடியிருந்தோர் யாவரும் ஏதோ மகத்தான தெய்வீக சக்தியின் தாக்குதலால் அம்மாவை முழுமையிலும் அலைபோல ஆனந்த நடனம் செய்விக்கிற தென்பதை உணர்ந்தார்கள். பலர் அவர் ஆட்டத்தை நிறுத்த முயன்றும் தோல்வியுற்றனர். கடைசியில் அவருடைய ஆட்டங்கள் நின்று ஒரு களிமண் கட்டிபோல் அசைவற்று இருந்தார். அவர் அளவற்ற வியாபகமாகவும், எங்கும் நிறைந்த ஆனந்தத்தில் மூழ்கியவராயும், முகம் தெய்வீக ஒளியால் பிரகாசித்தும், மற்றும் உடலிலிருந்தும் ஆனந்தம் பொங்கி வழிவதாய் தோற்றமளித்தது. ஸ்ரீநிரஞ்சன் தன் வாழ்விலேயே முதன்முறையாக இப்படி பார்த்தபடியால் பேச்சற்று பிரமித்து நின்றார். லோக மாதாவைப் பற்றி ஒரு ஸ்லோகத்தை (பதிகத்தை) பாராயணஞ் செய்து கொண்டே, “ஒரு உண்மையான தேவியை இன்று நான் கண்டேன்,” என்றார்.

மற்றொரு சமயம் நவாப் தோட்டத்தில் பெருங் கூட்டத்துடன் கீர்த்தனம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா, சற்றுமுன் வர்ணித்தபடி அதீத பரவச நிலைக்கு ஆளானார். ஆனால் தற்போது மாற்றாக அவர் உட்கார்ந்தபடியே முன்பக்கம் தன் உடலை மடக்கினார். சுவாசம் அநேகமாக நின்றது. பிறகு தன் கை, கால்களை நீட்டி முகம் தரையைப் பார்த்தபடி படுத்தார். அலைமாதிரி வேகமாக அசைவுடன் உருண்டார். சிறிது நேரத்திற்குப்பின் மேல் நோக்கி யெழும்பிய இயக்கத்தின் தாக்குதலால் எவருடைய உதவியும் இல்லாமலேயே தானே தரையிலிருந்து மெதுவாக எழுந்து இரண்டு முன்னங்கால்களின் கட்டை விரல்கள் தரையைத் தொட்டுத் தொடாமலும் நின்றார். சுவாசம் மறுபடியும் முழுமையாக நின்றதுபோல் காணப்பட்டது. இரண்டு கைகளும் வானத்தை நோக்கி நீட்டப்பட்டிருந்தன. உடம்பு தரையுடன்

மிக மெல்லிய அளவு மட்டுமே தொடர்பு கொண்டிருந்தது. தலையோ பின்பக்கம் வளைந்து தன் முதுகுப் புறத்தை தொட்டது. ஒளி வீசிய கண்கள் மத்திய ஆகாயத்தை நோக்கியபடி அசைவற்றிருந்தது. எப்படி ஒரு பொம்மலாட்டக்காரன் மறைந்து நின்று அசைக்கும் கயிற்றால் பொம்மைகள் நடமாடுகின்றனவோ, அதைப் போல் அவர் மெல்ல அடியெடுத்து வைத்தார். கண்களில் தெய்வீக ஒளியுடன், முகத்தில் தேவதைக்குரிய இனிய புன்னகையும் அதரங்களில் ஆனந்தமும் ஜொலித்தன. பிறகு சில நேரங்கழித்து உடல் முழுமையும் இரண்டு கால் கட்டை விரல்களால் மட்டுமே தாங்கப்பட்டு, இசைக்கு ஏற்ற தாளத்துடன் காற்றின் வடிவமே தானாகியது போலும் முன்னோக்கி மிதப்பதுபோலும் செல்லலானது. அவரது உடல் ஏதோ கண்களுக்கு காணப்படாத ஓர் சக்தியால் மேலி முக்கப்படுவது போல் தோன்றியது.

இந்த நிலையில் வெகு நேரம் இருந்த பிறகு அவர் கண்கள் மெதுவாக மூடிக் கொண்டன. தரையில் ஓர் மாமிச பிண்டம் போல் தலை பின்புறம் மடக்கப்பட்டு படுத்திருந்தார். மறுநாள் காலையில் சுமார் 10 மணி அளவில் அவர் தன் சாதாரண நிலைக்கு வந்தார்.

ஒருநாள் ஸ்ரீ நிரஞ்சன் வீட்டில் கீர்த்தனங்கள் நடத்தப்பட்டன. ஆச்ரமத்தின் சகவாசிகள் அதிலும் குறிப்பாக ஸ்ரீநிரஞ்சனின் வயதான தாயார் இவர்கள் யாவரும், அம்மா மேலான தெய்வீக நிலையில் இருப்பதைக் காண மிகவும் விரும்பினார்கள். அந்த வயதான முதாட்டி அவ்வழர்வ காட்சி தனக்கு கிட்டிட அருளும்படி அம்மாவிடம் அமைதியாக வேண்டிக் கொண்டார். பக்கத்து அறையின் தரையில் படுத்திருந்த அம்மா திடீரென்று வேகமாக கீர்த்தனம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் அறைக்குள் சென்று தெய்வீகமான குரலுடன் பாடுவதில் தானும் பங்கேற்று அவர்களுடன் நடனம் செய்யத் தொடங்கினார். கொஞ்ச நேரத்தில் தரையில் சாய்ந்தார். பின்பு

தன் சுயநிலையை அடைந்ததும் நீண்ட நேரத்திற்கு அமைதியாக இருந்தார். இங்குக் குறிப்பிட்ட பாவ சமாதி அறிகுறிகளைத் தவிர அவரது உயரிய நிலைகள் பல, சொல்லால் வர்ணிக்க முடியாத வழிகளில் தோற்றங் கொண்டன. அவருடைய உடல் தரையில் உருண்டபோது சில சமயங்களில் அசாதாரண அளவுக்கு நீண்டும் மற்ற சமயங்களில் மிகச் சிறிய அளவுக்குக் குறுகியும். சில சமயங்களில் சுருண்டு வட்டங் கொண்ட ஒரு உருளையைப் போலவும் பலவிதமான வடிவங்களில் காட்சியளித்தது. மற்றொரு சமயத்தில் உடலில் எலும்பே இல்லாததுபோல் இங்குமங்கும் குதித்து நடனம் செய்யும்போது ஒரு ரப்பர் பந்துபோல் தோற்றமளித்தது. மின்னலையொத்த வேகத்தில் அவரது அசைவுகள் இருந்தன. ஆகவே கூரிய கண் பார்வைக் கொண்டிருந்தாலும் அந்த அசைவுகளை பின்பற்ற இயலவில்லை.

ஏதோ ஒரு தெய்வீக சக்தி அவர் உடலில் பிரவேசிப்பதால் தான் இப்படி அவரது உடல் பலவிதமான அழகுடைய முத்திரை கொண்ட காட்சிகளில் தோற்ற மளிக்கின்றதென்று தெளிவாக அறிந்தோம். இந்தக் காட்சிகளின்போது, இன்பபெருக்கு முழுமையான ஆனந்த பரவசமடைந்தமையால் உடலின் மேலிருந்த ரோமக்கால்கூட வீக்கங்கொண்டு எழும்பி நின்றன. அவரது தோற்றம் நீலங்கலந்த சிவப்பு நிறங் கொண்டிருந்தது. மேலும் தன்னிலிருந்து எழுந்த தெய்வீகமான வெளித்தோற்றங்கள் யாவும் ஒன்றுகூடி அவர் குறுகிய உடலின் சட்டத்திற்குள் நின்றதுபோல் காட்சியளித்தது. அவைகள் அளவு கடந்த அதீத நிலையின் அழகுத் தன்மைகளை விரலிட்டு எண்ண முடியாத மென்மை கொண்ட பலவித வழிகளில் வெளியாயின.

ஆனால் அவரோ இப்படி தன்னுள் ஊடுருவி பரவச விளையாடல்களால் வெளியான பேருணர்ச்சிகளின்பால் பற்றற்று அதனால் பாதிப்பில்லாமல் இருந்தார். அவைகள் ஏதோ வெட்ட வெளியிலிருக்கும் மிக உன்னத மனோ நிலையில்

உயரிய மண்டலங்களிலிருந்து மிக சக்தி வாய்ந்த உயிரினங்கள் அம்மாவின் உடல் வழியாக மிக இயற்கையாகவே தோன்றின.

ஒருநாள் அம்மாவிடம் நான், “உங்கள் உடல், சமாதி நிலையில் உறங்கும்போது உங்கள் கண்களுக்குத் தெய்வீகத் தோற்றங்கள் காட்சியளிக்கிறதா?” என்று கேட்டதற்கு அவர், “எனக்கு எந்த குறிப்பிட்ட நோக்கமும் இல்லாததால் அது தேவையற்றது. மேலும் இவ்வுடல் எக்காரணத்தையும் முன்னிட்டுச் செயல்படுவதில்லை. சில நேரங்களில் இந்த சரீரத்தை சமாதி நிலைகளில் நீ காண மிகவும் விரும்புவதால் இப்படிப்பட்ட அறிகுறிகள் தோற்றுவிக்க காரணமாயிருந்தன. எப்போதெல்லாம் ஒரு சங்கல்ப எண்ணமானது தீவிரமடை கிறதோ, அதன் தூல வெளித் தோற்றம் கட்டாயமாகப் பின் தொடரும். ஒருவன் தன்னை தெய்வீக நாம தியானத்தில் மூழ்கடித்தால், அவன் கடலாகிய தெய்வீக அழகில் தன்னை கூடிவிடச் செய்யலாம். கடவுளும் அவன் சின்னமாகிய, அவன் நாமங்களும் ஒன்றேயாகும். எவ்வளவு விரைவில் புற உலக உணர்வுகள் ஒரு சாதகனால் இழக்கப்படுகிறதோ, அப்போதே கடவுளின் நாம மகிமையால் மெய்யின்பத்தை அவன் அனுபவிக்கின்றான்” என்றார். கீர்த்தனங்கள் நடைபெறும்போது இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட தெய்வீக நிலைகள் அவர் உடலின்மேல் வந்திறங்கும். முந்தைய காலங்களில் அவர்முன், தீ, நீர், ஆகாசம் அல்லது அசாதாரண காட்சிகள் தோன்றியதை தான் அவ்வப்போது பார்த்ததாக தானே விவரித்ததைக் கேட்டுள்ளோம். அப்படிச் காணும் நேரங்களில் அவரது உடல் அவர் கண்ட காட்சிகளின் தன்மைக்கே மாறும் நிலைகளைக் கொண்டிருந்தது. உதாரணமாக திடீரென்று எழும்பிய காற்றின்முன் தன்னுள் ஓர் திடீர் உணர்ச்சியின் எழுச்சியால் தன்னை உதாசீனமாக, ஓர் மெல்லிய துணி காற்றில் பறப்பதுபோல் விட்டு விடுவார் அல்லது ஒரு நீண்ட நேரம் ஊதும் சங்கின் ஓசையைக் கேட்டபோது அவரது உடல் அப்படியே சில்லிட்டுப்போய் ஒரு பளிங்குக்கல் பலகைபோல் உறைந்து காணப்பட்டது. அதைப்போல் ஏதாவது

எண்ணங்கள் தோன்றினால் அதற்கு ஏற்றவாறு தன்னுடல்மேல் பாய்ந்து அதன் தூல வடிவை வெளிப்படுத்தும்.

ஒரு சம்பவத்தில் சில குழந்தைகளின் சிரிப்பு விளையாட்டில் தானும் சேர்ந்து கொண்டு சிரிக்கலானார். அவர் உள்ளத்தில் இருந்து எழுந்த சிரிப்பை எவராலும் ஒருமணி நேரம் முயற்சித்தும் நிறுத்த முடியவில்லை. மத்தியில் சில நிமிடங்கள் இடைவேளைக்குப் பின் மறுபடியும் தொடர்ந்து சிரிக்கலானார். அவர் ஒரே நிலையில் உட்கார்ந்திருந்தாலும் அவர்களின் பார்வை இப்புவிசைச் சாராத ஒன்றாய் காட்சியளித்தது. அங்குக் கூடியிருந்த பலர் அதைக் கண்டு வியந்தனர். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் மெதுவாக, தான் தன் சாதாரண நிலையைப் பெற்றார். மற்றொரு தினம் கொல்கத்தாவிலிருந்து தாகா செல்லப் புறப்பட்டபோது அவரை வழியனுப்ப ரயில் வண்டி நிலையத்திற்கு சில இளம் ஆண், பெண்கள், தாய்மார்கள் மற்றும் மதிப்பிற்குரிய பெரியோர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் அம்மாவை விட்டுப் பிரிவதையெண்ணி அழுதார்கள். அம்மாவும் அவர்களுடன் சேர்ந்து அழுதபோது எவராலும் எந்த முயற்சியாலும் அதை நிறுத்த முடியவில்லை. இதைக் காண ஒரு ஜனக் கூட்டம் சேர்ந்தது. அவர்களுக்குள், “ஒருவேளை இந்தப் பெண்மணி தன் தந்தை வீட்டைவிட்டுத் தன் கணவர் வீட்டிற்குப் போகிறார் போல் இருக்கிறது,” என்று பேசிக் கொண்டார்கள். இந்த அழும் உணர்ச்சிநிலை மதியத்திலிருந்து மாலை வரையில் தொடர்ந்து நீடித்து பிறகு தணிந்தது.

ஒருநாள் அம்மா, “நீ சிரிக்கும் சிரிப்பு, அழுகை இவைகளின் மையம் எங்குள்ளது?” என்று என்னைக் கேட்டதற்கு, “பொதுவில் எல்லா உணர்ச்சிகளும் மூளையிலிருந்தே தூண்டப்பட்டாலும் அதன் முந்தைய மூலம் இதயத்தின் அருகில் உள்ளது,” என்று நான் பதிலளித்தேன். அம்மா, “உன்னுடைய அழுகை, சிரிப்பு இவைகளின் பின்னணியில் உணர்ச்சி அல்லது அழுத்தம் இருந்தால் அது உடலில் உள்ள ஒவ்வொரு நாடி, நரம்பு இழையின் வாயிலாகவும் தன்னை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளும்,”

என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அம்மா சொன்னது எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே நான் மௌனமாயிருந்தேன். சில தினங்களுக்குப்பின் விடியற் காலையில் ஆச்ரமம் சென்று அம்மாவை சந்தித்தபின் இருவரும் காலை உலாவாக நடந்தோம். அப்போது அம்மாவிடம் நான், “அம்மா, நீங்கள் இன்று எப்படி இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன். இதற்கு அம்மா, “மிக மிக நன்றாயிருக்கிறேன்,” என்று மிகவும் அழுத்தமாக பதிலளித்தார்கள். அம்மாவின் அந்த அதிர்வுடைய வார்த்தைகளால் பாதத்திலிருந்து தலைவரை என் உடல் முழுவதும் ஆட்டங்கண்டு நடுங்கியது. அத்துடன் வழியில் திடீரென்று நின்றேன். என் குழப்பத்தைக் கண்ட அம்மா, “இப்போது நீ உணர்கிறாயா? நம் உணர்ச்சிகளாகிய சிரித்தல், அழுதல் போன்றவைகளின் மையம் எங்குள்ளதென்று? நம் உடலின் ஒரு அங்கத்தை மட்டும் கொண்டு எண்ணமோ உணர்ச்சிகளோ வெளியானால் அதன் முழு வேகத்தின் விளைவு காணப்படுவதில்லை,” என்று கூறினார்.

ஒரு அடியாரின் எண்ணங்களும் உணர்ச்சிகளும் ஒரே சீராக இறைவன்பால் செலுத்தப்படுமேயானால் அந்நிலையில் வெளியுலகின் வெறுப்பூட்டும் அதிர்வுகள் தன் லட்சியத்திற்கு எதிர்மாறாக இருப்பதால் அவைகள் ஒரு பக்தனுக்கு மிகவும் புண்படுத்துவதாக இருக்கும். அச்சமயத்தில் யாரேனும் ஒரு பிராணியையோ அல்லது ஒரு செடியைக்கூட துன்புறுத்தினால் அதன் அதிர்வு சாதகனை அடைந்து அவன் மனநிலையை மிக மோசமாக பாதிக்கச் செய்கிறது. சண்டைச் சச்சரவுடைய எண்ண அலைகளும், மற்றும் புலன் வழியில் இன்புறும் எண்ணக் கூட்டங்களும் அவன் கடவுளின்பால் கொண்டுள்ள சீரான தீவிரத்தை எதிரிட்டு மோதுகிறது. ஒரு சாதகன் எக்காலம் வரையில் வெளியுலகத்தோடு தொடர்பு கொள்கிறானோ அவன் தன் புலன்களின் வாயிலாக தான் அறிந்து கொள்ளும் எதுவாயினும் அவை யாவும், “நான்” என்னும் போதத்துள் உள்ளதே யென்று அவன் நினைக்கின்றான். அந்நிலையில் ஒரு

மரத்திலிருந்து ஒரு இலையுதிர்ந்தாலும் தன் உணர்வுமயமான பிரதேசத்தில் சலனத்தை அது உண்டு பண்ணுகிறதென்று அம்மா சொல்லுவதை நான் கேட்டுள்ளேன். அம்மாவின் முன்கட்ட வாழ்நாட்களில் வெளியுலகில் நடந்த யாவும் அவரது இயல்பான உள்ளத்தில் உடனடியாக தானாகவே பிரதிபலித்தது.

ஆழ்ந்த பேரின்ப மோன நிலையிலிருந்து அம்மா சாதாரண நிலையைப் பெற்று அமைதியில் இருந்தபோது, தானாகவே பல யோக முன்னேற்றங்கள் வெளியாயின. அந்த நேரத்தில் அவரிலிருந்து எழுந்த ஒரு மெல்லிய ரீங்கார சப்தம் கேட்க முடிந்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வேகத்துடன் பாயும் கடலலைகள் மீது புயல் காற்று மோதும் குமுறல் ஒலிபோல் சப்தம் தொடர்ந்தது. இதற்குப்பின் இனிமையான இசையுடன் தெய்வீக உண்மைகள் கொண்ட பல ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்கள் அவர் வாயிலிருந்து தாரையாக வெளியாயின. காலத்தைக் கடந்த ஆகாசத்திலிருந்து தெய்வீக உண்மைகள் சப்த-ரூப சின்னங்களாக அம்மாவின் சொல் மூலம் வடிவங் கொண்டது போல் தோன்றின. பிசகற்ற இயல்புடைய உச்சரிப்பும், சரளமான நடை கொண்ட இசைப் பண்ணும், கேட்போர் இதயங்களின் உள்ளாழ்ந்த மையத்தை தொடுவது இவைகள் யாவுமே அம்மாவின் தெய்வீக பிரகாசங் கொண்ட முகத்திற்கு கவர்ச்சியை மேலும் ஊட்டியது.

வேதங்கள் பயின்ற பேரறிஞர்கள்கூட அவரின் தடையற்ற சுலபமாக வெளிப்படுத்தும் பாங்கின் தன்மையை பெறுவதென்பது இயலாதது. சுலபமாகவே சற்றும் முயற்சியின்றி எழுந்த அம்மாவின் எல்லா வார்த்தைகளிலும் கொண்டிருந்த வளமிக்க தன்மை அறிஞர்களுக்கும் வியப்பளித்தது.

இத்தோத்திரங்களின் வடிவமைப்பும், அதன் பொருளை அறிவதும் எளியதாய் இராததால் இதை முழுமையாக எழுத முடியவில்லை. இப்படிப்பட்ட நான்கு புனித சுலோகங்களின் சில பாகங்கள் மட்டும் குறிப்பேட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டது. நாங்கள் அம்மாவிடம் இப்பாக்களின் உண்மையையும், திருத்தங்களையும் அறிய நாடினோம். அதற்கு அம்மா, “இது நடக்க

வேண்டுமென்றால் நடக்கும். தற்போது இது நடைபெறுவதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை,” என்று பதிலளித்தார்.

சுலோகங்கள் 1-16: இந்த ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்களுக்கு மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு: நீயே இப்பிரபஞ்சத்தின் ஒளியும், அதன் வழிநடத்தும் உள்ளாயிரும் ஆவாய். எங்கள் மத்தியில் தோற்றம் கொடு! என்னிலிருந்து, சிலந்தி வாயிலிருந்து வெளிவரும் நூல்போல் உலகங்கள் ஒவ்வொரு விநாடியும் பரவுகின்றன. நீயே எல்லா பயங்களையும் போக்குபவள். நீ எங்கள் முன் காட்சியருள்வாயாக. நீயே சகல லோகத்தின் வித்து. எவரில் நான் வாழ்கின்றேனோ அதனின் மூல இருப்பே நீதான். நீ இந்த எல்லா அடியார்கள் உள்ளத்திலும் இருக்கிறாய். யாரை நான் என்முன் பிரசன்னமாய் இருப்பதைக் காண்கின்றேனோ, அந்த நீ படைக்கப்பட்ட எல்லா உயிர்களின் பயங்களைப் போக்குவாய். எல்லா தெய்வங்களையும் தன்னில் கொண்ட ரூபினியும், அதற்கு மேலும் நீயே உள்ளாய். நானே இப் படைக்கப்பட்ட உலகின் சாராம்சமாக உள்ளேன். நீ என்னிலிருந்து வெளிப்பட்டாய். எதன் வாயிலாக இவ்வுலகம் தன் விடுதலையை நாடியுள்ளதோ அந்த லோக ஆதாரத்தை நோக்கித் தியானிப்போம். தன் சாஸ்வத ஸ்வய தர்மத்தின்மீதே தாங்கள் நிலைத்து நிற்கின்றீர்கள். நீயே எல்லா சொற்களின் வித்தும், சர்வ இருப்பிற்கும் ஆதார உண்மையாகவும் இருக்கிற அந்த பிரணவத்திலிருந்து வெளித் தோன்றினாய். தங்களின் நிரந்தரமான ஒளியின் சிறு சுடரொளியே வேதங்களாகும்.*

* இக்குறிப்புகள் ஸம்ஸ்கிருத ஸ்லோகங்களைப் பற்றியவை:

வைகாசி மாதம் 20-ஆம் தேதி 1929 ல் காளியம்மன் மூர்த்தியை ஸ்தாபனம் செய்த இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்திற்குப் பிறகு ‘ராம்னா’ ஆச்ரமத்தை விட்டு அம்மா புறப்பட்டார். அந்த சமயத்தில்தான் (அதாவது அப்படி தங்கி புறப்படுவதற்குள்ளாகவே) இந்த சுலோகங்கள் வெளியாயின. அம்மா சிலரிடம் இதனை எழுதிக் கொள்ளும்படி சொன்னார். அப்போது அம்மா பேரருட்கு ஆட்பட்ட உணர்ச்சி நிலையிலிருந்தார். சில சுலோகங்களை மட்டுமே எழுதிக் கொள்ள முடிந்தது. ஆகவே இதன் சரியான படிவத்துக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கயிலாது. ஆனால் கீர்த்தனங்கள் பாடுவதற்குமுன் இத் தோத்திரங்களை அம்மா பக்க வாத்தியங் கொண்டு பாடச் சொன்னார்.

வேறுபடுத்திப் பார்ப்பின் நீயே உன் லீலைகளை நீடித்து தொடர்ந்து நடத்தி, வானுலகின் அடையாளச் சின்னமாக காமன், காமேஸ்வரி என்னும் தம்பதிகளை, ஸர்வ வியாபகமான பேரானந்தத்தில் கரையச் செய்து அவர்களை நீயே நாதம், பிந்துவென அடையாளங் காணச் செய்தாய். உலகின் பயங்களை நீயே நீக்குவாய்!

நான் உன்னில் அடைக்கலத்தை நாடுகிறேன். நீயே என் இருப்பிடமும், என் முடிவான ஒடுக்கத்தின் தலமும் ஆவாய். உன்னிலென்னை பரிபூரணமாக ஈர்த்துக் கொள். விடுதலை அளிப்பவராய் உள்ள நீ, இரண்டு ரூபங்களில் காணப்படுகிறாய் — விடுதலை செய்விப்பராகவும், விடுதலையை நாடி நிற்கும் பக்தனாகவும், என் சொந்த உருவத்திலிருந்தே அனைத்தும் படைக்கப்பட்டது. என்னாலேயே எல்லோரும் இப் பூவுலகத்திற்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். என்னாலேயே முடிவான அடைக்கலத்தைப் பெறுகின்றனர். வேதத்திலுள்ள பிரணவ மானது நான்தான் மூல காரணன் என்பதைக் காட்டுகிறது. நானே மஹா மாயா, நானே மஹா பாவனையும் எல்லாம் சேர்ந்த ஒன்று. மோக்ஷத்திற்கு காரணமாயுள்ளது, என்மேல் செலுத்தும் பக்தியாகும். யாவரும் என்னுடையவர். ருத்திரன் தான் பெற்ற எல்லா சக்திகளுக்கும், எனக்கு கடமைப் பட்டவராகிறார். யார் எல்லா செயல்களிலும், அவைகளின் காரணங்களிலும் (தன்னை) வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறாரோ அந்த ருத்திரனை போற்றிப் பாடுகிறேன்.”

அம்மாவின் மனோமய சரீரம் சொல்லின் மூலம் உலகத்தின் நலன், அமைதி மற்றும் அதன் முன்னேற்றத்திற்காகவும் அவரது எல்லையற்ற அன்பும் கருணையும் வாழும் எல்லா ஜீவராசிகளின்பால் சர்வ திசைகளிலும் கதிர் விட்டு ஒளியுடன் இருக்க, தான் அதன் மத்தியில் லோகத்தை அனைத்து, உன்னதமாக அமர்ந்திருக்கிறார். இதுவே இந்த மொழிபெயர்ப்பில் தெளிவாக்கப்படுகிறது.

ஒரு சமயம் இந்த ஸ்தோத்திரங்களின் சம்பந்தமாக அம்மா பேசும்போது, “இந்த லோகத்திற்கே மூலகாரணமாயுள்ளது ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத சாக்ஸவதமான ஒரே சொல். அப்படி என்றும் நிலைத்திருக்கிற சொல்லின் வளர்த்தி மேலிடும்போது படைக்கப்பட்ட தூல வாழ்வின் முன்னேற்றமும் சேர்ந்து சரிசமானமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது,” என்று சொன்னார். அம்மாவிலிருந்து வெளிப்பட்ட தோத்திரங்கள் அந்தக் காலகட்ட வாழ்க்கையின்போது சில சமயங்களில் அவரது குரலை ஊடுருவிக் கொண்டு பாயும் கூர்மையான கத்திபோல் ஒலித்தது. மற்ற சமயங்களில் மனதிற்கு மகிழ்வூட்டும் மாலையின் மெல்லிய காற்றுபோல் இருந்தது. சில நாட்களில் அது ஓர் சக்தி வாய்ந்த அதிர்வுடன் முழுமையான அமைதியையும், ஆழ்ந்த ஆனந்தமும், பூர்ண சந்திர ஒளியால் நடு இரவு ஆகாயம் எப்படி இருக்குமோ அப்படி இருந்தது. அவர் முகத்திலும் கண்களிலும் இராகங்களின் மாறுதலுக்கு ஏற்ப பாவங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டது.

சில சமயங்களில் அவர் வாயிலாக தோத்திரங்கள் தோன்றியபோது கூடவே நிறுத்த முடியாத கண்ணீர் பெருகியோடும். மிக அதிசய பிரகாசத்துடன் மனதிற்கு இன்பமூட்டும் புன்னகையும், சூரிய ஒளியும் மழையும் மாறி மாறி விளையாடுவதுபோல் சிரிப்பும், ஆனந்தக் கண்ணீரும் அவரது சாந்தமான முகத்திற்கு, தெய்வீக கவர்ச்சியுள்ள அழகைத் தந்தது. இத் தோத்திரப் பாடல்களை பாடி முடித்தபின், அவர் நெடுநேரம் மௌனமாகவோ அல்லது ஆழ்ந்த உள்முகமான நிலையிலோ தரையில் படுத்திருப்பார்.

சிந்தனா சக்தி என்னும் இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

3. யோக சக்தி

ஒரே யோக நிலையின் வாயிலாகச் சென்ற இச்சரீரம் சில காலங்கள்வரை பல்வேறு யோகாசனங்களிலும், யோக முத்திரைகளிலும் இயற்கையாகவே தோன்றிக் காணப்பட்ட தென்று அம்மா சொன்னார்கள். இம்மாதிரி பலமுறை அவர் தனிமையிலிருக்கும்போது தோன்றின. “எப்படி ஒரு செடியின் வித்து முளைவிடும்முன் அதிக ஒளி, காற்று படாமலிருக்க மெல்லிய அளவுக்கு மண்தூவி மறைக்கப்படுகிறதோ, அது போலவே, ஒரு சாதகனின் அன்றாட புறச் செயல்பாடுகளின் பின்னணியில் காணற்கியலாத சில சூக்ஷ்ம மாற்றங்கள், நம் பார்வைக்கப்பாற்பட்ட சக்திகளின் தாக்கத்தால் வெளிப்படும்” என்று அம்மா சிலசமயம் கூறினார்.

சில நேரங்களில் அவரது கை, கால்கள் மற்றும் அவர் கழுத்து இவைகள் விறைப்பும், முறுக்கும் உள்ள நிலையால் தன் இயல்பான நிலையை அடைவதற்கு எவ் வாய்ப்பும் அற்றதுபோல் தோற்றமளித்தது.

பின்னொரு சமயத்தில் அம்மா, “இந்த உடலிலிருந்து மிகப் பிரகாசமான ஒரு ஒளித் தோன்றி சுற்றிலுமுள்ள ஆகாச வெளியை பிரகாசிக்கச் செய்கிறது. அந்த ஒளி இந்த உலகையே படிப்படியாக சூழ்ந்து மூடியது,” என்றார். அந்த நிலையில் தன் உடலை மேலுமொரு துணியால் போர்த்தி வெகுநேரம் வீட்டின் தனிப்பட்ட மூலையில் தனிமையில் ஓய்வெடுப்பார். இப்படிப்பட்ட காலத்தில் அவரது சரீரத்தில் இருந்து ஒருவித தெய்வீக சக்தி வெளியானதால் அவரது ஒரு சிறு பார்வையால் மக்கள் தங்களை மறந்து தெய்வீக இன்பத்தில் மூழ்கினர். அவர் பாதங்களைத் தொட்ட சிலர் உணர்விழந்து வீழ்வார்கள். எந்த இடங்களில் அவர் படுத்தோ, அல்லது உட்கார்ந்திருந்தாரோ அவை மிகவும் உஷ்ணமாக இருந்தது.

நானே தாகாவில் அம்மா பல யோக முத்திரைகளில் இருந்ததற்கு சாக்ஷியாக இருந்துள்ளேன். அவரது மூச்சு சில சமயங்களில் நீண்ட நேரம் முழுமையாக நிறுத்தப்பட்டோ அல்லது வேகமற்று மெல்லியதாகவோ அல்லது சமநிலையில் இருந்து மாறுபட்டோ இருந்ததைக் கண்ட நாங்கள், மூச்சு திணறலால் அவர் உயிர் பிரிந்திடுமோ என்று பயந்தோம்.

ஒரு புத்தகத்தில் சித்தரித்திருந்த சில யோகாசனங்களை அவருக்கு நான் காட்டியபோது, அது தொடர்பாக அவர் அவைகளில் குறிப்பாக, தலை, கால்கள், தொடை மற்றும் உடலின் இதர பாகங்கள் இருந்த நிலைகளில் காணப்பட்ட சில குறைபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்டினார்.

அம்மாவின் அருகில் சில காலம் இருந்திட போதிய நல்ல வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தோரால், சில சமயங்களில் அவர் எப்படி கற்போல் அசைவற்ற நிலையில் பல மணி நேரங்கள் தொடர்ந்து உட்கார்ந்ததையோ அல்லது பேச்சு வார்த்தைகளின் மத்தியில் தான் விலகி பூரண அமைதியில் பொருந்தியிருப்பதை கண்டிருப்பார்கள். இந்த நிலையில் அவருடைய உடல் ஸ்தம்பித்து சிலை போலாயிற்று. அவரது கண்களோ இமை கொட்டாதபடி நிலையாக வானில் மிகத் தொலைவான மூலையை நோக்கியபடி இருந்த நிலையில் அவரது தோற்றம் பூரண மதுரானந்தத்துடன் பிரகாசங் கொண்டிருந்தது. இப்படி எல்லா நிலைகளிலும் தினப்படி செய்ய வேண்டிய கடமைகளில் யந்திரம்போல் செயல்பட்டிருப்பினும் அவர் ஆழ்ந்த பேரானந்தத்தில் மூழ்கியிருந்தார் என்பதைத் தெளிவு படுத்துகிறது. அவரின் கவனம் குறிப்பாக ஈர்க்கப்பட்டாலொழிய அவர் பசி, தாகம் அல்லது உஷ்ணம், குளிர் இவைகளின் அதிகப்படியான நிலைகளையோ உணரவில்லை. உடலுணர்வு மறுபடி தோன்றியபோதும் கூட தன்னுடைய இயல்பான நிலையை திரும்பப் பெற்றிட அவருக்கு அதிக நேரமாகியது.

பல சந்தர்ப்பங்களில் உள்முகப்பட்டிருக்கும் காலங்களில் தொடர்ந்து சில நாட்கள், முற்றும் தனிமையில் விடப்பட்டிருந்த

போதெல்லாம், பேசுவது, நடப்பது, சிரிப்பது அல்லது பலவகைப்பட்ட உணவுப் பொருட்களுக்கு உள்ள பேதங்களை பிரித்துக் காணும் தன்மைகளைக்கூட அவர் மறந்திருப்பதை நாங்கள் கண்டுள்ளோம். பலர் அம்மாவின் சித்து விளையாட்டுக்களை நேரில் காண விரும்புகிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு, அவர்கள் சில நாட்கள் அவர் அருகில் தங்கி ஒவ்வொரு வினாடியும் வீசும் மிக நுண்மையான ஆன்மீக சக்தியின் தாக்குதலை அனுபவிக்கும்படி நான் அவர்களுக்கு அறிவுறுத்துவேன். அதன் விளைவாக உணர்ச்சியற்ற பாலைவனம் போன்ற உள்ளங்களுக்கூட புத்துயிருடன் மலர்ந்து முன்னேறும். எல்லா உயிரினங்களும் நல் வாழ்வைப் பெற்றிட அவரது இயற்கையான இச்சையால், மக்கள் புரிந்து கொள்ளாத வகையில் பரவலான ஆன்மீக வாழ்வின் பாதையில் செலுத்தப்படுவார்கள்.

ஒருநாள் மதியம் நிரஞ்சன் அவர்களுடன் நான் நவாப் தோட்டத்திற்கு சென்றேன். அப்போது அம்மாவும், பிதாஜி அவர்களும் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தரையில் ஏதோ சில படங்கள் வரையப்பட்டிருந்ததைப் பற்றி பிதாஜி (போலாநாத்), “மனித உடலின் முக்கியமான மையங்களின் உருவங்களை உங்கள் அம்மா தரையில் வரைந்துள்ளார்,” என்றார். இதைக் கேட்ட அம்மா, “நான் மதியம் உலாவிவிட்டு யோக முத்திரையில் உட்கார்ந்தபோது, ஏதோ தாமரையை யொத்த முக்கிய மையங்கள், மூளையின் உச்ச மையத்திலிருந்து நேர்கீழாக முதுகுத் தண்டின் வழியாக அதன் கடைசி முனைவரை இருப்பதைக் கண்டேன். மேலும் முதுகுத் தண்டின் கீழ் முனையிலிருந்து மேல் திசையில் ஒரு சூக்ஷ்ம மையத்திலிருந்து மற்றொன்றுக்கும் சில அங்குலங்கள் இடைவெளியில் மிகவும் அதி நுண்ணிய மையங்கள் அங்குள்ளதைக் காணலுற்றேன். அப்படிக்கண்டதில் ஆறு முக்கிய மையங்களே இங்கு வரையப்பட்டுள்ளன. நான் இவைகளை எந்த முன் சிந்தனையும் செய்து வரையவில்லை. என் கைகள் தானாகவே

இங்குமங்கும் அசைந்தபடியால் இப்படங்கள் வெளியாயின,” என்றார்.

மேலும் அம்மா, “இந்த முக்கிய பகுதியிலுள்ள பின்னிக் கொண்டுள்ள நரம்புகள் வாயிலாக, மரபு வழியில் பெற்றுக் கொண்ட குணங்களை செயல்படுத்துகிறது. மேலும் பழக்கத்தால் வந்த வாசனைகள், உணர்ச்சிகள், பல விதமான எழுச்சிகள், எண்ணச் சுழல்கள், உயிர் வாழ்வதும் அதன் சாவைப் பற்றிய அபிமானங்களும் இவை யாவும், புலன் இந்திரியங்களின் தூண்டுதலால் விளைந்த பிரதிபலனாக மூளையின் முக்கிய மையத்திலிருந்து அதற்கு இட்ட கட்டளைகள் வழியாக கீழ் நோக்கிச் செல்கிறது. பிராணனின் தாரைகள் மற்றும் ஜீவ வீரியம் வேகத்துடனோ அல்லது மெல்ல இவ்வழிகளின் வாயிலாக பாய்ந்து மனிதனின் வாழ்க்கை முறைகளையும், எண்ணங்களின் போக்கையும் வழி நடத்துகிறது. பூமி, நீர், நெருப்பு, வாயு மண்டல சூழ்நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட ஆகாசம் இவைகள், எப்படி ஒன்றுக்கொன்று ஊடுருவியுள்ளதை நீ அறிவாயோ, அதைப் போல இந்த ஆறு சக்கரங்கள் அல்லது மையங்கள் ஒன்றன்மேலொன்றாய் தனித்து காணப்பட்டாலும் அதன் செயல்பாட்டில் ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்பட்டு ஒருமித்த முக்கிய சங்கிலியாக இயங்குகிறது. ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் மனதில் எண்ணங்கள் தூயதாக, முழுமையான ஆனந்தத்தில் இருக்கையில் உயிரின் செயல் உடலின் மேல் பகுதியிலுள்ள மையங்களில் அது எப்படிச் செயல்படுகிற தென்பதை நீ அறிவாய். ஒரு கிணற்றின் அல்லது குளத்தின் ஊற்றுகளின் நீர் எப்படி அதன் அடிப்பாகத்திலிருந்து நிரந்தரமாக நீரைத் தருகிறதோ அதுபோலவே, எங்கிருந்து உன் உயிர் சக்திகளின் ஊற்று சீராக வெளியாக்கப்படுகிறதோ, அது மூல காரணமான சூரியனிலிருந்து பெறப்பட்டு அந்த உயிருக்கு அவசியமுள்ள பிரும்மாண்டமான சக்திகள் முதுகுத் தண்டின் அடி முனையில் அதாவது, மூலாதாரத்தில் உறங்கிக் கிடக்கிறது. நீ உன் உள், வெளி உபாதிகளை, மனத்தூய்மையுடனும், பொறுமையுடனும்

தூய்மைப் படுத்தும்போது, உன் எண்ணங்களின் பயனாக நேர்ந்த சக்தி அதிர்வுகள் தொடர்ந்து மேல் நோக்கியபடி ஒவ்வொரு மையங்களையும் தாக்கி, அவைகளுள் வெளியாகாத இறுக்கங்களை கட்டவிழ்த்தும், மூலாதாரத்தில் அடக்கி வைக்கப்பட்ட அவ்வுயிர் சக்திகள் மேல்திசை நோக்கி வெளிவந்திட வழிகளை நாடுகிறது. அப்போது சூரியக் கதிர்களின் முன் எப்படி மூடுபனி மறைந்து போகிறதோ அவ்வாறே பக்தனுடைய மூலமான வாசனை எழுச்சிகள், சோம்பல்தனம் மற்றும் ஸம்ஸ்காரங்கள் இவையாவும் சிறிது சிறிதாக மறைந்துபோம். மேலும் இதன் கூடவே தடைகளில் இருந்து விடுபட்டு, புலன் வாயிலாக அறியப்படும் பொருட்களின்பால் உள்ள பற்றுகள் யாவும் தளர ஆரம்பித்திட, உள் வாழ்வு வடிவெடுக்கிறது.

“உயிர் சக்தி மேல்நோக்கியபடி கண் புருவங்களின் விரியும் மையத்தை அடையும்போது உடலினுள் முக்கிய உயிர்தரும் திரவமுடைய ஓடையில் அதன் போக்கு, மனித உடலின் இயங்கும் திட்டத்தில் முழுமையிலும், சமநிலையிலும், தூய்மையுடனும் உள்ளது. இதன் விளைவாக சாதகன் தன்னில் இயங்கும் ஆணவம், புற உலகத்தின் தன்மை, அதன் படைப்பு இவைகளைப் பற்றி ஓரளவு அறியும் தன்மையை அடைகிறான். ஒரு மனிதன் இந்த நிலையில் வெகுகாலம் நீடித்தால் தன்னிலுள்ள முன்பிறவிகளிலிருந்தும், வம்சாதி வழியாக வந்த வாசனைகளும், அதன் எழுச்சிகளும் படிப்படியாக தன் பலத்தை இழப்பதால், அவனுடைய மனம் எக்காலமும் தன்னுள் உள்ள உயரிய, அதற்கு மேலும் உயரிய மையங்களை அடைந்து ஆழ்ந்த தியானத்தால் ஆழ்ந்துள்ள உயர்ச்சக்தி மையங்களை அடைகிறது.

“சாதகனானவன் எப்போது முக்கிய மிக உச்ச மையத்தையும் கடந்து புருவ மத்தியை அடைகிறானோ (த்விதள சக்ரம்), அவனுடைய மதியின் சக்திகள், அதிமேலான மதியில் ஒன்றாகி, ஆணவமானது மஹா பாவத்தில் கரைந்து போவதால்,

அவன் தன் நிரந்தர அடைக்கல இடத்தை, ஸ்வரூபத்தில் காண்கிறான். இதற்குப்பின் என்றும் நிலைத்த இன்பமயமாகிய ஸமாதி நிலைக்குள் அவன் ஆழ்கின்றான்.

பலவிதமான சப்தங்களை வெவ்வேறு சக்தி மையங்கள் திறக்கும்போது, சங்கு, மணி, புல்லாங்குழல் போன்ற இதர சப்தங்கள் உள்முகமாக அறியப்படுகிற இவையாவும் சீராக அமைந்த பிரபஞ்ச சந்தத்தில் (cosmic rhythm) ஒரு முடிவில்லா மகத்தான மோனத்தின் குரலை சாதகன் உணருகிறான். அந்த நிலையில் அவன் கவனத்தை எந்த புற வஸ்துக்களாலும், எண்ணங்களாலும் ஈர்க்க இயலாது. அவனுடைய இருப்புநிலை மேலும் முன்னேறும்போது ஆழம் காணவொணாத அகிலம் முழுமையிலும் பரந்துள்ள ஆனந்தமயமான இசையில்* அவன் கரைக்கப்பட்டு அதில் நிரந்தர ஓய்வு அல்லது அமைதியை அடைகிறான்.”

அம்மாவின் மேற்சொன்ன கருத்துக்களைக் கேட்டு இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகு நான், நீதிபதி வுட்ரோஃபின், ‘ஸர்ப்ப சக்தி’ என்னும் நூலில் வெளியான ஆறு சக்கரங்களின் படத்தை அவரிடம் காட்டினேன். அம்மா அதைத் தன் கடைக் கண்ணால்கூட பாராமல் மிக அன்புடன் சிரித்தபடியே, “இந்த உடல் உனக்கு என்ன சொல்கிறதென்பதைக் கேள்.” என்றார். பிறகு அவர் ஒவ்வொரு சக்கரங்களையும். அதிலுள்ள தாமரைகளின் இயல்பு, அதன் நிறம் மற்றும் இதழ்களின் எண்ணிக்கை, பொருத்தமான யந்திரங்களையும், மந்திரங்களையும் விவரித்துச் சொன்னார். அம்மா மேலும் கூறியதாவது, “நான் இந்த சக்கரங்களைப் பற்றி எந்த புத்தகத்திலிருந்தும் படித்தோ அல்லது பிறரிடமிருந்து கேள்விப்பட்டதுமில்லை. நான் கொடுத்த இவ் வர்ணனைகள்

* உள்முகமாக ஒரு சாதகன் தன்னுள் உயரிய தரிசன அனுபவத்திற்குமுன் எப்படி சங்கு, மணி, புல்லாங்குழல் போன்ற சப்தங்களைக் கேட்கின்றானோ அதையே நம் ஆலயங்களில் தீபதரிசனத்திற்குமுன் மணி, சங்கு, வாத்திய கோஷங்கள் எழுப்பப்பட்டு இறைவனை தரிசிக்கின்றோம்.

யதார்த்தமான என்னுடைய அனுபவமேயாகும்.” மேலும் விவரங்கள் கேட்டபோது அவரது பதில், “நீ படத்தில் காணும் அந்தச் சக்கரங்களின் நிறங்களானது அதன் வெளிப்புறத்தில் மெல்லிய நிறங் கொண்டதாகும். மேலும் இம்மையங்கள் மற்றும் மூளை இவ்வனைத்தும், நரம்பு நாடிகளால் ஆக்கப்பட்டிருப்பினும் அவைகளின் உருவம், வடிவமைப்பு முறை மற்றும் செயல்பாடு இவற்றில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. உதாரணமாக கண், காது, தொப்புள் அல்லது உன் உள்ளங் கையிலுள்ள ரேகைகள்கூட இதிலடங்கும். மேலும் இவை ஒவ்வொன்றும் ஓர் குறிப்பிடத் தக்க சிறப்புடையதாகவும், பிரத்யேகமான ஆற்றலை உடையதாயும் உள்ளன. பிராணன் மற்றும் சக்தியுடைய திரவ ஓட்டத்தின் விளைவாக அவை எப்போதும் மாறிக் கொண்டே இருக்கும். பல தரப்பட்ட நிறங்கள், நாதங்கள், சின்னங்களுடைய காட்சி இவைகள் பீஜாட்சரங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. ஆரம்ப கட்டங்களில் பலவித மந்திரங்கள் சுவாசத்தில் முழுமையான மாற்றத்துடன் இவ்வாயின் மூலம் வெளியான போது, “இவைகளெல்லாம் என்ன?” என்ற கேள்வி சில சமயங்களில் என் மனதைத் தாக்கியது.

“இதற்கு உள்ளிருந்து வந்த விடை, நீ என்முன் எப்படி இப் படங்களை வைத்திருக்கிறாயோ அவ்வளவு தெள்ளத் தெளிவாக நரம்பு நாடி சக்திகள் உள்முகக் காட்சியாகக் காணப்பட்டன. ஸ்தூல எழுச்சிகளாகிய காமம், பேராசை மற்றும் கோபத்தைப் போன்ற புயலிலிருந்து எந்த முயற்சியாலும் இவைகளிலிருந்து தப்பவியலாத நிலையில் எந்த ஒரு மனிதன் சீரான முறையில் இடைவிடாது மனத்தை ஒருமைப்படுத்திய நிலையுடன் மற்றும் உறுதியுடன் பிரார்த்தனை, பூஜை, யோகாப்யாசங்களில் ஈடுபடுதல், உண்மைப் பொருளின் இருப்பை உன்னிப்புடன் தியானித்தல் ஆகிய இவற்றைச் செய்யும்போது, மனமென்று சொல்லப்படும் வஸ்து, அதாவது ஆணவ, கன்ம, மாயையால் வந்த குணபந்த எண்ணங்களின் எழுச்சிகள் சுத்தீகரிக்கப்பட்டு, எண்ணங்கள் மேம்பாடு

அடைந்தபடியால் சக்ர மையங்கள் தானாகவே திறக்கப்பட்டு அமைதி யின்பத்தைப் பெறுகிறான்.”

ஒருநாள் அம்மா தன்னைச் சுற்றி யிருந்தோருடன் சித்தேஸ்வரி ஆச்ரமத்திற்குச் சென்றார்கள். அந்த இடம் எவருடைய கவனிப்பும் இல்லாமல் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையிலிருந்தது. அங்கு வழிபாட்டிற்காக சுமார் இரண்டடி நீளம் ஒன்றரை அடி உயரத்திற்கு இருந்த சதுர பீடமொன்றில் அம்மா அமர்ந்தார். அவரைச் சுற்றியிருந்த பக்தர்கள் அவரவர் சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தார்கள். அப்போது அம்மாவின் உடல் மெதுவாக எவராலும் காண முடியாத அளவுக்குச் சுருங்கி வெறும் புடவை மட்டும் அப்பீடத்திலுள்ளதாகக் காணப்பட்டது. எவருமே அம்மாவைக் காண முடியாததால் அடுத்து என்ன நடக்குமோ என்று வியப்பிலாழ்ந்தனர். படிப்படியாக துணியின் அடியில் ஏதோ அசைவுற்று மெதுவாகவும், மென்மையுடனும் மீண்டும் சரீர உருவெடுத்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தபடி அம்மா தோற்றமளித்தார். சுமார் அரைமணி நேரம் நிலைத்த கவனத்துடன் வானத்தைப் பார்த்தவராய் இருந்தபின், “உங்கள் வாழ்நாளில் நடக்கும் பணிக்காக இந்த சரீரம் உங்களால் இப்பூவுலகிற்கு கொண்டுவரப்பட்டது,” என்று சொன்னார்.

“எப்படி ஒரு காகித காற்றாடி ஒரு மெல்லிய நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு உயர ஆகாசத்தில் பறக்கின்றதோ, அவ்வாறே ஒரு யோகி தன் பிராணனையும், தன் சூக்ஷ்ம சம்ஸ்கார பலத்தின் ஆதாரத்தையும் கொண்டு காற்றில் மிதக்கவோ, தன் உடலை ஒரு தூசிபோல் சுருக்கியோ, பிரம்மாண்டமான தோற்றத்துடனோ, அல்லது பார்வைக்கே காணாமலேயும் போக முடியும்,” என்று அம்மா விளக்கினார்.

அம்மா பலருக்குக் கனவில் தீக்ஷை அளித்துள்ளதை நாங்களே கேட்டுள்ளோம். அதே சமயத்தில் மந்திர தீக்ஷையுடன் மலர்களையும் பெற்று, தூக்கத்திலிருந்து விழித்ததும் அம்மலர்களைக் கண்ட சிலரும் உண்டு. ஆனால் ஸ்தூல நிலையில் அம்மா எந்த பக்தனுக்கும் தீக்ஷை

யளித்ததாக எங்களுக்குத் தெரிய வந்ததில்லை. அம்மாவிடமிருந்து வெகு தூரத்திலுள்ள ஓர் வீட்டில் குறுகிய நேரத்திற்கு அம்மாவின் உருவத்தை உண்மையாகவே அங்கிருப்பதைக் கண்டு பிரமித்ததையும் நாங்கள் கேட்டதுண்டு.

தாகாவில் நான் கடுமையான காச நோயால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தபோது, அம்மா அச்சமயம் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதியில் இருந்தார்கள். அவர் தாகாவிற்குத் திரும்பியதும் என்னிடம், “இந்த உடல் குறிப்பிட்ட இரண்டு நாட்கள் சூக்ஷ்மமாக உன் வீட்டிற்குள் ஒரு குறிப்பிட்ட வாயிலின் மூலம் வந்தேன். பிறகு மற்றொரு வாயிலாக வெளியேறினேன். அந்த இரண்டு நாட்கள் உன் உடல் நிலை மிகவும் மோசமாயிருந்தது,” என்று அம்மா சொன்னார். நான் என் தினசரி வரவு செலவு கணக்குப் புத்தகத்தைப் பார்த்தபோது அந்த இரண்டு நாட்கள் இரவில் என் உடல் நிலை மிக மோசமாகியதால் வைத்தியர் வரவழைக்கப்பட்டு அவருக்குண்டான கட்டணத் தொகையும் அப்புத்தகத்தில் (Doctors Fees) எழுதப் பட்டிருந்ததிலிருந்து கண்டறிந்தேன்.

சில சம்பவங்களில் அம்மா அவரை சூழ்ந்துள்ள மக்களைத் தாண்டிச் சென்றபோது, ஓர் சிலர் கண்களுக்கே அவரைக் காண முடிந்தது. இதைப்பற்றி அவர், “நான் எப்போதும் உங்கள் எல்லோரிடமும் உள்ளேன். ஆனால் என்னைக் காண வேண்டுமென்ற ஏக்கம் உங்களிடம் குறைவாயுள்ளது. நான் என்ன செய்ய முடியும்? நீங்கள் இதை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் என்ன, என்ன செய்கிறீர்கள், எதை செய்யத் தவறுகிறீர்கள் என்பதில் நான் கவனம் வைத்திருக்கிறேன்,” என்றார்.

ஒருசமயம் அம்மா கோவாலுண்டோ (Goalundo) என்னும் ரயில் நிலையத்தில் ரயில் வண்டியிலேற வேண்டிய போது பெட்டியின் கதவுப் படிகள், பரப்பு மேடையிலிருந்து மிக உயரத்திலிருந்தது. அம்மாவின் வலது கை வாத நோயால் பாதிக்கப்பட்டதால் விறைப்புக் கொண்டிருந்தது. ஆகவே அவர் கட்டளையின் பேரில் குருப்ரியா தேவி அம்மாவின் கையை

பிடித்து மேலிழுத்துப் பெட்டிக்குள் ஏற்றினார். அப்போது அம்மாவின் உடல் எடையற்று ஒரு குழந்தையின் உடல்போல் மிக சொகுசாக உணரப்பட்டது. ஆனால் மற்றொரு சம்பவத்தில் அவரது உடல் மிகவும் கனமுள்ளதாய் காணப்பட்டது.

அவர் எப்போதும் விழிப்பு (ஜாக்ரத்) நிலையிலேயே இருப்பதால், அவர் இங்குமங்கும் நடமாடினாலும் அல்லது ஓய்வெடுத்தாலும் இவை எதுவுமே அவரிடம் எந்த விதத்திலும் மாறுதலைத் தோற்றுவிப்பதில்லை என்று அம்மா எங்களிடம் சொல்லுவார். சில சமயம் அவர் தன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்த பின், குறிப்பிட்ட இடத்தில் சில சம்பவங்கள் நடந்ததை அவர் கண்டதாகச் சொல்லுவார். இதை விசாரித்ததில் அதன் உண்மை தெளிவானது.

மின்னல் ஒளிப்போலவோ, அல்லது ஒரு அசையாத நிழல் போன்ற அம்மாவின் ரூபத்தை நான் என் பக்கத்தில் காண்பதுண்டு. சில சமயங்களில் அது குறிப்பிட்ட அடர்ந்த ரூபம் கொண்டு இங்குமங்கும் உலாவி என் சுற்றுச் சூழ்நிலையில் ஏற்படுத்திய மாறுதல்கள் அந்த ரூபத்தின் மறைவுக்குப் பின்னும் நீடித்திருந்தது. 1930 ஆம் ஆண்டு முடிவிற்போது, அம்மா தாகாவிலிருந்து சுமார் 300 மைல் தொலைவிலுள்ள காக்ஸ் பஜார் (cox bazar) என்னும் தலத்தில் தங்கியிருந்தார்கள். நான் தாகாவில் காலை விடியும் நேரத்தில் என் படுக்கையில் உட்கார்ந்தபடி அம்மாவை சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது, “ஆச்ரமத்தின் உட்பரப்பில் ஒரு கோயிலைக் கட்டுவாயாக,” என்று அம்மா மெல்லிய குரலில் சொல்லியதைக் கேட்டேன்.

இதைக் கேட்டதும் அதிசயத்தால் குலுங்கினேன். ஏனெனில் அம்மா எவருக்கும் எந்த வேலையும் செய்ய உத்தரவிடுவதில்லை. அதைப்பற்றி ஆழச் சிந்தித்து, இப்படிப்பட்ட மெல்லிய சொல் அம்மாவிடமிருந்துதான் வந்திருக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். ஆனால் என் மனதில் ஒரு சந்தேகம் குறுக்கிட்டது. “அம்மாவின் குரல்

சாதாரணமாக தனிப்பட்டதாகவும், தெளிவுடையதும், ரீங்காரத்துடன் உயிருள்ளதுமாக இருக்க, நான் கேட்டது எதற்காக இவ்வளவு புரிய முடியாதபடி மெல்லிய குரலில் இருக்கிறது!” ஆனால் நான் இதைப்பற்றி ஒரு கடிதம் காக்ஸ் பஜாருக்கு எழுதியபோது, அதிலிருந்து சில நாட்களாக மௌனம் அனுசரித்து, குறிப்பிட்ட அந்த நாளில் காலை எட்டு மணி அளவில் அம்மா பேச ஆரம்பித்தாரென எனக்குத் தெரிய வந்தது. அம்மா தாகாவிற்குத் திரும்பியதும் எனக்கு வந்த செய்தி என்னவென்றால், அம்மா அன்று காலை விடிவதற்கு முன்பே சில வார்த்தைகளை முணுமுணுத்ததாகவும் ஆனால் ஒரு சிலரே அதனை கவனித்தார்கள், என்பதுதான். இதைக் கேட்டவுடன் இதுவே எனக்கு மெல்லிய குரலில் கொடுத்த கட்டளை என்பதை யுணர்ந்து, திருக்கோயில் கட்டுமான பணிகளை உடனடியாக முழுவீச்சுடன் எடுத்துக் கொண்டேன்.

வெகு காலத்திற்கு முன்னால் இறந்த மஹான்களின் சூக்ஷ்ம சரீரங்களை தம்மால் காண முடியுமென்று அம்மா சொல்லுவார். ஒருநாள் அவர் இதைப்பற்றி, “என்னைச் சுற்றி நீங்கள் யாவரும் எப்படி அமர்ந்திருக்கிறீர்களோ, அதைப்போலவே தெய்வீக லோகத்தில் உடலைக் கழற்றிப்போன பல ஜீவர்கள் அங்கு கூடியுள்ளார்கள். உங்களின் உண்மை எவ்வளவோ அவர்களும் அவ்வளவு உண்மை” என்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். மேலும் அவர் பலவிதமான நோய்கள் எத்தகைய உருவைக் கொண்டுள்ளது என்பதை தன்னால் காண முடியும் என்றும், அவைகள் அவர் சரீரத்திற்குள் நுழைய நாடினால் தடையின்றி பரவிட சம்மதிக்கப்படும் என்றும் கூறினார். “ஏனெனில் இந்த லோக முழுமையிலும் உள்ளது ஒரே ஜீவ தத்துவந்தான்; ரூபத்தில் வெவ்வேறு. ஆகவே என்னால் நோய்கள் அழைக்கப்படுவதோ அல்லது வெளியனுப்பப்படுவதோ இல்லை. எப்படி நீங்கள் யாவரும் எனக்கு ஆனந்தமளிப்பதற்கு காரணமாயிருக்கிறீர்களோ அதைப்போலவே அவைகளும் எனக்கு அதே சமமான இன்பத்தை அளிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லுவார்.

1929 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் அம்மா தாகாவை விட்டுச் சென்றார். ஆனால் சில காரணங்களால் அவர் இங்கிருந்து போவதில் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு அவற்றைத் தாண்டிச் சென்றார். ஆகஸ்ட் மாதம் அவர் தாகா திரும்பியதும் காய்ச்சல் நோயால் பாதிக்கப்பட்டார். அப்போது அவரது சரீரத்தில் அமானுஷ்யமான அறிகுறிகள் பல தோற்றமளிக்கத் தொடங்கின. அவரது சரீரம் தானாகவே தன்னுள் எழுந்த எழுச்சிகளுக்குத் தக்கபடி தரையில் பலவித யோக முத்திரைகளில் தோற்றங் கொள்வதை தடை செய்யாது விட்டுவிடும்படி அம்மா கட்டளையிட்டார். இவைகள் யாவும் யோக மார்க்கத்தில் தேகம் கொள்ளும் நிலைகள் என்றும் அம்மா சொன்னார். இப்படியாக முழு ஒரு மணி நேரம் சென்றது. இத் தோற்றங்களை கண்ட பக்தர்கள் அம்மா தன் சரீரத்தை விட்டுப் பிரிந்திடுவாரோ என்று அஞ்சினர். இதற்குப்பின் அவர் உடம்பின் அங்கங்களுக்குக் கிடையே ஒன்றுக்கொன்று இணைந்துள்ள நிலையில் குறைபாடுகள் காணப்பட்டன. நின்று கொண்டிருந்தாலோ அல்லது உட்கார்ந்திருந்தாலோ அவர் உடலின் அங்கங்கள் ஸ்திரமில்லாமல் தளர்ந்து சரியான முட்டுத் தாங்கல் உதவி கொடுத்தாலொழிய செயலற்று தொங்கி காணப்பட்டது. இந்த எதிர் விளைவுகளுக்கிடையே அதிகக் காய்ச்சலும், தளர்ந்த வயிற்றுப் போக்கும், சிறுநீர் மற்றும் மலத்தில் இரத்தத்துடனும், மற்றும் உடலில் நீர்கோத்த வீக்கமுடைய அறிகுறிகளும் காணப்பட்டன. இந்த நிலையில் நாலு அல்லது ஐந்து நாட்கள் கழிந்தன. அதன்பின் பிறும்மச்சாரினி குருப்ரியா தேவி, “அம்மா உங்கள் உடலை எங்களால் பேணிக் காக்க முடியவில்லை. எங்கள் மீது கருணை கொள்,” என்று வருந்தி வேண்டினார். இந்த வேண்டுகூலுக்குப் பின் அவர் உடலின் தளர்ச்சியுடைய தொங்குந் தன்மை நீங்கியது. ஆனால் மற்ற அறிகுறிகளுடன் காய்ச்சல் முன்போல் தொடர்ந்திருந்தது. மேலும் நாலு அல்லது ஐந்து நாட்களுக்கு காலை 11 மணியிலிருந்து மாலை 5 மணிவரையில் சுமார் 60-70 வாளி குளிர்ந்த நீரை அவர்

தலைமேல் ஊற்றியும் காய்ச்சல் தணியவில்லை. இந்த நிலையிலும்கூட அம்மா எந்த மருந்துகளையும் உட்கொள்ளவில்லை.

ஓர் ஆயுர்வேத வைத்தியரை அழைத்து வந்து அவரை சோதனை செய்தபோது அவர், “ஓர் சாதாரண நோயுடைய நபரை எங்களால் சிகிச்சை செய்ய முடியும். ஆனால் அம்மாவின் வழிமுறைகளோ, முற்றிலும் மாறுபாடுடையதாகும்,” என்றார். அம்மா உடல் பலமற்று படுக்கையில் குப்புறப்படுத்த நிலையைப் பார்த்த பக்தர்களின் உள்ளங்களில் கவலை மேலோங்கி அவர்கள் அம்மாவிடம், அவர் நோயைத் அவரது ஆத்ம சக்தியாலேயே குணமாக்கிக் கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்தார்கள். அடுத்தநாள் காலையில் அம்மா, “இந்த உடலுக்கு பாத்திரத்தில் சோறு வடித்துக் கொடுங்கள்” என்று சொன்னார். எவர் பதினெட்டு நாட்களாக தொடர்ந்து காய்ச்சலுடன் நீர்கோத்த உடலுடனும் முழுமையிலும் சோர்ந்து குப்புற படுத்தபடி எச்செயலுமற்று இருந்தாரோ அவரே, தனக்காக சாதாரணமாக உண்ணும் உணவாகிய அரிசிச்சோறு, பருப்பு மற்றும் காய்கறிக்கூட்டு வகைகளை செய்வதற்கான கட்டளையை இட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டவர்கள் வியப்படைந்தனர்.

எனினும் அவர் வழிகாட்டியபடியே சோறு, பருப்பு, காய்கறிக்கூட்டு இவைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. மூன்று அல்லது நான்கு பேர் அவர் உடலைத் தாங்கி, உணவை அவர் வாயில் ஊட்ட, அவர் ஒவ்வொரு வகை உணவிலும் சிறிதளவு உட்கொண்டார். நீண்ட நாள் வாட்டிய இக் காய்ச்சலுக்குப் பிறகு இப்படிப்பட்ட முழு உணவைக் கொள்வதால் ஏற்படும் விளைவுகள் பற்றி பலர் அஞ்சினர். ஆனால் அவர் படிப்படியாக குணமடைந்தார்.

பின்னர் ஒருமுறை அம்மா தனக்கு ஏற்பட்ட உடல் நலக் குறைவைப் பற்றி கீழ்வருமாறு சொன்னார்: “இந்தச் சரீரம் இயற்கையுடன் இணைந்தே செல்லுகிறது. ஆனால் எப்படியோ அதன் இயல்பான செயல்பாட்டில் தடைபட்டுப் போயிருக்க

வேண்டும். அதனுடைய இயற்கையான எழுச்சிகளில் தடை ஏற்படுத்தியதின் காரணமாக ஏற்பட்ட இன்பமற்ற விளைவுகளை உனக்கு உணர்த்தவே அதன் முக்கிய செயல்பாட்டில் இந்தச் சீர்குலைந்த நிலைகளின் வாயிலாக வெளிப்படுத்திக் காட்டியது. இந்த இக்கட்டான நிலையில் உண்மையில் ஏதேனும் நோய் இருந்திருந்தால் இவ்வுடல் முழுமையிலும் இறந்தோ அல்லது செயலற்றதாகவோ ஆகியிருக்கும். நான் படுக்கையில் படுத்திருந்தபோது என்னில் எந்த அசௌகரியத்தையோ அல்லது சஞ்சலத்தையோ நான் உணரவில்லை. மாறாக, ஒருவித ஆரோக்கியமான நிலையில் இருப்பதாகவே நான் உணர்ந்தேன். கவலையுடன் நீங்கள் இங்குமங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்த போதிலும் இந்த உடலினுள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த மாறுதல்களின் போதும் நான் ஒருவித இசையின் ஒலிமிக்க மகிழ்ச்சியை ஊட்டி என்னுள் இசைப்பதை உணர்ந்தேன்.” சுருங்கச் சொன்னால், உடலினுள்ளோ புறத்திலோ நடக்கும் எந்த செயல்பாட்டினாலும் பாதிக்கப்படாமல் தான் ஒரு அதீத ஆனந்த நிலையில் எப்போதும் அவர் இருந்தாரென்பது இங்கு தெளிவாகிறது.

அவரது எல்லாச் செயல்களிலிருந்தும், இயற்கை அவரின் இச்சைக்கு இசைந்து அதன்படியே அவரது உடல் செயல்படுவதில் உதவுகிறதென்பது வெளியாகிறது. நாம் நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்தி அவரிலிருந்து இயற்கையாக வெளியாகும் அவரது இச்சைக்கு கட்டுப்பட்டு, அவரைச் சுற்றியுள்ள அமைதியான சூழ்நிலையை நம் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களால் இடையூறு செய்வதிலிருந்து ஒதுங்கியிருந்து, அவர் சொன்னதை மறுப்பின்றி செயல்படுத்தினால், நாம் அவர் இச்சையின் அழகிய இயக்கத்தைக் கண்டு கொண்டு அளவிலா ஆனந்தம் பெறலாம் என்று நான் நம்புகிறேன். அதே சமயத்தில் தன்னொழுக்கப் பண்பை அடைவதற்கான பல நல்ல பொன்னான வாய்ப்புக்களை உடையவராக நாம் இருப்போம்.

நாமெல்லாம் நம் குழந்தைப் பருவத்தில் திடீரெனத் தோன்றும் நம் எண்ணங்களைப் பின்பற்றி கணநேரம்

இன்பத்தைப் பெற்று திருப்தி அடைந்திட நாம் பொம்மைகளுடன் விளையாடியும் மணலினாலும் களிமண்ணினாலும் வீடுகளைக் கட்டியபின் உடனே மனம்போன போக்கில் புதிய பொம்மைகளின்பால் நம் கவனத்தை செலுத்தியதுண்டு. அதேபோல் இப்போதுங்கூட அம்மாவிடம் நம் நடத்தையில் நாம் சிந்தனை அற்ற முறையிலும், கட்டுப்பாடற்ற எண்ண எழுச்சியுடன், அதே விளையாட்டைத் தான் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்படி எதிர்நோக்கி அஞ்சக்கூடிய எண்ணங்கள் சில சமயங்களில் என் மனதைச் சூழ்ந்து கொள்ளும்.

விந்தியாசல ஆசிரமத்தில் ஏதோ பேச்சின்போது பிரம்மச்சாரி கமல காந்திடம் அம்மா, “பல வருடங்களுக்குப் பிறகு கூட வெகு சிலரே நான் விரும்புவது என்ன என்பதை உணருகிறார்கள். ஆனால் மந்தாகார புத்தியுடன், எனக்கு என்ன வேண்டும், நான் விரும்புவது என்ன? போன்ற கேள்விகளை அடிக்கடி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களிடமிருந்து எத் தொண்டுகளையும் செய்ய கேட்கப்படமாட்டாது. மேலும் ஒருவன் உண்மையாகவே தன்னுள் உள்ள முழு சக்திக்குட்பட்டவரை என்னை புரிந்து கொள்ள முயற்சி செய்ய வேண்டும். நான் என்ன விரும்புகிறேன் என்பதை அறிந்திட தன்னை செருக்கிலிருந்தும், தற்பெருமை, புகழ், பேராசை, கோபம் மற்றும் வருந்துதலின்றும் தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும். மேலும் தான் செய்யும் செயல்களுக்கெல்லாம் தனக்குத்தானே சுய உரிமையுடைய செயலாளி என்னும் கண்மூடித்தனமான அகம்பாவத்திற்கு ஆளாகாதபடி விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும். அப்போது நான் என்ன விரும்புகிறேன் என்பதை அவன் அறிவான்.”

நாம் அவரது ஊக்கமளிக்கின்ற அனுக்கிரகத்தால் இடைவிடாது நம் உள்ளத்தை சுத்தப்படுத்திக் கொண்டு மௌனமாக அவர் நமக்கு இன்னது செய்ய வேண்டுமென்று வகுத்துக் காட்டிய வழியை பின்பற்றி வாழ்ந்தால் நம் சொந்த

வாழ்க்கையிலேயே அவரது லோக மாத்ருத்துவத்தின் அருமையை நாம் கண்டு கொள்வதன் மூலம் நமக்கு நியமிக்கப்பட்ட குறிக்கோளை அடைந்திடுவோம்.

ஒருநாள் ராம்னா மைதானத்தில் அம்மாவுடன் உலாவி யிருக்கும்போது, அவரை தெய்வீக மௌனம் முழுமையாக ஆட்கொண்டதால் அவர் ஏதும் பேசவில்லை என்பதை உணர்ந்தேன். அவர் இங்குமங்கும் குறிக்கோளற்ற நிலையில் நடந்தபின் ஆச்ரமத்திற்குத் திரும்பினார். சுமார் பத்து நாட்கள்வரை பேச முடியாமலிருந்தார். எந்த அறிகுறிகளோ, சைகைகள், அறிவுரைகள் அல்லது புன்னகையோகூட அவரிடமிருந்து வெளிப்படாமலிருந்தது. அவர் தன்னில் தானாய் நிலைத்தூன்றி உட்கார்ந்திருந்தார். யாராவது அவரிடம் பேசினால் அவரது கவனமோ அல்லது பார்வையோ அதன்பால் ஈர்க்கப்படவில்லை. புத்தபிரானின் சிலைபோல் தன்னிறைவு கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார். சாப்பிடும்போது அவரது உதடுகள் சிறிது உணவு நுழைய மட்டும் இடங்கொடுத்து சில பருக்கைகள் நுழைந்ததும் மூடிக் கொள்ளும். அவரது மௌனம் அவரது அனைத்து புற உலகத் தொடர்புகளிலிருந்தும் துண்டித்திருப்பதாய் காணப்பட்டது. பத்து நாட்களுக்குப்பின் சீரற்ற வார்த்தைகளுடன் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் மறுபடியும் பேச்சு வன்மை பெற்றிட புதிதாக பேசக் கற்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறாரோ என்று எண்ணினோம். இம்மாதிரி மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு படிப்படியாக அவர் வழக்கம்போல் பேசலானார். இம்மாதிரியான ஒடுங்கிய நிலையில் அம்மா இருப்பதைக் காண மூன்று முறைகள் எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது.

அவரது பல அம்சத்திலும் மௌன அம்சத்தில் இருக்கையில் அவரது அமைதியான தோற்றம், பண்படைந்த திடத்தெளிவு, அருட்பார்வை மற்றும் பிரகாசமான முகம் இவையாவும் அவர்பால் எங்களின் மரியாதையையும், அன்பையும் மேம்படச் செய்தது. ஒருவன் அவரை மிக்க

கவனமாகப் பார்த்தால் அவர் முகத்தையே மேலும் பார்த்திருக்க விருப்பம் தோன்றும்.

அம்மா, தன் திருமணம் முடிந்தபின் முதலில் மூன்றாண்டு காலம் மௌனம் வகித்தார். இதைக் கண்ட பலர், அவர் முற்றிலுமே ஊமையென்று எண்ணி அவர்களுடைய வருத்தத்தை, “ஐயோ, இது கடவுளால் செய்யப்பட்ட கொடுமையான அநீதிச் செயல். எல்லா நற்குணமுடைய தாய்த் தன்மையை இறைவன் வழங்கி இந்த அழகான பெண்ணை ஊமையாக்கி விட்டானே” என்று பரிதவித்தனர்.

“நீ உண்மையிலேயே மௌன விரதம் பூண்டிருக்க விரும்பினால், உள்ளமும் மனமும் அப்படிப்பட்ட உருக்கத்தால் ஒன்றுபட்ட தியான நிலையை எய்தி உள்ளும் புறமும் அது உள்ளபடியே உறைந்து ஒரு கல்லின் தன்மையைப் போல அடைய வேண்டும். ஆனால் நீ வெறும் பேச்சிலிருந்து மட்டும் விலகியிருக்க வேண்டுமென்பது முழுமையிலும் ஒரு மாறுபட்ட விஷயம்,” என்று அம்மா சொல்லுகிறார்.

அம்மாவின் யோக முத்திரைகளில் உள்ள நான்கு படங்கள் கிடைக்கக் கூடியவைகள். இரண்டாவது புகைப்படமானது அம்மா நீண்ட நாள் நோய்வாய்ப்பட்டு அதன்பின் எடுக்கப்பட்டது. மூன்றாவது புகைப்படம் எடுத்தபோது, முதலில் அவர் சாதாரண முறையில் உட்கார்ந்திருந்தார், ஆனால் அதே வேளையில் நான்காவது புகைப்படத்தில் மனோநிலை மேலான தன்னில்தான் ஒடுங்கிய நிலையில் வெளித் தோற்றங்கள் அவர்மேல் மெதுவாகப் பரவியது.

யோக சக்தி என்னும் மூன்றாம் அத்தியாயம் முடிவுற்றது.

4. சமாத்ரி நிலை

சாதனையில் பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகளை எங்களுக்கு அறிவிக்கும்படி நாங்கள் அம்மாவை நாடியபோது, அவர் நான்கு நிலைகளைக் குறிப்பிட்டார்கள்.

1) **மனதை ஒருமைப்படுத்துதல்:** இது ஒரு காய்ந்த எரி பொருளுக்கு கனல் வைத்தது போலாகும். நெருப்பின் உஷ்ணத்தால் ஒரு ஈரமுள்ள கட்டை காய்ந்து பின்னர் எப்படி கொழுந்து விட்டுப் பிரகாசமாக எரிகிறதோ, அதைப்போல தெய்வீக தியான பலத்தினால் நம் மனமானது, ஆசை, பாச உணர்ச்சி (காம வாசனைகள்) இவைகளால் ஏற்பட்ட பனிப்படலம், மற்றும் ஈரப்பதத்திலிருந்து (மறைவு, தமோகுணம்) விடுபட்டு ஒளிமயமாகிறது. சில குறிப்பிட்ட நிகழ்வுகளில் இது மனதின் சுத்த நிலையினால் தூண்டப்பட்டு, அமைதியின் ஸ்திதி குறிப்பிட்ட பாவனையில் ஒன்றுபட்டோ அல்லது ஒரு அளவுக்கு மீறிய உணர்ச்சிக்கும் மற்றும் ஒருவனின் அடக்கும் சக்திக்கும் அப்பாற்பட்ட மனக் கொந்தளிப்பிலோ, அதாவது, தெய்வீக ஆவேசத்திற்கு ஆட்படுவது போன்ற பாவனைகள் யாவும் ஒரு குறிப்பிட்ட திசையில் ஒரு மகத்தான பரத்தில் இருந்து வெளியாகிறது.

2) **உணர்ச்சிகளை ஒருமைப்படுத்துதல்:** இது உடலில் செயலற்ற நிலையைக் கொண்டு வருவதுடன், இவ்வுணர்ச்சிகளை ஒரு தெய்வீக பாவனையில் ஒடுங்கின நிலைக்குக் கொண்டு வந்து அந்த ஒன்றின நிலையிலிருந்து எழுந்த மனச் செயலுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரிக்க முடியாத நிலையாகும். இந்த உடலை அந்த நிலைக்களனில் ஒரு எரிந்த நிலக்கரியுடன் அதன் தீ வெளியாகி அணைந்ததை காண்பதற்கு ஒப்பிடலாம். இதே நிலையில் புறச் சலனமற்று ஒரு சாதகன் பல மணி நேரங்கள் கழிக்கின்றான். ஆனால் இத்துடன் அவன் உள்ளத்தின் மையத்தில் தொடர்ச்சியாக உயரிய தெய்வீக

உணர்வின் தாரை மேலெழும்புகிறது. எப்படி ஒரு நீர் நிரம்பிய பாத்திரத்தில் மேலும் நீரை ஊற்றினால் அது வழிந்து ஓடுமோ அப்படி இந்த தெய்வீகப் பரவச உணர்ச்சிகள் முழு வளர்ச்சி பெற்றதும், ஜீவத்வம் மெலிந்து அதிலிருந்து எழுந்த தெய்வீக உணர்வு அளவிட முடியாத சக்திகளைப் பெற்று அதனுடைய விரிவடையும் தன்மை, வீரிய அழுத்தத்தின் விளைவால், வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து அத் தெய்வீக உணர்ச்சிகளின் சக்தி உலகெங்கும் பரவுகிறது.

3) **உள்ளும் புறமும் ஒருமித்த வாழ்க்கை:** இந்த நிலை ஒரு நிலக்கரி எரிவதைப் போலாகும். எப்படி தீயானது கரியின் உள்ளும் புறமும் அதன் பஞ்ச தாதுக்களில் எஞ்சிய, மண், நீர், வாயு மற்றும் ஆகாசம் இவைகளின் அணுக்களில் பரவி ஒளியாக வெளியாவதைப் போல், தெய்வீக உணர்ச்சிகளின் சக்தி மனிதனின் ஐந்து கோசங்களாகிய அன்னமய, பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமய மற்றும் ஆனந்தமய கோசம் இவைகளில் பரவி ஒரு பேரருள் ஒளியாக பிரகாசிக்கிறது. சாதகன் அவ்வமைதியான ஒளிக்கடலில் செயல்பட்டு வாழ்கின்றான்.

4) **முழுமையான மன ஒருமைப்பாடு:** இதில் சாதகன் எல்லா துவித உணர்வுகளையும் இழக்கின்றான். அத்துடன் திரிகுணங்களாகிய ஸத்வ, ரஜோ மற்றும் தமோ குணங்கள் அனைத்தும் முழுமையாக இத்தீவிர மன ஒருமைப்பாட்டால் அழிக்கப்படுகின்றன. இது ஒரு நிலக்கரி முற்றிலும் எரிந்து சாம்பலாகி தன் எல்லா குணங்களையும் இழந்துள்ள நிலையாகும். அதுபோலவே எல்லா வகையிலும் சாதகனின் துவித பாவங்களாகிய, இங்கு, அங்கு, உள் மற்றும் வெளி போன்ற பேதங்கள் அழிந்து ஒன்றே எல்லாமாகிய பரத்தில் ஒடுங்கிய இந்நிலையில் எண்ணங்களின் அதிர்வுகளோ, தன்னிச்சையோ அல்லது பல தரப்பட்ட உணர்ச்சிகள் இவையாவும் முற்றிலும் அழிந்தபின் நீல வானத்தின் கீழ் ஆழ்ந்த அமைதியில் உறங்கும் ஓர் அழகிய ஏரியின் காட்சிக்கு ஒப்பாகிறான்.

அம்மாவின் சமாதி நிலை மிகவும் அதிசயமான காட்சியை அளிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சமாதி நிலைகளை பல முறை நான் காண்பதற்கு மிக நல்ல வாய்ப்புகள் எனக்கு அளிக்கப்பட்டன. என் அனுபவங்களை கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறேன்:

சில நாட்கள் அம்மா உலாவி நடந்து அவர் அறையில் நுழைந்து உட்கார்ந்து, உதாசீனமாக பேசிக் கொண்டே சிரிக்கையில் அவர் கண்கள் முழுமையாக திறந்தபடி ஒரு அகண்ட சூன்யப் பார்வையுடன் காணவும், அவரது உடல் அங்கங்கள் முற்றிலும் தளர்ந்த தன்மையை அடைந்து அவர் உடல் அப்படியே உருகி தரையில் விழுந்ததைப் போலிருக்கும்.

மாலையில் மறையும் சூரியனின் வட்டத்தை சுற்றியுள்ள மெல்லிய தங்கத்தை யொத்த பிரகாசமானது சிறிது சிறிதாக மறைவதை நாம் காண்பது போல், அவரது முகத்தில் இயல்பாக இருந்த பிரகாசமான தோற்றங்கள் படிப்படியாக ஏதோ மர்மமான ஆழத்திற்குள் மறைந்து போயிற்று. சிறிது நேரத்திற்குப்பின் அவர் சுவாசித்தலில் வேகங் குறைந்தும், சில சமயங்களில் அது முற்றிலும் நின்றுப் போனது. இத்துடன் பேச்சும் அற்றுப் போய் அவரது கண்களும் மூடியிருந்தது. சில சமயங்களில் அவரது உடல் சில்லிட்ட படியால் கை கால்கள் ஒரு மர திம்மைப் போல் ஆகிவிடும். மேலும் சில நேரங்களில் உடலுறுப்புகள் பாளைக் கயிறுபோல் தளர்ந்து தொங்கி அதை எந்தத் திசையில் பூமியில் படுக்க வைத்தாலும், அப்படியே விழுந்து கிடக்கும்.

அவர் உள்ளத்திலிருந்த ஆனந்தத்தின் பரவசத்தினால் அவரது முகம் செங்கரு நீல நிறத்துடன் பிரகாசித்தது. அவருடைய கண்கள் மற்றும் நெற்றி ஆனந்த அமைதியுடனும் தெய்வீக ஒளியுடனும் காணப்பட்டது. அவருடைய எல்லா ஸ்தூல தோற்றத்தில் காணப்பட்ட உயிர்த்தன்மை (பிராணன்) தற்காலிகமாக நீக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும் அவரது உடலிலுள்ள நுண்ணிய துவாரங்களிலிருந்தும் ஒரு அசாதாரணமான ஒளி பிரகாசித்தும், உள்ளத்தில் மௌனமாக பேசா பிரசங்கப்

பேச்சு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்க, அங்கு கூடியிருந்தோர் யாவரும் அம்மா ஆழ்ந்த நிலையில் மூழ்கி ஏதோ இறைத் தொண்டில் இருக்கிறாரென்று உணர்ந்தனர். இப்படியாக சுமார் பன்னிரண்டு மணி நேரங்கள் கழிந்தன. மேற்கொண்டு அவர் உணர்வை ஸ்தூல நிலைக்குத் திருப்பிக் கொண்டுவர கீர்த்தனங்கள் பாடியும், பல்வேறு உபாயங்கள் செய்தும் பயனளிக்கவில்லை.

தன்னில் ஒன்றி விழுங்கப்பட்ட நிலையிலிருந்து நானே அவரை எழுப்புவதில் தோல்வியுற்றேன். அவருடைய கை, கால்களை அழுத்தமாக தேய்த்தும் மேலும் சிறிய ஊசியால் குத்தியும்கூட எந்தவிதமான பிரதிபலிப்பும் காணப்பட வில்லை. அதன் சரியான நேரம் வந்தவுடன் எந்தப் புறத் தூண்டுதலின் உதவியுமின்றி அவர் தன் இயல்பான தேக உணர்வை திரும்பியடைந்தார். ஸ்தூல உணர்விற்கு அம்மா திரும்பியதும் அவரது சுவாச நிலை மிகவும் ஆழங் கொண்டிருந்தது. இத்துடன் உடலின் அனைத்து உறுப்புகளும் உயிர் பெற்று இயங்கியது. சில குறிப்பிட்ட நாட்களில் இப்படிப்பட்ட ஆழ்ந்த உள்முகப்பட்ட நிலையிலிருந்து ஸ்தூல நிலைக்கு வந்த சில நேரத்திற்குப் பிறகு அவருடைய உடல் மீண்டும் முன்போலவே அசைவற்ற தன்மையை அடைந்து, அது இருந்தபடியே ஒருபக்கமாக சாய்ந்து மறுபடியும் சமாதி நிலைக்குள் உறைந்து விடும். நுனி விரல்களால் அவர் கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது அது எந்த பயனுமில்லாத வெற்றுப் பார்வையாக இருந்து உடனே தானாகவே மூடிக் கொள்ளும்.

அவர் சாதாரண விழிப்பு நிலைக்குத் திரும்புவதற்கான தொடர்ந்த அறிகுறிகள் வெளியானபின் அவரை எழுப்பி உட்கார வைத்திட உதவியளிக்கப்பட்டதுடன், தன் நினைவிற்கு அவரை திருப்பிக் கொண்டுவர அவர் காதில் உரக்க ஓசையிட்டுக் கூப்பிட்டும், மறுபடியும் பேசும்படி செய்ய தூண்டுதலும் செய்யப்பட்டது. சூரியன் மாலையில் மறையும்முன் காணப்படும் மென்னொளிபோல் உள்ள அவர் உணர்வு,

வெளியுலகின் கூவுதலுக்கு குறுகிய காலத்திற்குப் பதிலளிப்பது போல் விழித்து மறுபடியும் தன் இருப்பின் ஆழ்ந்த நிலைக்குள் நழுவி விடும். இந்நிலையிலிருந்து அவர் சாதாரண நிலைக்குத் திரும்ப வெகு நேரமாயிற்று.

மற்றொரு சம்பவத்தின்போது இப்படிப்பட்ட சமாதி காலம் முடிந்தவுடன் பெரும் முயற்சிகளின் பயனால் அவர் மறுபடியும் நடக்கலானார். இதன்பின் அவர் ஒரு கவளம் உணவு உட்கொண்டபின் மறுபடியும் பல மணி நேரங்களுக்கு அவரது உடல் உணர்வற்ற ஐட நிலைக்குத் திரும்பி விட்டது. ஆனால் சமாதியிலிருந்து சாதாரண தேக உணர்வு அடைந்தபின் உடல் முழுமையும் ஆனந்தப் பரவசம் பரவியிருந்ததைக் கண்டனர். அத்துடன் சற்று விழிப்புணர்வுக்கு எழு முன்னால் அவர் சிரிப்பதும் அல்லது ஒரே சமயத்தில் சிரித்துக் கொண்டே ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிவதும் நிகழும்.

இப்படியாக சமாதி நிலையில் அவர் முகத்தில் உயிர்த் தன்மை இழந்து உடல் மெலிந்து பலமற்றும், தோற்றத்தில் மகிழ்ச்சி அல்லது துன்பமோ வெளிப்படையாக காணப்படவில்லை. அந்த நிலையிலிருந்து சாதாரண நிலைக்கு வந்திட மிகவும் அதிக நேரம் ஆனது. தாகாவிலுள்ள ராம்னா ஆசிரமத்திற்கு 1930 ஆம் ஆண்டு திரும்பியபின் பலமுறை அவரது சமாதி நிலையின்போது, உடலில் உயிர் இருப்பதற்கான அறிகுறிகள் ஏதும் காணப்படவில்லை. இந்நிலையில் நான்கு அல்லது ஐந்து நாட்கள்வரை தொடர்ந்து எவ்வித புறத் தூண்டுதலுக்கும் பயனளிக்காமலும், சமாதியின் ஆரம்பத்தில் இருந்து முடிவு வரை அவர் உடலில் உயிர் இருப்பதற்கு எவ்வித அறிகுறியுமின்றி அதை திரும்பவும் பெற இயலுமா என்ற கேள்விக்குரிய நிலை நீடித்தது. அவரது உடல் நீண்ட நேரத்திற்கு குளிர்ந்து பனிக்கட்டிபோல் உறைந்தது. அது உணர்வுக்குத் திரும்பியும்கூட அதே நிலை வெகு நேரத்திற்கு நீடித்தது.

அவர் தன் விழிப்புணர்வை பெற்றதும், சமாதியின்போது அவர் அனுபவம் எப்படியிருந்ததென்று கேட்டபோது, “அது

எல்லா உணர்வுகளையும் அதற்கும் அப்பாலாய் உள்ள மனச் செயலுக்கும் அப்பாற்பட்ட, முற்றிலும் எண்ணங்கள் அற்ற அசல நிலையையுடையதும், மற்றும் உயிரின் மேல், கீழ் என்ற அம்சங்களையும் தாண்டியுள்ள நிலையாகும். நீ சொல்லக்கூடிய சவிகல்ப சமாதிகூட இந்த முடிவான இலக்கை அடைவதற்கான சாதனை வழியில் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலை மட்டுமேயாகும்.”

“பஞ்ச பூதங்களுக்குரிய ஐம்புலன்களுள் தனித்தனி உணர்வுகளில், சப்தம், தொடுதல், ருசித்தல், முகர்தல் மற்றும் பார்த்தல் — இவைகளுக்கு பிரதான மூலமாகிய காற்று, மண், நீர், நெருப்பு மற்றும் ஆகாசம் — இவைகளுள் ஏதேனும் ஒன்றின்மேல் ஆழ்ந்த தியானம் கூடினால் அது ஒரு மனிதனை நடத்திச் சென்று அவனது தனித் தன்மையை அம்மூலத்துடன் கலந்துவிடச் செய்கிறது. தியானம் ஆழ்ந்து கூடும்போது அத்துடன் உடல் இருந்தபடியே மெதுவாக உறைந்து விடுகிறது. அதன்பின் முன்சொன்ன அந்தக் குறிப்பிட்ட ஐம்புலன் உணர்வின் மூலமாகிய பொருள் அல்லது லட்சியம் அவனில் பூரணமாகப் பரவி அதனுள் அவனுடைய ஆணவ மலமானது கரைந்து விராட் புருடனில் முழுமையாக ஒன்றி விடுகிறது. மேற்கொண்டு இந்த நிலை உறுதியானதும் அந்த விராட் புருஷனின் நான் என்னும் போதமும் முற்றிலும் மறைந்து அதற்குப்பின் எஞ்சியுள்ளதெதுவோ அது வார்த்தைகளுக்கும் அனுபவத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது.”

பல அசாதாரண அறிகுறிகள் சில சமயங்களில் எந்த குறிப்பிட முடியாத காரணங்களாலும், அவர் உடலில் காண முடிந்தது. அவரது சுவாசம் ஆழ்ந்து நீண்டது. அவருடைய உடல் வலது அல்லது இடது பக்கம் முறுக்கிக் கொண்டு பலமற்று சோர்வடைந்திருந்தது. அந்நிலையில் அவர் தரையில் படுத்து மூட்டை மாதிரி சுருண்டிருப்பார். அப்போது அவருக்கு உடலுணர்வு இருந்தபடியால் அவரிடம் ஏதேனும் கேள்வி கேட்டால் அதற்கு மிகவும் மெல்லிய மிருதுவான குரலில் பதில் அளிப்பார்.

அந்த சமாதி நிலையில் அவர் இருக்கையில் ஒரு மெல்லிய நூலைப் போன்ற பிராணனின் மேல் நோக்கிய ஓட்டம் முதுகுத் தண்டின் அடி முனையிலிருந்து மூளையின் உச்சி மையம்வரை பாய்ந்து ஓடுவதை உணர்ந்து, அத்துடன் மெய் சிலிர்க்கும் இன்பம் உடலின் ஒவ்வொரு நாடி நரம்பு மற்றும் அவர் உடலில் உள்ள நுண்ணிய மயிர் துவாரங்களின் மூலமும் பாய்ந்தது. அப்போது அவர் தன் உடலின் அமைப்பிலுள்ள ஒவ்வொரு அணுவும் மெல்லிய சப்தத்துடன் அளவற்ற ஆனந்தத்தில் துள்ளி ஆடின. எதை அவர் தொட்டாலும் அல்லது பார்த்தாலும் அவையெல்லாம் அவரில் ஓர் அங்கமாகவே அவருக்குக் காணப்பட்டது. பிறகு தன்னுடல் மெதுவாக செயலற்று நின்றது. இவையாவும் எங்களால் பின்னர் அறிந்து கொள்ளப்பட்டது. அப்படி உடல் செயல் அற்று இருக்கையில், அவருடைய முதுகெலும்பையோ அல்லது உடலின் மூட்டுக்களையோ வெகுநேரம் உரசி தேய்த்தால், சிறிது நேரம் அமைதிக்குப்பின் அவர் தன் சாதாரண நிலையைப் பெறுவார். இந்த நிலையில் அவர் முழுமையிலும் பரானந்த இன்பத்தில் காணப்பட்டதுடன் அவரது பார்வை, அவர் ஸர்வலோக பிரேமையில் தன்னை முற்றுமிக்ந்த அறிகுறிகளுடன் காணப்பட்டது.

தினசரி வாழ்வின் செயல்பாட்டிற் கிடையில் அம்மா தரையில் படுத்தபடி தம்மைக் காண வந்தோரிடம் சிரித்துப் பேசியிருக்கையில் உடலுறுப்புக்கள் குளிர்ந்த பனிக்கட்டி நிலையிலும், கால் விரல்களுடன் நகங்களும் நீல நிறத்துடன் காணப்பட்டன. அவர் உடலை உறைத்துத் தேய்த்தவர்களின் கைகள் குளிர்ந்து உணர்ச்சி அற்றபோதும் அவர் உடல் அங்கங்களிலிருந்த முரட்டு விறைப்புத் தன்மையை குறைக்க முடியவில்லை. ஒரு சில நாளில், அவர் உடலின் இயல்பான சீதோஷ்ண நிலையைப் பெற அவருக்கு சுமார் பனிரெண்டு மணி நேரங்கள் ஆனது.

ஒருநாள் சூரியன் மறையும் நேரத்தில், அம்மா சமாதியில் மூழ்கியிருந்தார். அதே படுக்கையில் அவர் அருகில் தீதிமாவும்

(அம்மாவின் தாயார்) இருந்தார். பிதாஜியும் அதே அறையில் இருந்தார். நானோ, சுமார் இரண்டு மணி இரவில் தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்தபடி அம்மாவின் கமல பாதங்களை தியானித்திருந்தபோது, அம்மாவின் நடை ஏற்படுத்திய ஓசையால் என் உள்ளத்திலிருந்து எழுந்த பேரின்ப உணர்ச்சியில் நான் பரவசமடைந்தேன். நான் என் கண்களைத் திறந்து பார்த்தபோது ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஆனால் அம்மாவின் அறைக்குள் மட்டும் மெல்லிய ஒலி கேட்கப்பட்டது. நான் என் ஆசனத்தை விட்டெழுந்து பார்த்தபோது, நீரில் நனைந்த அம்மாவின் இரண்டு பாதச் சுவடுகளைக் கண்டேன்.

நான் அறையில் நுழைந்தபோது அம்மா படுக்கையில் காணப்பட்டார். அம்மா வெளியே சென்றார்களோ என்று தீதிமாவை நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர், “இல்லை” என்று பதிலளித்தார். இரவு கழிந்தது. மறுநாள் காலையில், குறுகிய காலத்திற்கு அவர் தன் ஸ்தூல உணர்வுடன் இருந்தார். மறுநாளே அவர் தன் உணர்வை பெற்றாலும், அவர் சாதாரண வாழ்க்கை நிலையை அடைந்திட மேலும் மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் கழித்து அம்மாவிடம் நான், “சமாதி நிலையில் எவ்வொருவரும் தன் உடலைக் கொண்டு இங்குமங்கும செல்ல இயலாதென்று நான் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அப்படியிருக்க நான் எப்படி அந்த இரவில் உங்கள் நீரில் நனைந்த இரண்டு பாதச் சுவடுகளைத் தரையில் காண முடிந்தது?” என்று கேட்டதற்கு, அம்மா, “மனிதனால் எல்லாவற்றையும் வார்த்தைகளால் விவரிக்க முடியுமா?” என்று சொல்லி தன் மௌனத்தைத் தொடர்ந்தார்.

மற்றொரு சமயத்தில் அம்மாவிடம், “ஒரு சாதகனின் அறிகுறிகள் என்ன?” என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு அம்மா, “ஒரு பக்தன் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு சித்த சுத்தியை அடைந்ததும் அவன் ஓர் குழந்தையைப் போல் நடக்கலாம். அல்லது அவன் ஒரு திட, சலனமற்ற வஸ்துபோல் எந்த விஷய தூண்டுதலுக்கும் ஒத்து உணர்வற்று இருக்கலாம். அல்லது

அவன் சமூக வாழ்வின் எல்லா வழிமுறைகளையும் எல்லை மீறி ஒரு பித்தன் போல் அல்லது சில நேரங்களில் ஒரு தெய்வீக சிந்தனையாலோ அல்லது உயரிய உணர்ச்சி வசத்தால் அவன் ஊசலாடப்பட்டு காண்பதற்கு அவன் ஒரு முனிவரெனத் தேர்வு பெறுகிறான். சூழ்நிலைகளின் காரணத்தால் அவன் சாதாரண வாழ்வு முறைகளை மேற்கொண்டாலும் தான் குறிப்பிட்டு அடைய வேண்டிய தன் வாழ்வின் மைய லட்சியத்தில் அவன் ஸ்திரப்பட்டிருப்பான். ஆனால் இப்படிப்பட்ட நிலையில் தன் முடிவான குறிக்கோளை மறந்தால் அவனுடைய முன்னேற்றம் தடைபடுகிறது.

“ஆனால் அவனுடைய லட்சியத்தின் திசையில் அவன் தீவிர விடாமுயற்சியுடன் செயல்பட்டால், அவனுடைய செயல்கள் முழுமையிலும் மகத்தான குறிக்கோளைச் சுற்றி மையங் கொண்டிருக்கும். அந்த ஆழ்ந்த நிலையில் அவன் காண்பதற்கு ஓர் அசைவற்ற திட ஸ்தூல பொருள்போல் புறத் தூண்டுதலுக்கு அலட்சியமாக இருப்பினும், உடல் உணர்வு பெற்றவுடன் முழுமையிலும் உற்சாகத்துடனும் ஆனந்தமாகவும் அவனிருப்பதை எப்போதும் நீ காணலாம். படிப்படியாக இந்த ஆனந்த பரவச மனநிலை நிலைபெற்றதும், மனிதர்கள் மற்றும் பிற வஸ்துக்களின்பால் உள்ள உறவு முறையில் அவனை நேசிப்பதற்காகவும் யாவராலும் மதித்து பூஜிப்பதற்கான மகிழ்ச்சி தரக்கூடிய இன்பநிலை அவனில் ஆழப் பதிந்து விடும். இந்நிலையில் அவனுடைய உள், வெளி வாழ்க்கைமுறை அந்தத் தனிப்பட்ட பேரின்பத்தின் வெளித் தோற்றமாகிறது. அடுத்த கட்டத்தில் ஒரு பக்தனில் ஒரே புருடன்தான் (ஏகாத்ம பாவனை) லோக முழுமையிலும் உள்ளானென்னும் பாவனையும்கூட முழுமையிலும் உருகிவிடுகிறது. ஆகவே அவனுடைய வாழ்வின் போக்கை சாதாரண மனிதக் கோட்பாட்டிலிருந்து தெளிவாக்க முடியாது. இந்த நிலையில் சூக்ஷ்ம சரீரமாகிய மனோமய கோசத்தின் உயிர் துடிப்புகள் நீக்கப்பட்டிருப்பதால் ஜீவனானது அத்தூல சட்டத்திலிருந்து

பிரிந்திட வாய்ப்புகள் உள்ளது. ஆனால் சமூக நலனுக்காக உழைக்க வேண்டும் எனும் பலத்த வாசனை அவனில் இருந்தால் அவன் சில காலத்திற்கு உயிர் வாழலாம். ஆனால் வாழ்வின் எல்லாவித சூழ்நிலைகளிலும் அவன் மாறாத ஒரே நிலையில் இருந்தாலும் அவன் தன் உடலைக் கொண்டு செயலற்று சும்மா இருப்பதால் அவன் நம்மைப்போல் எல்லா மாறுதல்களுக்கும் உட்பட்டவனென நம் அறியாமையால் எண்ணுகிறோம்.

“பூரண சமாதி* அனுபவத்திலிருக்கும் சாதகனுக்கும் யோகிக்கு முள்ள ஒரே வித்தியாசம் என்னவென்றால் முழுமையான சமாதியில் இருந்து கொண்டு தன் அழியும் உடலை அவன் விடும்போது அவனுக்கு தனிப்பட்ட ஒருடல் இருப்பதாகவோ அல்லது அதை விடுவதற்குத் தான் ஏதேனும் முயற்சி செய்வதாகவோ அவன் உணர்வதில்லை. வாழ்தல், இறத்தற்கான சம்ஸ்காரங்கள் அவனில் செயலற்றுப் போவதாலும் அவன் முற்பிறவியில் செய்த கர்மங்கள் இயங்கி அற்றபின், உடல் தானாகவே கழன்று வீழ்கிறது. அதேசமயத்தில் ஒரு யோகியானவன் தன் உடலைவிட்டுப் பிரியும்போது, தன் சொந்த இச்சை முயற்சியால் அதை விடுகிறான். மேலும் உடலைவிட்டு வெளியேறும்போது தனக்கு ஒருடல் உள்ளதாகவும், அதை அவன் விடுகிறான் என்னும் உணர்வைக்கூட தன்னில் தக்கவைத்துக் கொள்கிறான்.”

மற்றொரு சமயத்தில் பேச்சின்போது அம்மா “(1) மனம் மற்றும் உள்ளம் அல்லது சித்த சுத்தியானது ஒரு குறிப்பிட்ட இலட்சியத்தின்மேல் ஒருமைப்பட்ட விருப்பத்தின் வாயிலாக அதற்குத் தக்கபடி அமையும் (2) ஒரு மனிதன் சீராக (படிப்படியாக) முன்னேறும்போது அவனுடைய கருத்துக்கள், இச்சைகள் யாவும் இந்த ஒரு இலட்சியத்துடன் ஒன்றி விடுகிறது (3) அடுத்தபடியாக பல எண்ணங்களின் ஓட்டம் சீரமைந்து ஒரே திசையில் பாய்ந்தால் அந்த சாதகன் காண்பதற்கு

* விராட் புருடனுள் பூரணமாக ஒன்றுதல்

அசைவற்றவனாக, உயிரற்றவனைப்போல் ஆகிவிடுகிறான் (4) மேல் கொண்டு அவன் இளைப்பாற ஓரிடம் விராட் புருடனில் கிடைக்கப் பெற்று, அந்த ஒரே இருப்பாகிய ஸத் வஸ்துவால் முற்றிலும் விழுங்கப்பட்டு விடுகிறான்,” என்று சொன்னார்.

சாதாரணமாக அம்மாவைச் சுற்றி பல பக்தர்கள் இருப்பார்கள். ஆனால் பொதுவாக அவர் எல்லோருக்குமே இவைகளை சொல்லுவதில்லை. ஏனெனில் அவர் சில சமயங்களில் தன் பேச்சைத் திடீரென நிறுத்திக் கொள்வதுடன் பக்தர்களின் நலனுக்காக சொல்லும் விஷயங்களை வெகு சிலரே புரிந்து கொள்வதாலும் மற்றும் எல்லா நேரங்களிலும் அவர் சொல்லும் சொற்களை பதிவு செய்யவும் முடிவதில்லை.

அவருடைய அறிவுரைகள் உலகளாவியதாய் பொதுவில் எல்லோருக்கும் உரியதாயிருப்பினும் நம்மைப் போலுள்ளவர்களால் அதன் உட்பொருளை எல்லா சமயத்திலும் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. அப்படி இருப்பினும் அவருடைய சில வார்த்தைகள் சில குறிப்பிட்ட நபரின் உள்ளத்தை பிரகாசிப்பதால் அவன் தன் சுய அறிவைக் கொண்டு எந்த அளவுக்கு ஆன்மீக வாழ்வின் முன்னேற்றம் அடைய முயற்சி செய்கிறானோ அந்தத் திறனை யொத்ததேயாகும். இமயத்தில் இருந்து இந்திய சமதளத்திற்கு பனிக்கட்டி ஆறு, பெரிய நீர்வீழ்ச்சிகள், ஆறுகள், கால்வாய்கள், ஊற்று போன்ற இன்னும் பல வழிமுறைகளின் மூலம் பாய்ந்து பூமியைச் சத்துடையதாகவும், வளமிக்கதாகவும் மற்றும் அதன் களர் தன்மையிலிருந்தும் மேம்படுத்துகிறது. இந்த ஜீவ நதிகளை இமயமானது தன்னிலிருந்து வெளியாக்குவதால் தான் எந்த இழப்பையும் அடையா விட்டாலும் உலகத்தின் நலன் இதனால் காக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே அம்மாவால் பல பக்தர்கள் பயனடைவதால் அவருக்கு எந்த இழப்பும் இதனால் இல்லை என்று சொல்லப்படுகிறது.

அம்மாவிடம் கொண்ட சச்சங்கத்தினாலும் நாம் பற்ற வேண்டிய வழிமுறை ஆலோசனைகள், அவரது தெய்வீகமான

புன்னகை இவைகளால் நம் வாழ்வின் மாற்றங்களைப் பற்றி வார்த்தைகளால் சொல்ல முடியாது. அம்மாவால் நம்மீது ஏற்படும் தாக்கம் அல்லது அவர் அருளால் நம் தினப்படி வாழ்வு எப்படி சீராகி வடிவமைந்தது என்பதைப் பற்றி நாம் வெளிப்படுத்துவதால் அவருடைய அருட் சக்தியையோ அல்லது அதன் தாக்கத்தை குறை சொல்லுவதாக ஒரு பெரும் தவறான கருத்து நம்மில் உள்ளது. ஆனால் இப்படிப்பட்ட போற்றுதல்களால் அம்மாவின் புகழைத்தான் பாடுவோம், அத்தோடு அது, நம் ஆன்மீக வாழ்வின் முன்னேற்றத்தில் எந்த குறைபாடுமின்றி உயரிய நிலைக்கு நம்மைக் கொண்டு செல்லும். அதேசமயத்தில் நம் வாழ்வின் ஒவ்வொரு வேளையும் அவருக்கு நன்றி செலுத்திய ஜீவர்களாய், அம்மாவின் அருளுக்குப் பாத்திரமாவதற்கு இது ஒரு நல்ல வழியென்பது என் கருத்து ஆகும்.

**சமாதி நிலை என்னும் நான்காவது அத்தியாயம்
முடிவுற்றது.**

Reposing in the calm of the Self

5. அம்மாவும் அவர் லீலைகளும்

அம்மாவின் புன்னகை தவமும் ஒளி வீசும் முகம், குழந்தையைப் போன்ற எளிமை, மற்றும் இதயத்திலிருந்து பொங்கி வெளியாகும் நகைச்சுவைகள், இவைகளைக் கண்டவர்களின் உள்ளம் எல்லை மீறிய அளவுக்கு ஈர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவரது வார்த்தைகள், ஒவ்வொரு கடைக்கண் பார்வைகள் மற்றும் ஜாடையாகக் காட்டும் சைகைகள் இவைகளின் எல்லாத் தோற்றங்களிலும் எங்குமே காண முடியாத மதுரம் ஆட்சி புரிந்தது. அவரது ஒவ்வொரு மூச்சிலிருந்தும் மற்றும் அவர் உடுக்கும் உடை, படுக்கையிலிருந்தும் மனதிற்கு ரம்யமான நறுமணம் வெளியாவதோடு, அவர் பாடும்போது நம் இதயத்தின் ஆழ்ந்த மூலத்திலிருந்து தெய்வீக எண்ணங்களும் பாவனைகளும் பொங்கியெழும். அம்மா பற்றுடைய எல்லாத் தொடர்புகளில் இருந்து முழுமையிலும் விடுபட்ட உள்ளத் துறவுடன் வாழ்கிறார்கள். அழகிய வானம் பூமியிலிருந்து மிக உயரத்திலிருந்தாலும் இந்த பூமியிலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களின்மீதும் தன் தெளிவான அமைதியை மழை தூறல்போல் தூவி ஏரிகள், குளங்கள், ஏன் ஒரு சின்ன பாத்திரத்திலுள்ள நீரிலும்கூட தன் தெய்வீக அழகுடைய அமைதியான பிரதி பிம்பங்களை உருவாக்குவதுபோல் அம்மா, எல்லா வஸ்துக்களிலும் மறைந்திருந்து தன் இதயத்தின்பால் காலப்போக்கில் ஈர்த்துக் கொள்கிறார்கள். பலவித விலங்கினங்கள், தாவர வகைகள், மனித குலம் மற்றும் அவரவர் பின்பற்றும் எல்லா அன்றாட சமூக, மத வழிமுறைகளிலும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து விளையாடுவது வரம்பற்ற ஒரே உயிர்தான் என்பதையும், லோகத்தில் வாழும் எல்லா உயிரினங்களும் சர்வ வியாபகமாகிய அவ்வருள் ஆனந்த தாண்டவத்தின் வெளித் தோற்றமே என்ற உயரிய உண்மையினை தன்னில் முழுமையாக உணர்ந்து தன் சம நோக்கால் யாவரையும் பெரிதும் அன்புடன் மதித்து ஒன்றுபோல் நடத்தினார். ஏழை,

பணக்காரர், மேல் மற்றும் கீழ் மக்களென்ற பேத நிறங்கள் அவர் கண்களை மறைக்கவில்லை.

“எனக்குப் புதிதாக ஏதும் பார்க்கவோ, கேட்கவோ அல்லது சொல்லவோ ஒன்றுமில்லை,” என்று அம்மா எப்போதும் சொல்வதுண்டு. ஒரு குழந்தை ஒரு அழகிய பொம்மையினால் எப்படி ஈர்க்கப்படுகிறதோ அதைப்போல் அம்மாவின் கவனம் அவ்வளவுக்கு ஒரு மிகச் சாதாரண சம்பவத்தின்பால் கூட கவரப்படுவதைப் பார்க்கும்போது அந்தக் குழந்தையின் மன நிலையுடன் ஒப்பிடச் செய்கிறது.

அவருடைய அடியார்களுடன் சிரிப்பூட்டும் விளையாடல்களுக்கு அளவேயில்லை. அடியார்கள் ஒரு சமயம் அம்மாவை ஸ்ரீகிருஷ்ணனாக பால கோலத்திலும், யௌவன கோலத்திலும் காண ஆசைப்பட்டு யாவரும் ஒன்றுகூடி அவரை அலங்கரித்தனர். மிகவும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் அம்மா காட்சியளித்தார். அவர் முகத்தின் அழகு ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் மிக கவர்ச்சிகரமான சிறு பிராய குழந்தைப் பருவத்தையும், வளர்ந்த யௌவன பருவத்தையும் மிக அற்புதமாக வெளிப்படுத்தியது. எந்த மறைமுகமான மூலத்திலிருந்து இப்படிப்பட்ட தெய்வீக ஒளிப்பிரகாசம் வெளியாகி அவர் முக ஜாடையில் அதிக மிருதுத் தன்மையும், மிக அமைதி மற்றும் அருளை வெளிப்படுத்தும் அவரது நெற்றியும், பரிசுத்தமும், மதுரமும் தவழும் அவர் முகமும், உடலங்கங்கள் நெகிழ்வுடையதாகவும் காட்டுகிறதென்பது புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். இது ஒரு அசாதாரண நிலை மாத்திரமின்றி அத்துடன் தெய்வீகமான இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டதும், எல்லா முன் உதாரணங்களையும் தாண்டியதாகும். இந்த இரண்டு வேட பாத்திரங்களையும் காட்டும் இரண்டு புகைப்படங்கள்* உள்ளன.

அவர் இருப்பில் உள்ளபடியே ஒவ்வொரு நாடியின் இழைகளும் இதயப்பூர்வமாக சிரித்தபோது அவை ஒன்று

* இப் புகைப்படங்கள் ஸ்ரீஸ்ரீஆனந்தமயி சங்கத்தில் கிடைக்கும்.

சேர்ந்து நடனஞ் செய்தன. தெய்வீக ஒளிக் கொழுந்து அவர் வடிவத்தை பிரகாசிக்கச் செய்ததை அந்த சமயத்தில் கூடியிருந்தோரால் காண முடிந்தது. உள்ளத்தைக் கவரும் இப்படிப்பட்ட சிரிப்பை ஒரு மனிதனில் காண்பது மிக அரிது. அம்மாவின் யதார்த்தமாயுள்ள தெய்வீக தோற்றத்தை அப்புகைப் படங்கள் மிகவும் சிறிய அளவே வெளிப்படுத்துகின்றன.

அம்மா எங்கெல்லாம் சென்றாலும் அவரது சந்நிதானம் ஒரு அசாதாரண நயத்துடன் கூடிய இனிமையை தன்னுடன் எடுத்துச் செல்வதுடன், அவரைச் சுற்றியுள்ள அன்பர்களின் எண்ணங்களிலும் பரவி நிற்கும். ஒருவருடைய எண்ணங்களின் தன்மை ஏதாயிருப்பினும் அவரது சூக்கும தாக்கத்தால், மனத் தூய்மையும் ஆன்மீக முதிர்ச்சியும் அடைவதைக் கண்டு மனதிற்கு இன்பமளிக்கும் வகையில் வியப்படைவர். ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் பார்வை, யசோதரை அம்மையின்மேல் பட்டவுடன் அவள் உள்ளத்தில் நட்புணர்ச்சிகளையும் மற்றும், 'பிரஜதாம்' என்னும் தலத்தைச் சார்ந்த கோபியர்களின் உள்ளங்களில் தன்னலமற்ற அன்பு தூண்டி விடப்பட்டது. அதுபோலவே அம்மாவின் சந்நிதானங்கூட நானாவித பாவங்கொண்ட பக்தி உணர்ச்சிகளை அவரை நாடிய பக்தர்களின் உள்ளங்களில் தூண்டி அம்மாவை பூஜிக்கச் செய்கிறது.

மனித வாழ்வின் முக்கிய ஊற்றாகிய உற்சாகம், நம்பிக்கை, ஆனந்தம் போன்ற இயல்புகளின் மேல் அம்மா தன் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே விளையாடி வந்துள்ளார்கள். இதனால் அவரிடம் நேசம் கொண்டவர்கள் அவரில்லாத கூட்டத்தில் இன்பத்தைக் காணவில்லை. குழந்தைகள், இளைஞர்கள் மற்றும் முதியோர் யாரேயாயினும் அம்மாவிடம் தொடர்பு கொண்டால் அதனால் அவர்களின் மனம் மிகவும் கவரப்பட்டு, “எப்போது நாம் மறுபடியும் சந்திப்போம்” என்று அவரிடம் விடை பெறும்போது கேட்பார்கள். அம்மா எங்கே யிருந்தாலும் மகிழ்ச்சி பொங்கும் பக்தர்கள் அங்கு பெருமளவில்

கூடுவார்கள். நூறு அல்லது ஆயிரக் கணக்கில் ஆண்களும் பெண்களும் அம்மாவின் மதுரமான வார்த்தைகளாலும், அவரின் ரம்யமான தோற்றத்தாலும் ஓர் ஆனந்த போதமுடைய அலையினால் திளைக்கப் பெற்று புதிய உற்சாகத் தூண்டுதலுடன் உள்ளபடியே அவர்களின் உயிரானது ஆனந்தத்தில் மூழ்கும். அம்மா ஓரிடத்தை விட்டு வெளியேறியவுடன் அந்த இடத்தில் ஜீவனில்லாத சூன்யமாக உணரப்படும். அம்மா முன் ஒரு காலத்தில் அவ்வப்போது, சீர்கெட்டு சிக்குடைய முடியுடனும், கலைந்திருக்கும் ஆடை அணிந்திருப்பதையும்* அவரின் கவனமற்ற செயல்பாடுகளையும் கண்டவர்கள், அவர் ஒரு பித்துப் பிடித்த பெண்மணி என்று அவரை விட்டகன்று நின்றனர். அந் நிலையிலுங்கூட அவரை பார்ப்பவர்களால் தன் வயமிழந்து அவர் மேலிருந்த நோக்கை விலக்க முடியவில்லை.

அவரது திருவிளையாடல்களின் வாயிலாக எண்ணற்ற பலவித காணற்கரிய சக்திகள் தொடர்ந்து அவர் வாயிலாக தானாகவே தோற்றமளிக்கும். இவைகளைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டபோது, “எப்போதுமே எந்தவித மாறுதலும் இல்லாமல் ஒரே நிலையில்தான் உள்ளது, நீ உன்னில் கொண்டுள்ள அபிமானத்திற்கேற்ப ஓர் குறிப்பிட்ட பகுதியை உன்னால் சாதாரணம் அல்லது உன்னதம் என்று வெளிப்பட்ட தோற்றங்களை அளவிடுகிறாய். இந்த லோகமே ஓர் திருவிளையாட்டின் விளைவு. அவ்விளையாட்டில் நீயும் பங்கேற்க இச்சிக்கிறாய். இதனால்தான் இவ்வுடலில் (தன்னை குறித்துக்காட்டி) காணப்படும் செயல்கள், புன்னகை இவைகள் உன் அறிவின் பிரகாசத்திற்கேற்ப பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனால் இதற்கு மாறாக இவ்வுடல் மிக பயங்கரமான அசைவற்ற தோற்றத்தைப் பூண்டிருந்தால் என்னிலிருந்து விலகி

* இது மிகவும் ஓர் பழங்கால நிலை. சுமார் 35 ஆண்டுகளாக அம்மா தூய சீரான ஆடைகளில்தான் காணப்பட்டார்.

நீ நின்றிருப்பாய். தோற்றங்களை மதிப்பிட்டு வர்ணிப்பதை விட்டு அத் தெய்வீக ஆனந்த வெளிப்பாட்டின் எல்லா அம்சங்களிலும் உன்னை நீ ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டால், இத்திருவிளையாடல்களின் முடிவான குறிக்கோளை நீ அடைவாய். இதை நீ புரிந்து கொண்டாயா?” என்று சொன்னார்.

தன்னை முழுமையிலும் அவ்வருள் மயத்தில் மூழ்கி ஒன்றிய சாதகனைப் பற்றி அம்மா மேலும், “எவனொருவனுடைய எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள் யாவும் ஒரு எல்லையற்ற மகத்தான ஆத்ம அமைதியில் கரைக்கப்பட்டதோ சில சமயங்களில் அது அதிலிருந்து தனிப்பட்ட ஒரு நபரின் வேடத்தைத் தாங்கியோ, அண்ட சராசரங்களையாளும் லோகேஸ்வரனாகவோ, அல்லது சில சமயங்களில் தனித்தன்மையற்ற பரிபூரண பரப்பிரம்மமோ, இப்படி எதுவானாலும் எல்லா அம்சங்களும் ஒரே ஆத்மாவால் துவக்கப்பட்ட தெய்வீக திருவிளையாடலின் தோற்றமே தவிர வேறில்லை. இவ்வுண்மையை தன்னுள் காணாத சாதாரண நபருக்கு இவை மிக அற்புதமென அதிசயப்படுகிறான்” என்று சொன்னார்.

அம்மா விருப்பு வெறுப்புக்கள் அற்றவர். பக்தர்களின் உள்ளங்களில் சில சமயம் பக்தி பாவனை மற்றும் தெய்வீக உணர்வுடைய எண்ணங்களை எழச் செய்வதில் அம்மாவிலிருந்து வெளியாகும் அதிமேலான சக்திகளின் திருவிளையாடல்கள் அதன் குணாதிசயங்களை வெளிப்படுத்தும். சில சமயங்களில் பக்தர்களின் அதி தீவிர பக்தியுடன் செய்த பிரார்த்தனைகள், பாவங்களுக்கு ஏற்றபடி அம்மாவின் எளிமையான நடத்தையில் கண்ணாடிபோல் அவரில் அது பிரதிபலிக்கும். இந்நிலைமையைப் பற்றி அம்மா, “இவ்வுடல் ஓர் இசைக் கருவி போலானது. நீ கேட்கும் இசையின் தன்மை நீ அதை வாசிப்பதைப் பொறுத்தது. இந்த சர்வ லோகத்திலும் ஒரேயொரு தலைவனின் இசை இராகம்தான் உள்ளது என்பதை நான் காண்கிறேன்,” என்று அம்மா சொன்னார்.

ஜூன் மாதம் 1932 ஆம் ஆண்டில் தாகாவிலுள்ள ராம்னா ஆசிரமத்தைவிட்டு போவதற்கு முன் தினம் மாலை சுமார்

ஐந்து மணி அளவில் பல பக்தர்களுடன் பிரசாதம் பகிர்ந்து கொள்ள, திறந்த வளாகத்தில் அம்மா அமர்ந்திருந்தார். திடீரென்று கருமேகத்தால் மூடப்பட்ட வானம், இடி, மின்னலுடன் கொண்ட சூறாவளிக் காற்று ஆரம்பமானதைக் கண்டு அங்கிருந்தோர் உடனடியாக மழைப் பொழிவை எதிர்நோக்கி அஞ்சினர். அதேசமயத்தில் மற்றொரு பக்தர்குழு வந்து பிரசாதங்களை உண்ண அமர்ந்தார்கள். பிரசாதம் உண்டவர்களை அம்மா அவ்விடத்தை விட்டுப் போகும்படி சொல்லித் தான் மட்டும் அங்கேயே இருந்தார். எல்லோரும் உண்டு முடித்தபின் அவர் எழுந்து நின்று, “இப்போது நான் இடையூறற்ற குளிப்பாடு செய்யப் போகிறேன்,” என்று சொன்னார். மாலை நேரம் நெருங்கியதால் அவரை அந்த குளிப்பிலிருந்து தவிர்க்க முயன்றனர். ஆனால் எவராலும் அவரை அசைக்க முடியவில்லை. கன மழையால் ஆசீரம வளாகத்தில் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. அம்மா மழையைக் கண்டு ஆனந்தமாக ஓடியாடும் ஒரு குழந்தையைப் போல் இங்குமங்கும் ஓடினார். இதைக் கண்ட பல வயதான புருஷர், மாதர் மற்றும் சிறுவர், சிறுமிகள் மற்றும் யௌவன பருவத்தோர் அனைவரும் அவர்கள் உடுத்தியிருந்த ஆடைகளுடன் மழைகுளி கூட்டத்தில் சேர்ந்து கீர்த்தனங்கள் பாடிக் கொண்டு நீராடினர். இப்படி கூடியிருந்தோரின் மத்தியில் பல உடல் நலமற்றோரும் இருந்தனர். ஆனால் குளிர் நீரால் பாதிக்கப்படவில்லை. இப்படியாக இரவு ஒன்பது மணிவரை நீடித்தது.

தன் கடைக்கண் நோக்கினாலேயே மழையை உடனடியாக நிறுத்துவதையும், அவர் பக்தர்களுக்கிடையே வெளியாகும் தகாத வெறுப்புணர்ச்சிகளையும், சண்டை சச்சரவுகளையும் தன் ஒரு மெல்லிய அல்லது உரத்த சிரிப்பினாலோ ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதையும் பல சம்பவங்களில் நாம் கண்டுள்ளோம்.

ஸ்வபாவத்திலேயே அம்மா மிகக் குறைவான அளவில் உணவு உட்கொள்வார். இப்படிப்பட்ட குறைவான உணவு

கொண்டு ஒருவர் எவ்வாறு உயிர் வாழ்வார்கள் என்பதை ஒருவராலும் கற்பனைகூட செய்ய இயலாது. அம்மா தன் இளமைப் பருவ வாழ் நாட்களில், தன் உடலில் தானாகவே பல யோக முன்னேற்றங்கள் வெளித் தோன்றியபோது பல நாட்கள் ஒரு சொட்டு நீரும் உட்கொள்ளாமல் இருந்தார். அம் முன்னேற்ற அறிகுறிகளின் தோற்றங்கள் நிற்கும்வரை அவர் மனம் உண்ண இடமளிக்கவில்லை. அவர் உண்ணாமலேயே முழுமையாகவோ அல்லது அதன் ஓர் பகுதியை அனுசரிக்கும் நாட்களில், தோற்றத்தில் பிரகாசத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் உடல் விரைவான இயக்கத்துடனும் எப்போதும் போல் ஆரோக்கியத்துடனும் காணப்பட்டது. தன் வாழ்வின் ஆரம்ப கட்டத்திலேயே அவர் உண்பதில் அதிகக் கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்தார். ஒரே ஒரு பிடி உணவை அதுவும் நள்ளிரவு முடியுமுன் உண்டு இப்படி ஐந்து மாதங்களைக் கழித்தார். சுமார் ஒன்பது மாதங்கள் மூன்று வாய் அரிசியன்னம் பகலிலும், அதே அளவில் இரவிலும் உண்டார். ஆறு மாதங்களுக்கு சில பழங்களும் குடி நீரும் இரண்டு வேளைகள் உண்டு வாழ்ந்தார். அவர் சில சந்தர்ப்பங்களில் ஐந்து அல்லது ஆறு மாதங்கள் ஒரு வாரத்திற்கு இரு முறை மட்டும் உண்டபோது சிறிதளவு அரிசியன்னம் உண்டும், மற்ற தினங்களில் ஓரிரு பழங்களே உண்டார்.

1924 ஆம் வருடத்திலிருந்து உணவைத் தன் வாய்க்கு கொண்டு செலுத்தும் போதெல்லாம் உணவு கை விரல்கள் வழியாக நழுவி விழுந்திடும். இதனால் தன் சொந்தக் கையைக் கொண்டு உண்ண இயலவில்லை என்றாலும் எந்நோயும் இதற்குக் காரணமில்லை. அந்நாட்களில் அவருக்கு உணவு ஊட்ட ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட நபர் பகலிலும் இரவிலும் ஒரு வேளைக்கு இரண்டு விரல் முனைப் பிடியில் எவ்வளவு உணவு தங்க வைத்துக் கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவே ஊட்டப்பட்டது. இப்படியாக சுமார் ஐந்து மாதங்கள் ஓடின. குடிநீர் சொற்ப அளவில் ஒருநாள் விட்டு மறுநாள்

உட்கொள்வார். மேலும் ஐந்து அல்லது ஆறு மாதங்களுக்கு சமைத்த மூன்று அரிசி பகலிலும், அதுபோல் இரவிலும், மரத்திலேயே பழுத்து இயற்கையில் தானாகவே கீழே விழுந்த பழங்களையும் உண்பார்கள்.

சில சமயங்களில் உணவு தன் உதடுகளை தொட்டவுடன் அது தரையில் விழவும் அனுமதிக்கப்பட்டது. சுமார் மூன்று மாதங்கள் தன் ஒரு மூச்சு அளவுக்கான உணவையே அவர் வாயில் புகுத்த முடிந்தது. வெறும் அன்னமும் பருப்பும் ஒரு கைப்பிடி அளவுக்கு ஒரு பாத்திரத்தில் கலந்து அதை யாக குண்டத் தீயில் கொதிக்க வைத்து அல்லது சில சமயம் காய்கறி கூட்டுடன் சிறு அன்னம் கலந்து அதை கொதிக்க வைத்து, இப்படி சுமார் ஒன்பது வகை உணவை உட்கொண்டார். பல நாட்களுக்கு அவர் குறைந்த அளவு பால் அல்லது புளிப்பில்லாத (ஈஸ்ட் இல்லாத) ஓரிரு ரொட்டித் துண்டுகளை உண்டு உயிர் வாழ்ந்தார். இத்துடன் பல நாட்கள் தொடர்ந்து முற்றிலும் உணவே அருந்தாதிருந்தார் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லலாம்.

அரிசியன்னம் சாப்பிடுவதை அவர் முற்றிலும் கைவிட்டபின், அதை அவர் அடையாளங்கூட கண்டு கொள்ள முடியாமலிருந்தார். வங்க தேசத்தில் 'கஹார்' என்றழைக்கப்படும் ஒரு மக்களினம், மிகவும் அசுத்தமான வாழ்வு முறையுடன் வாழ்வதால் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்ட இனமென்று ஒதுக்கப்பட்டவர்கள். அவ்வினத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்மணி ஒருநாள் ஷா தோட்டத்தில் அரிசி அன்னம் உண்பதை கண்ட அம்மா, “அவள் எதைச் சாப்பிடுகிறாள்? மிகவும் நேர்த்தியுடன் மென்று விழுங்குகிறாள்! அவளுடன் நானும் சாப்பிடுவேன்!” என்றார்.

ஒருநாள் ஒரு நாய் அன்னம் உண்பதைப் பார்த்தபோது, மிக்க துயரத்துடன் அவர், “நான் சாப்பிட வேண்டும், நான் சாப்பிட வேண்டும்,” என்று சொன்னார். இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சிகளைத் தடை செய்தால் மன எரிச்சல் கொண்ட

குழந்தைபோல் தரையில் வெகுநேரம் வீழ்ந்து கிடப்பார். ஒரு சமயம் அம்மா தானாகவே, “மனிதன் தன் பழக்க வழக்கங்களை விட முயற்சிக்கிறான். ஆனால் என் வழிமுறைகளோ முற்றிலும் மாறுபட்டது. என் பழைய பழக்க வழக்கங்கள் அதன் நிலையைப் பெற்றிட நான் பல வழிமுறைகளை கண்டறிவேன். தினமும் மூன்று பருக்கை அன்னம் நீங்கள் எனக்கு ஊட்டிட வேண்டும். இல்லையேல், நான் உணவை என் கையால் உண்ண எப்படி மறந்தேனோ அப்படி அரிசி அன்னத்தை உண்ணவும் மறக்க நேரிடும்,” என்றார்.

அம்மாவுக்கு உணவூட்டும் எவரும் மிகவும் விழித்த கவனத்துடன் இருந்து அவருக்குத் தேவைப்பட்ட அளவுக்குமேல் ஒரு பருக்கையும் கொடாமலிருக்க வேண்டும். தொண்டர்களாகிய அவர்கள் தன் வாழ்வில் தன்னடக்கத்துடனும், உண்ணும் மற்றும் சமைக்கும் பாத்திரங்கள் இம்மியளவும் கேடற்று அதிசுத்தமாக வைத்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லையேல் உணவை விழுங்க முடியாமலோ அல்லது தன்முகப் பார்வையை வேறு திசையில் திருப்பியோ அல்லது தன் ஆசனத்தை விட்டோ போய் விடுவார். “இந்த உடலுக்கும் ஒரு களிமண் கட்டிக்குமிடையே எந்த வித்தியாசமுமில்லை. உணவை தரையிலிட்டாலும் அல்லது உன்னிச்சைப்படி எங்கிட்டாலும் நான் அதை உண்ணுவேன். ஆனால் சுகாதாரத்தின்பால் மதிப்பும், சுத்தத் தன்மையை கடைபிடித்தலும் மற்றும் இதர கட்டுப்பாடுகளுடன் சமூகக் கடமைகளும், உங்களின் நல்லொழுக்க அறிவு வளர மிக அவசியமானதால் இந்த உடல் தானாகவே அப்படிப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளை பின் பற்றுகிறது,” என்று அம்மா சொல்லுவதுண்டு.

சாதாரண அளவுடைய உணவிலிருந்து வெகுகாலம் கட்டுப்பாடுடைய குறைந்த அளவு உணவு உண்டதால் அவர் தன் வீட்டுக் கடமைகளைச் செய்வதில் பின் வாங்கவோ அல்லது அவருடைய உடலின் இயற்கையான எழில்

தன்மையையோ இழக்கவில்லை. காலப் போக்கில் அவருடைய இல்லறக் கடமைகள் படிப்படியாக குறைய ஆரம்பித்தது. மேற்கொண்டு வீட்டு வேலைகள் ஏதேனும் செய்தால் அவரது உடல் இயக்கமற்று நிற்பதுடன் அவர் தரையில் படுத்து முற்றிலும் சோர்ந்திருப்பதுண்டு. சமையல் அடுப்பு நெருப்பினால் சில சமயம் அவர் கை கால்கள் சுடப்பட்டு விடும். ஆனால் எப்படிப்பட்ட பாதிப்பாலும் அவருள்ளம் பாதிக்கப்படவில்லை.

“தன்னிச்சையால் ஒருவன் தன் பணியை ஒருபோதும் விட முடியாது. ஒரு சாதகனின் வினையாவும் முடிந்தவுடன் எல்லா பணிகளும் தானாகவே நின்றுவிடும்,” என்று அம்மா கூறுவார்.

மே மாதம் 1926 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிறிது சிறிதாக அவர் உணவு முறைகளின் தீவிர கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டன. எனினும் மொத்தத்தில் அவர் உண்ட உணவின் அளவு ஒரு குழந்தை உண்ணும் அளவே யாகும். அவர் தன் கையினாலேயே உணவு உண்டு சுமார் ஐந்து ஆண்டுகள் ஆனபின், சில பக்தர்கள் அம்மா மறுபடியும் உணவைத் தன் கையாலேயே உண்பதைக் காண ஆவலுடன் அம்மாவிடம் வேண்டியதற்கு அவர் இணங்கித் தன் முன்னால் இடப்பட்ட உணவை ஒரு சிட்டிகையளவு தன் வாயில் போட்டுக் கொண்டு அங்கிருந்த மிகச்சில அடியார்களுக்கு பிரசாதமாக அளித்தபின் அவரால் மேற்கொண்டு எதையும் உண்ண முடியாமல் எஞ்சியதைத் தரையில் போட்டு தேய்த்து விட்டார். இதற்குப் பிறகு அம்மாவை எவரும் எப்போதுமே தன் சொந்த கையால் உண்ணும்படி கேட்கவில்லை. “நான் எல்லோருடைய கைகளையும் எனது போலவே காண்கின்றேன். உண்மையில் எப்போதும் என் கைகளாலேயே உண்ணுகிறேன்,” என்று அம்மா சொன்னார்.

அம்மா தன் இளமையிலிருந்து வீட்டுக் கலைகளாகிய இல்லத் தூய்மை, சமையல் மற்றும் விருந்தோம்பல் போன்ற எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்து விளங்கியதை பலர் கண்டுள்ளனர். மிக அழகாக நூல் நூற்பதுடன் தறியில் துணி

நெய்வார். அவரது ஊசித் தையல் வேலை, உள்ளாடை மற்றும் பிரம்பு வேலைகளின் தரம் முதன்மையாகவும், 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்னும் கோட்பாட்டை பின்பற்றியதில் அவருடைய அலாதியான அறிவுத் திறனை வெளிப்படுத்தின. பிறர் செய்ய வேண்டிய ஒரு குறிப்பிட்ட பணியை செய்ய முடியாமலிருந்தால் அம்மா அவர்களுக்கு உதவியளிக்க முன்வந்து அவர்கள் வியக்கும்படி அதை வெகு சுலபமாகவே செய்து முடிப்பார். அவர் சமைத்த உணவுப் பண்டங்கள் மிக்க சுவையுடையதாய் இருந்ததால் எங்கேயாகிலும் விருந்து நடத்தினால் சமையல் வேலைகளைச் செய்வதில் வழி நடத்துனராக இருக்கும்படி அவரை விண்ணப்பித்துக் கொள்வார்கள்.

அம்மா, குழந்தைகள், பெரியவர்கள் மற்றும் எல்லோருக்கும் உணவளிப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி யடைவார். மற்றவர்களின் மனம் நிறைவடைவதற்காக தனக்குள்ள வசதிகளையும், உணவையும் கைவிடுவார். ஒரு சமயம் தாகாவிலுள்ள ஷா தோட்டத்திற்கு குஜராத்திலிருந்து ஒரு துறவி வந்திருந்தார். அவர் உட்காரும் ஆசனத்தை தன் புடவை முந்தானையால் துடைத்துச் சுத்தம் செய்து அவரை தன் வழக்கப்படி பணிவுடனும் இன்பமளிக்கும் வகையிலும் கனிவுடன் உபசரித்தார். மிகவும் பாங்குடன் அவருக்களித்த உணவு உள்ளபடி அம்மாவின் உயரிய அன்பினாலும், தியாக உணர்வு கொண்ட தொண்டினாலும் புனிதத் தன்மையை பெற்றதாகக் காணப்பட்டது. அந்தத் துறவி விடை பெற்றுச் செல்லும்போது, "சாக்ஷாத் லோக மாதாவிடமிருந்து நான் இன்று உணவை நேரடியாக ஏற்றேன். என் வாழ்விலேயே இப்படிப்பட்ட கவனத்துடனும் தூய்மையுடனும் எனக்கு எவராலும் சேவை அளிக்கப்பட்டதில்லை" என்று சொன்னார்.

அவருடைய எல்லா பக்த குழந்தைகளுக்கும் தன்னால் இயன்றவரை தாயன்புடன் உணவளித்தார். அம்மாவின் கரங்களிலிருந்து பெற்ற அருட் பிரசாதம் பக்தர்களின்

உள்ளங்களில் முன் எப்பொழுதும் காணாத அளவுக்கு மகிழ்ச்சியை எழுப்பியது. பல தெய்வீக சம்பவங்கள் பிரசாதங்கள் வழங்கும்போது நடந்துள்ளன. காலஞ்சென்ற நிரஞ்சன் ராயின் மனைவி சில கமலா பழங்களை கொண்டு வந்திருந்தாள். அங்குக் கூடியிருந்த எல்லோரும், “அம்மாவின் கரங்களில் இருந்து நான் பிரசாதம் பெற வேண்டும்” என்று ஆராவாரம் செய்ததால் அம்மாவே அவர்களுக்கு விநியோகம் செய்தார்கள். அங்கிருந்த கமலா பழத்தின் எண்ணிக்கை அதற்கு உரிமை கோருபவரைவிட குறைவாகவே இருந்தபடியால், பழத்தின் பற்றாக்குறை ஏற்படுவதில் வாய்ப்பிருந்தது. ஆனால் அம்மாவின் வழிமுறைகள் ஆராய்ந்து அறிய முடியாத ஒன்று. ஒவ்வொருவரும் பழத்தைப் பெற்றபின் மீதியாக பழம் ஒன்றுமில்லாது போயிற்று. தாகாவில் மற்றொரு நாள் திரு நிரஞ்சன் அவர்களின் இல்லத்தில் கீர்த்தன சம்மேளனம் இருந்தது. சுமார் அறுபது பேருக்கு உணவு தயாரிக்கப்பட்டது. ஆனால் வந்த விருந்தினரின் எண்ணிக்கையோ நூற்றி இருபதாக உயர்ந்தது. அம்மா இதை அறிந்து கொண்டு உணவு அளித்து முடிக்கும்வரை உணவு வைத்திருக்கும் அறையின் ஒரு மூலையில் நின்று கொண்டிருந்தார். எல்லோரும் உணவு அருந்திய பிறகூட ஓரளவு உணவு மீதியாக இருந்தது!

அம்மாவுக்கு செலுத்தும் காணிக்கை வாயிலாக ஆசிரமத்திற்கு உணவுப் பொருட்கள் மற்றும் உடைகள் அதிக அளவில் வரலாயின. அப்படி அளிக்கப்பட்ட உணவிலிருந்து சிறு துளியளவு உட்கொண்டபின் அல்லது ஒரு குறுகிய காலத்தில் ஒரு துண்டு ஆடையை அணிந்தபின் அங்குக் கூடியிருந்தோரிடையே எல்லாவற்றையும் பகிர்ந்து கொடுத்தபின் ஆனந்தமாக சிரித்திடுவார். மதிப்பு மிக்க தங்கம், வெள்ளி நகைகளும், கிளிஞ்சல் மற்றும் கண்ணாடி வளையல்கள் மற்றும் பலவித பொருட்களை அம்மாவுக்குக் காணிக்கையாக மக்கள் அளிப்பார்கள். சில சமயங்களில் இந்த எல்லா நகைகளையும் ஒட்டு மொத்தமாக அவர் கைகளில் அணிவிப்பார்கள்.

சரிசமமான அன்புடன் பெரியதோ, சிறியதோ அல்லது மதிப்பு மிக்கதோ அல்லது அற்பமானதோ எல்லா பொருட்களையும் பெற்றுக் கொள்வார்கள். ஆனால் பிற்பாடு எதையெதையார் கொடுத்தார், மேற்கொண்டு என்ன ஆயிற்று என்றெல்லாம் விசாரணை செய்ய மாட்டார். பல நகைகளை பலருக்கும் கொடுத்தது போக, ரூபாய் ஓராயிரம் மதிப்புள்ள நகைகளை ஒரு கட்டியாக உருக்கி ஆச்ரமத்திலுள்ள தெய்வீக சிலைகளுக்கு ஆபரணங்கள் செய்ய பயன் படுத்தப்பட்டன.

மாற்றி உடுத்துவதற்கான இரண்டு புடவைகளுக்குமேல் அவரிடம் கிடையாது. சில சமயங்களில் அதிலும் ஒன்றை கொடுத்திடுவார். ஆயினும் அப்படிக் கொடுத்த உடனேயே வேறொரு புடவை அவருக்கு அளிக்கப்பட்டுவிடும்.

நான் தாகாவிலிருந்து கோல்கத்தா போகும்போது, ஸ்ரீஞானேந்திரநாத் சென் அவர்களின் வீட்டில் தங்குவதுண்டு. எனக்கு அவர் ஒரு மூத்த அண்ணனை விட அதிக நெருக்கமானவர். காலஞ்சென்ற அவர் மனைவி திருமதி ஹிரண்மயிதேவி அவர்கள், என்னை சொந்த தம்பிபோல் பாவிப்பார். அன்பே ஓர் வடிவமானவர் அவர். போற்றக்கூடிய அசாதாரண எளிமை, தூய்மை, கணவரிடத்தில் கொண்ட பக்தி, மற்றும் பொதுவில் காண முடியாத சாமார்த்தியம் போன்றவைகள் அவர் குடும்பத்தாரையும், விருந்தினர்களையும் அவர்பால் அதிக நேசமுடையதாக்கியது. அவருடைய நற்பண்புகளால் கவரப்பட்டு, அவ்வப்போது அம்மா அவரைக் காணப் போவதுண்டு.

ஒருமுறை அம்மா காளிகாட்டில் தங்கியிருக்கையில் நான் அவரைக் காணச் சென்றேன். தாகா துணி வகையைச் சேர்ந்த மிக மெல்லிய புடவையை ஒரு பக்தர் அம்மாவை அணியும்படிச் செய்தார். அம்மா ஞான்பாபு வீட்டிற்குப் போக ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அம்மா ஞான்பாபு வீடு போகும் வழியில் வேறெங்கோ போவதாக எனக்குத் தெரிவித்தபடியால் நான் முன்னதாகவே ஞான்பாபு வீட்டிற்கு போகும் வழியில் ஒரு நடுத்தரமான புடவையை வாங்கினேன்.

நான் எதிர்பார்த்தது, அம்மா ஞான்பாபு இடத்திற்கு வந்தபோது நான் வாங்கிய இப்புடவையை அவருக்கு கொடுக்கப்படும். அம்மா இயல்பாகவே விலைமிக்க உயர் ரகப் புடவையை ஞான்பாபு மனைவியிடம் கொடுத்துவிட்டு என்னால் கொடுக்கப்பட்ட இந்த எளிய புடவையை ஏற்றுக் கொள்வார் என்பதாகும். என் உள்நோக்கத்தை எவரிடமும் நான் தெரிவிக்கவில்லை. அம்மா ஞான்பாபுவின் வீட்டை அடைந்தார். என் மனம் குழம்பும்படி அவர் ஒரு மிக எளிய புடவையை அணிந்திருப்பதைக் கண்டேன். அம்மா உடுத்தியிருந்த அந்த தாகா உயர் நய ரகப் புடவையை வேறெங்கோ சென்றபோது அதை விட்டு விட்டார். நான் மிகவும் வியந்தேன். ஆனால் அம்மா ஒவ்வொரு முறையும் என்னைக் காணும் போதெல்லாம் சிரித்தார்கள். ஆனால் அங்கிருந்தோர் எவராலும் அவர் சிரிப்பின் பொருளை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பிற்பாடு அம்மாவிடம் என் அறிவற்ற உள்நோக்கத்துடன் புடவை வாங்கியதை ஒப்புக் கொண்டேன்.

மிகவும் அசாதாரண வகையில் சொற்ப அளவில் உணவை அம்மா உட்கொண்டதைப் பற்றி மேலே என்னால் சில சம்பவங்களைக் கூற முடிந்தது. அவர் எப்படி சில சமயங்களில் சாதாரண அளவுக்கு மேல் மிகப் பெரிய அளவு உணவு உட்கொண்டார் என்பதை சில உதாரணங்களோடு கூற விரும்புகிறேன்.

சுமார் ஒன்பது மாதங்கள் தினமும் அவர் ஒரு பாத்திரத்தில் 70 கிராம் அன்னத்துடன் பருப்பு கலந்து அதை யாக குண்ட அக்னியில் கொதிக்க வைத்து சாப்பிட்டு வந்தபின், ஒரு நாள் அம்மா சாதாரண அளவுக்கு வழக்கம்போல் உணவு உட்கொள்ள வரவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. ஆனால் அவரை யாவரும் அதிகமாக உண்ணும்படி வற்புறுத்தியதால் அவர் சுமார் ஒன்பது நபர்களுக்காகத் தயார் செய்யப்பட்ட அனைத்து உணவையும் கொண்டு வரச் சொல்லி எல்லாவற்றையும் தானே உட்கொண்டு விட்டார்!

மற்றொரு சமயம் தான் சிரித்துக் கொண்டே விளையாட்டாக அறுபதிலிருந்து எழுபது பூரிகளை அதற்கேற்ற காய், கூட்டு, மற்றும் பருப்புக் குழம்பு இவைகளை உண்ட உடனேயே பின் தொடர்ந்து ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில் கெட்டியான பாலுடன் அன்னத்தைக் கொதிக்க வைத்துத் தயார் செய்யப்பட்ட பால் அன்னத்தை உண்டார். மற்றொரு சம்பவத்தில் சுமார் 20 லிட்டர் பாலுடன் அன்னமும் சேர்த்துத் தயாரித்த சர்க்கரைப் பொங்கல் அனைத்தையும் மிச்சமில்லாதபடி உண்டபின், “எனக்கு மேலும் தயவுடன் பால் பொங்கலைக் கொடுங்கள், நான் அதை உண்ண மேலும் இச்சை படுகிறேன்,” என்றார். மக்களின் பாரம்பரிய வழக்கப்படி இச்சம்பவத்தைக் கண்ட சிலரின் கொடிய கண் பார்வையால் அவர் உடல் பாதிக்கப்படாமலிருக்க அவர் தலையை மூடியிருந்த புடவையின்மேல் சில பால் சர்க்கரைப் பொங்கல் துளிகளைத் தூவினார்கள். பிற்பாடு பொங்கல் துளி விழுந்த இடங்களில் தீயினால் சுட்டதுபோல் வடு காணப்பட்டது.

அவர் அப்படி அளவுக்கு மீறிய உணவை உட்கொண்ட சில நிமிடங்களுக்குப் பின் ஓர் அலாதியான தோற்றம் அவர் முகத்தில் வெளியானது. இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அம்மா, “இந்த அளவுக்கு உணவை நான் எப்படி சாப்பிட்டேன் என்று எனக்குத் தெரியாது. அப்படிப்பட்ட நேரத்தில் நீ எதை எனக்கு படைத்தாலும், அவை நல்லதோ, கெட்டதோ, புல், தழைகளுட்பட அனைத்தும் என்னால் உண்ணப்பட்டிருக்கும். முதல் முதலாக இது உன்னிடமிருந்துதான் (அதாவது பாய்ஜியிடமிருந்து) எனக்குத் தெரிய வந்தது,” என்று சொல்லுவார். ஆனால் இப்படி அதீதமாக உண்டபின் அவர் உடல் நிலையில் கோளாறு ஏதும் காணப்படவில்லை. மேலும் அவர் சித்தப் போக்குபடி பல அதிசயமான செயல்களையெல்லாம் செய்வார். ஆனால் அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் மிக அலாதியான நிலையுடன் வெளிப்பட்ட போதிலும் அவைகளால் எவருக்கும் எத்தீங்கும் ஏற்பட்டதில்லை.

மந்திரங்களின் உச்சரிப்புடன் சந்தனக் குழம்பு மற்றும் மலர்களையும் இறைவனுக்கு அன்பு காணிக்கையாக நாம் அர்ப்பணிப்பதால் அச்செயல், மிகுந்த மனநிறைவையளிப்பதுபோல், அம்மா அவர்களுக்காக பரிசு காணிக்கைகளை முழுமையான பக்தியுடன் அளிப்பதால் பக்தர்களின் உள்ளங்களில் அளவு கடந்த மன நிறைவும், இன்பமும் ஏற்படும். பாமரத்தனம் உடையதும், மிகக் குறைந்த மதிப்புடைய கொருட்களான நெல்பொரி அல்லது நெல் மற்றும் மிக எளிய பழங்களையும்கூட மிகப் பெரிதென மதித்து அவைகளை அவர் ஏற்றுக் கொள்வதை நாங்கள் கண்டுள்ளோம். சாதாரண உப்பில்லா காய்கறி பதார்த்தம், சர்க்கரையற்ற பால் பொங்கல் இவைகளை மிக ருசித்து உண்பார். கூடி உண்பதில் இன்பம் காணும் அவர் தன் உள்ளப் பூர்வமான அன்புடன் அங்கிருந்தோரை அழைப்பார். அதே சமயத்தில் நேர்மாறாக அனேக சம்பவங்களில் தனிப்பட்ட முறையில் அவர்மேல் இயல்புக்கும் அதிகமான கவனத்தைச் செலுத்தி கிடைப்பதற்கு மிக அரிதான பொருட்களைக் கொண்டு தயாரித்த உணவு பண்டங்கள் அவருக்கு அளிக்கப்படுமேயானால் எந்தவித உள் நோக்கமும் அற்ற தூய உள்ளங் கொண்ட அம்மா அவர்களின், உதடுகளை அவ்வுணவு தொடும் முன்பே அவர் வாய் மூடிக் கொள்ளும். அம்மா போன்றவர்க்கே இதன் உட்காரணம் விளங்கும்.

தாகாவில் 'காந்தாரியா' என்னும் இடத்தில் ஓய்வுபெற்ற உதவி பள்ளி ஆய்வாளரான ஸ்ரீதாரக் பந்து சக்ரவர்த்தி தன் சொந்த மாட்டுப் பாலினால் தயாரிக்கப்பட்ட சுத்தமான இனிப்புப் பண்டங்களை, காலை விடிவதற்கு முன்பே ஐந்து மைல்கள் (8 கி.மீ.) நடந்து அம்மா படுக்கையிலிருந்து எழுவதற்கு முன்பே ஆச்ரமத்தை அடைந்து, "மா, மா, மிகவும் தனிப்பட்ட அன்பு, கவனத்துடன் தயாரித்த இனிப்பு வகைகளை கொண்டு வந்துள்ளேன். தாங்கள் அவைகளை உண்ண மாட்டீர்களா?" என்று ஒரு பொறுமையில்லாத குழந்தை போல் கூவினார். அம்மா தன் படுக்கையின் மேல் எழுந்து உட்கார்ந்தபடி வாய், முகம்

மற்றும் கைகளைக் கழுவாமலேயே அம் முதியவரிடமிருந்து அவ்வினிப்பு வகைகளை உடனே வாங்கியுண்டு ஆனந்தத்துடன் அவர் கைகளைத் தட்டி ஓசை எழுப்பினார். ஸ்ரீதாரக் பந்துவின் கண்களின் வழியாக நன்றி கலந்த ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

மற்றொரு தினம் ஸ்ரீமதி சைல பால பாசு (பேபி தீ) என்பவர் தன்னால் தயாரிக்கப்பட்ட இனிப்புக்களுடன் அம்மாவை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் ஓர் முக்கால் கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கும்போதே அம்மா திடீரென்று உரக்க சிரித்தபடி, “எனக்காக இனிப்புகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன,” என்று சொன்னார். அவைகளை உண்ணுவதற்காக ஒரு குழந்தையை போல் மிக்க ஆர்வத்துடன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். இப்படியும் சில சமயங்கள் உண்டு. அதாவது யாரேனும் வந்திறங்கினால், “எனக்காக என்ன கொண்டு வந்தாயோ, அதை வெளியே எடு,” என்று கூச்சலிடுவார். அவருக்கு அளித்த அன்பளிப்பைப் பற்றி தனது சந்தோஷத்தை வேடிக்கையுடன் மகிழ்ச்சியாக வெளிப்படுத்துவார். அதே நேரத்தில் அநேகர் வெகு நேரமாக தங்கள் காணிக்கைகளுடன் காத்திருந்தாலும்கூட அம்மா அவர்களின்பால் பார்வையைக்கூட செலுத்த மாட்டார்கள்.

ஒருசமயம் ஒரு கடுமையான நோயால் நான் படுத்த படுக்கையுடன் இருந்தேன். முற்றிலும் எதிர்பாராத விதத்தில் அம்மாவுக்கு பாயசம் கொஞ்சம் அனுப்ப வேண்டுமென்று என் உள்ளத்தில் ஒரு ஆசையை எழும்பியது. அது தயாரானதும் அது சரியான முறையில் செய்யப்பட்டுள்ளதா என்பதைப் பரிசோதிக்க அதிலிருந்து ஓரிரு சொட்டுக்களை நான் ருசி பார்த்தேன். அப்போது அங்கிருந்த என் மூத்த சகோதரி ரசமொயி தேவி, “மனிதர்களால் ருசிபார்த்த பொருளை இறைவனுக்கு படைக்கலாகாது. ஆகவே இந்த பாயசத்தை அம்மாவுக்கு அனுப்ப முடியாது,” என்று சொன்னார். அதற்கு நான், “தயவுசெய்து அனுப்பு,” என்று சொன்னேன். பிற்பாடு

அம்மா அதை முற்றிலும் உண்டார்கள் என்பதை நான் அறிந்து கொண்டேன்.

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் என் மனைவியிடம், “மன மகிழ்வுடன் அம்மா அவர்களுக்காக கொஞ்சம் சதி அன்னம்* செய்,” என்று சொன்னேன். தயக்கத்துடன் சலித்த மனதுடன் அது செய்யப்பட்டு மாதாஜீக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதிலிருந்து ஒரு பருக்கைகூட அம்மா தொடவில்லை என்று பின்னால் எனக்குத் தெரிய வந்தது.

அம்மாவிடம் பேரன்பும், பக்தியுங்கொண்ட மக்களில் சிலர் தொலைவில் இருந்தபடியே காத்திருந்து மௌனமாகவே உள்ளத்திலிருந்து அவர்களின் பக்திப் பூர்வமான வணக்கங்களைச் செலுத்தி அதனால் அவர்களின் இதயத்தின் ஆழத்தில் அம்மாவின் ஆசிகளை முழுமையாக உணர்வதை நாங்கள் அவ்வப்போது கண்டோம். இதற்கு மாறாக இன்னும் சிலர் அவர் ஆசிக்கும் அருளுக்கும் பெருமளவில் மதிப்புள்ள காணிக்கை களுடன் பிரார்த்தித்து அழுவார்கள். ஆனால் அம்மாவின் பார்வையோ அல்லது உபதேசங்களோ அவர்களால் பெற முடியவில்லை. அவருடைய அருளாசி, காணிக்கையாகத் தரப்படும் எத்தன்மையுடைய பொருளையும் சார்ந்ததல்ல. ஆனால் அவரவர் கொண்டுள்ள உண்மையான தீவிர பக்திக்கேற்ப யாவரும் அம்மாவிடமிருந்து சரியான பதிலைப் பெறுவார்கள்.

பலதரப்பட்ட மக்களில் பக்தியுடையோர், நாத்திகர்கள், ஏழை பணக்காரர் மற்றும் ஆண் பெண், முதியோர் இளைஞர் மேலும் சிறு குழந்தைகளுங்கூட அம்மாவைக் காண அனுமதி உண்டு. “என்னைக் காண வேண்டி ஏன் காலத்தை, மற்றும் வாய்ப்பை பற்றிக் கவலைப்படுகிறாய்? என் கதவுகள் எப்போதும் திறந்தே யுள்ளதென்பதை நீ அறியவில்லையா?” என்று சிரிப்புடன் அவர் சொல்வதைக் கேட்டதுண்டு. மேலும், “மாயா ஜாலமுடைய உலகினால் கவரப்பட்டு அவ்வப்போது

* ‘சதி அன்னம்’ இறைவனுக்கு படைக்கப்படும் அன்னம்.

உன் இச்சிறு குழந்தையை நீ மறந்தே போயிருந்தாலும், உன்னுடைய மனக் கவலைகளும், நீ படும் சோதனைமிக்க துயரங்களும் என் கவனத்தில் எப்போதும் உள்ளதென்று அமைதியுடன் உறுதியாக இரு,” என்று சொல்லுவார்.

அம்மா எல்லாவற்றையும் உணர்வாகிய ஞானக் கண்ணினால் காண்பதால் அவருக்கு எதிலும் எண்ணங்களை அறியக் கூடியவராயும், அனைத்தையும் காண்பதும், கேட்பதும் ஆகிய வல்லமைகளுடன், அவர் மிக உயரத்தில் பரந்த வானத்தின் எல்லா திசைகளிலும் பறந்து கொண்டிருப்பதைப் போல் இவ்வுலக விவகாரங்களிலிருந்து முற்றிலும் உதாசீனமாயிருந்து, தன் மகத்தான உணர்வாகவே தானிருந்து, எல்லா உயிரினிடத்தும் எவற்றாலும் பாதிப்பற்ற தொடர்புடையவராய், தன் சொந்த வசதிகளோ மற்றும் உடல் களைப்போ கருதாமல், எல்லோருடைய நல் வாழ்விற்காக எப்போதும் இரவு, பகலென்று பாராமல் காத்திருப்பவராகவே காணப்பட்டார்.

அம்மாவைச் சுற்றி சில சமயங்களில் விடியற் காலையிலிருந்து துவங்கி பின்னிரவு வரை மக்கள் திரண்டிருப்பார்கள். இவர்களுள் சில மகளிர் பற்பசைகளுடன் பல்குச்சிகளைக் கொண்டு அவர் பற்களைச் சுத்தம் செய்ய முன் வருவார்கள். அம்மாவை நீராடச் செய்வதில் சிலரும், மாற்றும் புடவை அணிவிப்பதில் சிலரும், முடி பின்னுவதில் சிலரும், அதன்பின் அவர் நெற்றியை மிக அழகுடன் சிவப்பு குங்குமத்தைக் கொண்டு அலங்கரிப்பதில் சிலரும் ஈடுபட்டிருப்பர். மேலும் ஒரு பழத்தையோ, இனிப்பையோ வாயில் ஊட்டுவர். இன்னும் சிலர் அவர் காதில் தன் இரகசிய வேண்டுதல்களை ஒதுவதும், மற்றும் சிலர் ஆவலாய் அம்மாவுடன் தனிப்பேட்டி காணவும் வேண்டுவர். இவையெல்லாவற்றையும் காணும் ஒரு சிலர் சூழ்ந்துள்ள கூட்டத்தைக் விலக்கிட, அச்சமின்றி, “அம்மாவை இம்மாதிரி துன்பப்படுத்தாமல் தயவுடன் விலகுங்கள்” என்பர்.

அம்மாவைப் பற்றி சிறிது சிந்தித்துப் பாருங்கள்! எல்லா கூச்சல்களுக்கும் பரபரப்புகளுக்கும், கூட்டம், சண்டை,

சச்சரவுகளுக்கு மத்தியில், மிக அழகுவாய்ந்த அமைதியுடன் தொடர்ந்து பல நாட்கள் மணிக்கணக்கில் உட்கார்ந்திருக்கிறார். உற்சாகம் நிரம்பி வழியும் முகத்துடன் எல்லாவித கோரிக்கைகளையும் வேண்டுதல்களையும் அவர் நிலைத்த உறுதியுடன் கூடிய மிக்க அன்புடைய அருளுடன் ஏற்பதால் சுற்றுப்புறம் முழுமையிலும் தெய்வீக மிக்க மகிழ்ச்சியும் இன்பமும் நிறைந்து வழிந்துள்ள நிலையைக் காண முடிந்தது. அங்கு கூடியிருந்தோர் எல்லோருடைய இதயங்களும் அம்மாவின் கௌரவ தோற்றத்தால் சமமாக ஈர்க்கப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவருடைய அன்பு கொண்ட இனிமையான கண்களின் இமைப் பொழுதான பார்வைகள் பொழுது விடியும் சூரியனின் தங்கக் கதிர்கள் போல் சமமான கருணையுடன் யாவரின் மேலும் பரவலாக விழும். இதுவரை அம்மாவை தரிசித்து வந்தவர் எவருமே, நம்பிக்கை இழந்தவர்களாகவோ, மனச்சோர்வு அடைந்தவர்களாகவோ காணப்படவில்லை.

“இறைவன் படைத்த உலகம், அதன் இயற்கை இயல்பை உணர்ந்தவர்கள், அதை உணராதவர்கள் என்ற இரண்டுமே கொண்டது. அவரவர்களுக்கு வேண்டிய பொம்மைகளைக் கொண்டு அவர்களின் மன நிறைவை அடையச் செய்ய வேண்டும்,” என்று அம்மா கூறுவார். எனவே அவரவர்க்கு உரியத் தேவைகளை அம்மா அந்தந்த விதத்தில் நிறைவேற்றி அருள் பாலிப்பதால், “அம்மா உன்னுடையவர், ஆனால் என்னுடையவர்ல்ல,” என்று இதுகாறும் எவரும் கூறியதில்லை. அம்மாவுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட அருளுடையோர் எவரும், “அம்மா, என்னுடையவர், என்னுடையவர் மட்டும் தான்” என்றே உணர்ந்துள்ளார்கள். ஆகவே தன் ஆழ்ந்த இதயங்களை அவரிடம் எம்மறைவுமின்றி நாடியதன் பயனாக அடியவர்கள் எப்போதும் புதிய நம்பிக்கையுடன் தன் உள்ளங்களில் நீடித்த அமைதியையே அடைந்தனர்.

அம்மாவின் லீலைகளைப் புரிந்து கொள்வதென்பது நம் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டதாகும். இரண்டு முரண்பாடான

வேகமுடைய உணர்ச்சிகளின் நிலைகளில் அதாவது ஒரு குழந்தையின் பிறப்புக்கு மகிழ்ச்சியும், ஒரு குழந்தையின் இறப்பிற்கு வருத்தமும், அதே சமயத்தில் அவர் இரண்டின்பாலும் உள்ளன்பு காட்டுவதில் சம நோக்குடையவராய் காணப்பட்டார். மரண இழப்பால் துன்பப்படும் ஒரு தாயுடன் அவர் அழுவதையும், மன நிறைவுடன் மகிழ்ச்சியுடையவருடன் ஆனந்தமாக சிரிப்பதையும் நாங்கள் கண்டுள்ளோம். இப்படிப்பட்ட முரண்பாடான உணர்ச்சிகளின் கூட்டிணைப்பு மிக அற்புதமாக அவரில் இடங்கொண்டுள்ளது. துன்பத்தினால் வாடும் ஒருவர், அவர் ஆசிகளைப் பெற கெஞ்சிக் கேட்கையில் அவர், இனிமையுடன் நிம்மதியளிக்கும் வார்த்தைகளை உபயோகித்தும், அதே வேளையில் தன் பாதங்களை அவர்களுக்குப் பிடிபடாதபடி உள்ளிழுத்துக் கொள்வார். யாரோ ஒருவர் அவர் பாதங்களில் வெகுநேரமாக பணிந்து வீழ்ந்திருப்பதைப் பற்றி முற்றிலும் அக்கறையற்றவராய் காணப்பட்டார். ஒருநாள் தன் மகனை இழந்த ஒரு தாய், அம்மாவின் பாதங்களில் விழுந்து மனம் நொந்து உரக்க அழுதாள். இறப்பினால் பாதிக்கப்பட்ட அந்தத் தாயை, அம்மா தன் அருகிலீர்த்து கட்டித் தழுவி அபரிதமான கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் அழத் தொடங்கினதும், அந்தத் தாய் தன் துயரத்தை யெல்லாம் மறந்தாள். மாறாக அம்மா இப்படி விம்மி யழுவதைக் கண்டு மிகவும் தன் கவலையை வெளிப்படுத்தி உரக்க, “நான் இனிமேல் என் பையனின் மரணத்தைப் பற்றி அழவே மாட்டேன். அம்மா, நீங்கள் மனதை ஆறுதல் படுத்திக் கொள்ளுங்கள்,” என்று கூச்சலுடன் சொன்னாள்.

நாம் அவரை சாதாரண முறையில் பார்த்தாலோ, அவர் பாத தூளிகளைத் தொடுவதாலோ அல்லது அவரது இனிமை மிக்க வார்த்தைகளை கேட்பதாலோ அது நம்மில் தூய எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் நம்மிதயங்களில் புகுத்தலால் நம்மில் பலர் அளவற்ற மகிழ்ச்சியை அடைந்தார்கள்.

ஒருநாள் என் நண்பர் ஒருவர் அண்மையில் இங்கிலாந்தில் இருந்து திரும்பியவர், மனம் முழுமையிலும் மேற்கத்திய கருத்துக்களில் ஊன்றியவராய் என்னுடைய வேண்டுகோளின் பேரில் அம்மாவை தரிசிக்க வந்தார். வெளிநாடு செல்லுவதற்கு கப்பல் ஏறிட வெகு காலத்திற்கு முன்னால் தன் குருவிடமிருந்து தான் பெற்ற உபதேச மந்திரத்தை அவர் வெகுவாக மறந்த நிலையில், அம்மாவை அவர் தரிசித்த உடனே அவர் நினைவிற்கு வந்த அம்மந்திரம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்றது. அம்மாவின் பாதங்களின் கீழ் அமர்ந்திருப்பதால் பெருவாரியான மக்கள் மனதில் எப்படி இயல்பாகவே ஒருமைப்பாட்டின் சக்தியையும், கடவுளை வழிபடும் தகுதியை நடைமுறைப் படுத்தியும், தெய்வீக நிலையை தியானிக்கச் செய்கிற தென்பதைக் காணலாம். அம்மாவின் சந்நிதிப் பெருமையைக் காட்டிட இப்படி பல சம்பவங்கள் உள்ளன.

தெய்வீகங் கொண்ட அவர் தன்மைக்கு, மரியாதை செலுத்தி இதயபூர்வமாக அவரை பின்பற்றிட அம்மாவை ஒரு குறிக்கோளாக வைத்து ஆன்மீகப் பாதையில் பலர் முன்னேறியிருக்கின்றனர். அம்மா சித்தேஸ்வரி கோயிலில் தன் மெய்மறந்த மோன நிலையிலிருந்தபோது, ஒரு பதினாறு வயதுள்ள பெண், மகிழ்ச்சியாலும் அதிசயத்தாலும் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டு அம்மாவைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டாள். அந்தப் பெண் அம்மாவை தொட்டவுடன் அவளின் பரவசம் மேலிட்டு தரையில் விழுந்துருண்டு, 'ஹரி, ஹரி' என்றபடி ஆனந்த நிலையில் சுமார் நான்கு நாட்கள் இருந்தபின் தெளிவு பெற்றாள். அநேகர் அம்மாவை கண்ணுற்றதாலோ அல்லது அவர் கையை தொட்டு விட்டதாலோ, தான் முன் அத்துமீறி செய்த பாவ குற்றங்கள் அவர்களின் உள்ளங்களிலிருந்து வெளியாகி அதைக் கண்டு பச்சாதாபம் அடைந்து மன்னிப்பு வேண்டி மேற்கொண்டு ஆன்மீக வாழ்வில் முன்னேறியதை நாங்கள் அறிவோம்.

அம்மாவைக் காண உத்திரப்பிரதேசத்திலிருந்து ஒரு உயரிய அரசு அதிகாரியின் மனைவி வந்திருந்தாள். வந்தவள்

அம்மாவின் அருகில் சில நேரம் உட்கார்ந்தபின் தான் முன் செய்த தீவினைகளைப் பற்றிய குற்ற உணர்வலை எண்ணங்கள் அவளில் எழ, அதனால் அவள் மனம் நொந்து வீடு திரும்பியதும் தன் கணவரிடம் தன் குற்றங்களை யெல்லாம் ஒப்புக் கொண்டு அவளது தகாத நடத்தையினை முடித்துவைக்க தன்னைச் சுட்டுக் கொல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டாள். இதைக் கேள்வியுற்ற அம்மா அத்தம்பதிகளை அழைத்து அவர்களிடையே வீட்டிற்குரிய உறவு முறைகளை சுமுகமான நிலைக்குத் திரும்பிட வழிமுறைகளை உபதேசித் தருளினார்கள். பொதுவில் எல்லோராலும் பாவி அல்லது அவமதிக்கத் தக்கவர்களென்று புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள், அம்மாவை சுலப வழியில் கண்டு உறவாடினர். அம்மா அவர்களை தீய வழிமுறைகளிலிருந்து விடுபட்டு தன்னியல்பான சுத்த நிலையை யடைந்திடத் தூண்டுவார் என்பதை யாவரும் நம்பினார்கள். “வாழ்வில் நல்ல வழிமுறையை கையாள ஆதாரமற்றோரே முக்கியமாக எனக்குத் தேவை,” என்று அம்மா எப்போதுமே சொல்லுவார். ஆன்மீக வாழ்வைப் பற்றி ஏதுமே அறியாதோர் அம்மாவின் பாதங்களில் சரணடையும் சம்பவங்களைக் காணல் அரிதல்ல. இதற்கு மாறாக மஹா பண்டிதங்களும், ஆன்மீக சாதனை வழிமுறைகளைப் பின்பற்றும் வல்லுனர்களும், அம்மாவுடன் சில நாட்கள் தங்கியபின் தற்பெருமை அல்லது ஆணவம் மிக நிரம்பிய உள்ளத்துடன் தன்னாலேயே ஏமாற்றப்பட்டு திரும்புவார்கள். இது ஏன் என்று அடியார்கள் வினவியபோது, “குறிப்பிட்ட நேரம் வரும்வரை ஏதும் நிகழ்வதில்லை. எவரெவர் எவ்வளவில் பெற தகுதியுடையவரோ அவ்வளவே அவர் பெறுவார்,” என்று அம்மா சொல்லுவார்.

கீர்த்தனங்களின்போது நாய்கள், வெள்ளாடு போன்ற பிராணிகள் அம்மாவின் உடலின் அருகில் மோதிக் கொண்டு இருப்பதுடன், அவரது மடிமேல் தலைகளை வைத்து அருகில் படுத்தோ அல்லது இங்குமங்குமாக அவரைச் சுற்றி நகர்ந்து கொண்டு மனிதர்களைப்போல் கீர்த்தனத்தின் முடிவில் சிதறி

விழுந்த இனிப்பு வகைகளைச் சாப்பிடும். அவரைச் சுற்றி சர்ப்பங்களும் நடமாடுவதைக் கண்டுள்ளனர். சித்தேஸ்வரி வளாகத்தில் சுற்றுவெளி சுத்தமாகவும் செம்மையாகவும் இருந்த போதிலும் ஒருநாள் அம்மா ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தபோது ஒரு பாம்பு அவர் பின்னால் தன் படத்தை விரித்தபடி நின்றாடியதை ஸ்ரீகிரிஜா ப்ரஸன்னா சர்க்கார் அவர்கள் கண்டார். ஸ்ரீநிரஞ்சன் ராய் வீட்டின் முதல் மாடியில் மின் விளக்குகள் நன்கு ஏற்றப்பட்டிருந்தும் ஒரு அறையில் ஒரு பாம்பு அம்மாவின் அடிகளை பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

அம்மா சொல்லுவது அனைத்தும் உலகளவில் யாவராலும் ஏற்கப்பட்டு மிகவும் ஈர்க்கக்கூடியதாகவும் அதனால் ஒருவரின் நல்லொழுக்கமும், முக்திக்கான வழிமுறைகளைப் பெற்றிட தீவிர நாட்டத்தை உணர்வதுடன், இயல்பாகவே வரும் அவர் வாய்மொழிகளின் ஒவ்வொரு சொல்லும் அறிவுத் திறனின் எல்லையை மேம்படுத்தி நிலைத்த ஒளிப்பிரகாசத்துடன் சிறப்பிக்கிறது. மனதால் கற்பித்த தர்க்கங்களிலோ அல்லது தேவையற்ற நீண்ட பிரசங்கங்களிலோ அவர் ஈடுபடா திருப்பதுடன், தான் இச்சித்து எவருக்கும் போதனையோ, உத்தரவோ அல்லது ஆதிக்கம் செலுத்துவதோ இல்லை. அவரிடமிருந்து ஒருவன் பெறும் அருளாசிகள், தான் அம்மாவின்பால் கொண்ட தீவிர பக்தி, அன்பின் ஆழத்தைப் பொருத்ததாகும்.

எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளில் தங்கள் மனதை பாதித்த பிரச்சனைகளுடன் சிலர் அம்மாவைக் காணச் சென்றபோது, மிகவும் அதிசயப்படும் வகையில் அங்கு முன்னதாகவே வந்த வேறு சிலரின் மனச் சங்கட பிரச்சனைகளுக்கு அவரால் அளிக்கப்பட்ட விடைகள் இவர்களின் பிரச்சனைகளுக்கும் ஏற்புடையது என்பதைக் கண்டனர். ஒரு சமயம், 'வைத்யநாத தாம்' என்னும் தலத்திற்கு அம்மா சென்றபோது, பிரம்மச்சாரி பாலாநந்தஜீ என்பவர் அம்மாவிடம், “உங்கள் இதயப்

பொக்கிஷத்தை எங்களுக்கு வெளிப்படுத்துங்கள்!” என்று சொன்னதற்கு, விடையாக அம்மா, “இது எல்லோருக்கும் எப்போதும் திறந்தேயுள்ளது,” என்று சொன்னார்.

அம்மா சொன்ன சில வார்த்தைகள் ‘ஸத்வாணி’ என்னும் நூலில் வெளியாகியுள்ளது. இங்கு மேலும் சில கீழே குறிப்பிடப்படுகின்றன: சிரித்தபடியே சொன்ன யோசனைகள் மற்றும் நீதிக்கதை வடிவில் வாழ்க்கை மற்றும் ஆன்மீக கருத்துக்களை விளக்கும் சிறந்த வழிமுறைகளைப் பற்றி உபதேசங்கள் ஆகியவற்றை ஒன்று சேர்த்தால் அவை ஒரு சிறந்த ஆன்மீக பொக்கிஷ காண்டமாக அமையும்.

அம்மா மனிதனின் அன்றாட வாழ்க்கையில் நடக்கும் சாதாரண உத்திகளைத் தேர்ந்தெடுத்து உயரிய தத்துவ உண்மைகளை விளக்கிடுவார். பிரம்மாண்ட, மிக சக்திவாய்ந்த பரந்த உலகங்களின் குடும்பத்தில் நம் சிறிய சமூகமாகிய இப்பூவுலகம், இன்றியமையாத ஒரு முக்கிய பாகமாக அமைவதுடன், இங்கு வாழும் அனைத்து உயிரினங்களும், வாழ்க்கையின் எல்லா நெரிசலான புயலின் வாயிலாக இந்த அனைத்து படைப்பின் எல்லைகளையும் கடந்த முடிவில்லாத தலைவனைத் தேடி இவ்வுலகில் முன்னேறுவதைப் பற்றி உள்ள உண்மைகளையே, அம்மாவின் சொற்கள், புன்னகைகள், பாடல் மற்றும் தோத்திரங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரின் இனிய வழிமுறைகள் ஆகியவற்றால் வெளியாகின்றன. அவர் என்ன சொன்னாலும் அல்லது செய்தாலும் அவை நமக்கு நம் சாதாரண உலக வாழ்விலும், ஆன்மீக வாழ்விலும் முழுவதுமாகச் செயல்படுத்தக்கூடிய வழிகாட்டும் குறிப்புகளாகவே உள்ளன. அவரது பல நீதி நெறிகளில் ஏதேனும் ஒன்றினை நம் குறிக்கோளாகப் பற்றி வாழ்ந்தாலே போதுமான அளவுக்கு வழிநடத்தி நம்மை முழுமையாக ஆத்மஞானத்தை உணர்த்திடச் செய்யும். மனித குலத்தின் நலனுக்காகவும், ஆன்மீகத்தில் முன்னேற்ற மடைந்து தன்னைக் காலகாலமாக சம்சார துக்கத்தில் பிணைத்து வருத்தி வாட்டும் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட தீவிர

நாட்டமுடைய மெய்யடியார்களின் போராட்டத்தில் உதவிடவுமே இத்தூல உடலை அம்மா மேற்கொண்டாற்போல் தெரிகிறது.

அவரது அனைத்துச் சொற்களின் மூலம் வெளிப்படுத்திய விஷயங்களின் மையக் கருத்து இதுவே: உலகியல் வாழ்க்கை முறையும், தெய்வீக வாழ்க்கை முறையாகிய சமய வாழ்வும் ஒன்றே. நீ உன் வாழ்வை நடத்துவதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் செய்திடும் பணிகள், பொழுது போக்கு விளையாட்டுக்கள், நீ ஊதியம் சம்பாதிப்பதற்காக மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் இவ்வனைத்திலும் நாணயத்துடனும், அன்பும் ஆழ்ந்த பற்றும் கொண்டதாகவும், அமைய வேண்டும். ஒருவரின் ஆன்மீக வாழ்வை முற்றிலும் ஒழுங்குபடுத்தி உலகத்தோடு ஒத்து வாழ்தல் என்பதில் திட நம்பிக்கை கொண்டதாகவும் உன்னுடைய வாழ்க்கை அமைய வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட ஒன்றிணைத்தலை செயல்முறையில் கொண்டு வர எப்படி நமக்கு பசி அல்லது தாகமெடுத்தால் உணவும் நீரும் அநாயாசமாக உட்கொள்வதுபோல் சமய பண்பாட்டினையும் முழுமையாகவும் மிகச் சுலபமாகவும் இயற்கையாகவும் அமைத்திட வேண்டும்.

“வாழ்வின் ஒவ்வொரு தினத்தையும் முழுமையான ஊக்கத்துடனும், மற்றும் நல்லெண்ணங்களுடனும் செயல்படுத்தி உன்னை படிப்படியாக உயர்த்திக் கொள்ள முயற்சி செய். மனித முயற்சியால் செய்யப்படும் எல்லாக் காரியங்களிலும் இறைவனுடன், உயிருள்ள தொடர்பு இருக்கட்டும்; இதனால் நீ எதையும் விடத் தேவையில்லை. உன்னுடைய வேலைகள் செம்மையாக நடைபெறுவதுடன் நீ உன் குருவை அடைவதில் சரியான வழியில் நின்றிடுவாய். முடிந்த வரையில் கவனத்துடனும், அன்புடனும் எப்படி ஒரு தாயானவள் தன் குழந்தைக்கு புஷ்டியுள்ள உணவை யளித்து அவனை ஒரு வலுவுடைய பாலகனாகவும், மேற்கொண்டு ஒரு அழகுடைய யுவனாகவும் வளர்ப்பதைப்போல் அருள்மிகு அம்பாளின் சூக்ஷ்மச் செயல்பாட்டால் உன் அகவாழ்வை நல்ல முறையில் உருவாக்கி

உன் வாழ்வின் உச்சகட்ட நிலையை நீ முழுமையாக அடைவதை காண்பாய். எல்லா விதத்திலும் எளிமையுடனும், மன நிறைவுடனும் உன்னால் முடிந்த அளவுக்கு உற்சாகத்துடனும் நீ செய்யும் எந்த ஒரு காரியத்தையும் மாறாத குறிக்கோளுடன் செய். காலத்தின் முடிவில் வாழ்வின் உலர்ந்த இலைகள் தானாகவே விட்டு விழுந்திட, புதிய இலைகள் தோன்றும்,” என்று அம்மா கூறுகிறார்.

அம்மா தன் இல்லறக் கடமைகளில் பூரணமாக ஈர்க்கப்பட்டு, தான் அணிந்த உடைகள், உணவு அல்லது தன் உடலைப் பற்றிக்கூட எள்ளளவும் சிந்தனையற்று இருந்தார்கள். தன் குடும்பத்தில் உள்ள முதியவர்களின் கட்டளைகளையும், தனக்கென்று வகுத்திட்ட கடமைகளையும் நிறைவேற்ற மேலும் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்து, மிகவும் பயபக்தியுடன் எப்படி கவனித்துச் செயல்படுவார் என்பதை, அம்மாவிடமிருந்து அவ்வப்போது கேட்டுள்ளோம். அவருடைய அடுத்த வீட்டுக்காரர்கள் அம்மாவைப் பற்றி, “இந்த புதிதாக மணஞ் செய்து வந்த பெண்மணி எல்லா விதத்திலும் பொது அறிவற்ற அப்பாவிப் பெண்ணாக இருக்கிறாள்” என்று அடிக்கடி சொல்லுவார்கள்.

“பள்ளியில், அலுவலகத்தில் அல்லது வர்த்தக வேலைகள் ஆகிய இவ்வொவ்வொன்றும் ஓர் குறிப்பிட்ட கால அட்டவணை இருப்பதுபோல், இருபத்திநான்கு மணி நேரங் கொண்ட ஒவ்வொரு நாளிலும் சில நிமிடங்களை தெய்வீக தியானத்திற்கென்று நாம் காலையிலோ, மாலையிலோ அல்லது எந்த நேரத்தை விரும்புகிறோமோ அதைக் கட்டாயமாக ஒதுக்கி வைக்க வேண்டும். இக்குறுகிய காலத்தைக் கடவுளுக்காக வாழ்நாள் முழுதும் அர்ப்பணிப்பேன் என்று ஒருவன் மாறாத முடிவெடுக்க வேண்டும். இறைவன்மேல் தியானம் செய்யும் இந்த நேரத்தில் எந்த ஒரு உலக விவகாரத்தையும் குறுக்கீடு செய்ய அனுமதிக்கக் கூடாது. குடும்பத்தைச் சார்ந்த எல்லா அங்கத்தினருக்கும் மற்றும் பணியாட்களுக்கும்கூட ஒரு

குறிப்பிட்ட மாறாத நேரத்தை பிரார்த்தனை அல்லது தியானத்திற்காக ஒதுக்க வேண்டும். நீடித்து பல காலம் இந்த அப்பியாசத்தை கடைப்பிடித்து வந்தால் தெய்வீக தியானமென்பது உன் சுபாவத்தின் ஒரு அங்கமாகிவிடும். ஒருமுறை இந்தப் பழக்கம் நன்கு நிலைத்தால் உன் வாழ்வின் எதிர்காலப் போக்கு மிகவும் சுலபமாக்கப்படும். மர்மமான தெய்வீக அருளின் போக்கு உன் எண்ணங்களை மேம்படுத்தி புதியதொரு வலுவை உனக்களிக்கப் படுவதையும் நீ உணர்வாய். பல வருடங்கள் கடின உழைப்பிற்குப்பின் உயிர் வாழ்வதற்காக ஓய்வூதியம் அல்லது மிகை யூதியத்தை நீ மேற்கொண்டு சம்பாதிப்பதற்குப் பெறுகிறாய். அதைவிட மிக அதிகமாக ஆன்மீக ராஜ்ஜியத்தில் உண்மையான தன்னலமற்ற உழைப்பிற்கு பரிசாக அளிக்கப்படுவது மேலானதும், மிக எளிதில் கை கூடியதாயும் உள்ளது.

உடலில் உயிருள்ள மட்டுமே இம்மண்ணைச் சார்ந்த உன் ஓய்வூதியம், ஆனால் சாவுக்குப் பின்னும் அருளால் வந்த ஓய்வூதியம் தொடரும். தன் வீட்டின் ஓர் உறுதியான அறையில் குவிந்த செல்வத்தை காத்து வைப்பதுடன் உலகோர் அப்போதைக்கப்போது மேலும் செல்வம் சேர்த்தவாறு, அந்த பொக்கிஷத்தைப் பற்றி தொடர்ந்த சிந்தனையுடன் உள்ளனர். அதுபோலவே இறைவனுக்கென்றே உன் மனதிலும் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் இடமளித்து எப்போதுமே இத் தெய்வீக சேமிப்பை சேர்த்திட ரகசியமாக ஒரு வாய்ப்பினைப் பெற இறைவனின் நாமஸ்மரணத்தாலோ, இறைபணி மற்றும் அவரைப் போற்றி சிந்திக்கும் செயலிலோ ஈடுபடு,” என்று அம்மா அறிவுறுத்துகிறார்.

ஒருநாள் அம்மா பலவித முறைகளில் தெய்வத்தை வணங்குவதைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவர், “கடவுளை வணங்கும்போது ஒரே மனப்பான்மையுடைய பக்தியுடன் முழுமையுடன் உன்னை அர்ப்பணித்துக் கொள்வதன் மூலம் நீ அந்த அளவிற்குத் தகுந்தபடி இன்பத்தையும்

சக்தியையும் பெறுவாய். உன்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாதென்றால், ஒரு குறிப்பிட்ட மிகக் குறைந்த கால அளவிலாவது காலையிலும், மாலையிலும் உன் உயிர், புத்தி மற்றும் உடலையும் முழுமையாக அவர் பாதங்களில் உன்னை அர்ப்பித்து வணங்கி, அவரை சிறிதாகிலும் சிந்தனை செய்.” கூடுதலாக இதைப் பற்றி அம்மா கூறுகையில், “நமஸ்காரத்தில் இரண்டு விதமுள்ளன. ஒரு தவலையில் தண்ணீரை ஒரு சொட்டுக்கூட மிச்சமில்லாதபடி காலி செய்வதுபோல் உன்னால் எனதென்று கருதப்படும் எல்லாமாகிய, உடல், பல எண்ணங்கள் கொண்ட மனம், ஆசைகள், புலன் உணர்ச்சிப் பதிப்புகள், காம, பிரேமை மற்றும் இறைப்பற்று இவையெல்லாவற்றையும் அவருக்கே அளித்தலாகும். மற்றொரு வழி ஒரு முகப்பொடி பெட்டியிலிருந்து மிகத் துளித் துவாரங்களின் வழியாக முகப்பொடியை பரவலாகத் தூவுதல் போலாகும். உன்னுடைய ஒளிவு மறைவாயிருக்கும் மதிக்குப் பின்னால் உன் எண்ணங்களின், மற்றும் இச்சைகளின் பெருமளவிலான பாகத்தை மறைத்து வைத்து விட்டு, மிக அற்பமான தூசியை மட்டும் தப்ப விடுவதாகும்,” என்றார்.

தபால் அஞ்சல் பொது மேலாளராக பிரமதா பாபு தாகாவிலிருந்து இடமாற்றம் செய்யப்பட்டிருந்தார். அம்மாவிடம் விடை பெறச் சென்றபோது அவருக்கு அம்மா, “யாருக்கு யார் வணங்குவது? நீ உன் ஆத்மாவுக்கே வணங்கு” என்று அவரிடம் சொன்னதும் இப்படிப்பட்ட வசனத்தை கேட்ட அவர், வியப்புடன் உள்ளம் சிலிர்த்து மகிழ்ந்தார். பேராசிரியர் அடல் பெஹாரி பட்டசார்ஜீ என்பவர் ஒரு சமயம் தாகாவில் உள்ள ஷா தோட்டத்தில் தூர்கா பூஜை விடுமுறையின்போது நோய்வாய்ப்பட்டார். அவருள்ளத்தில் தலைவலியால் பாதிக்கப்பட்ட அவர் தலையை தன் சொந்தத் தாயைப் போன்ற அம்மா, தடவி விட வேண்டுமென்று மிகவும் இச்சித்தார். அம்மா அவரை நாடி அவர் தலையிலிருந்து கால்வரை உடலின்மேல் தன் கைகளை ஓட்டினார். உடல் தேறியதும் அவர் வேலை பார்க்கும் தலமாகிய ராஜ்ஷாஹீக்குச் சென்றார்.

ஷா தோட்டத்தில் மேற்சொன்ன சம்பவத்தைப் பற்றி சில நாட்களுக்குப்பின் பேசப்பட்டது. இதைக் குறித்து, “இந்தக் குறிப்பிட்ட உயர்ந்த கௌரவமிக்க மனிதர் உலக அனுபவ அறிவில் குறைந்தவராகவும் அதற்கு சமமாக மந்த அறிவுடையவராகவும் இருந்தார். அவர் உடல் நலம் குன்றியபோது எக் குறிக்கோளுடன் அம்மாவைக் கொண்டு அக்காரியத்தை செய்யப்பட்ட தென்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை” என்று நான் சொன்னேன். என் குறிப்பான வார்த்தைகளை அம்மா கேட்டதும் அவர் முகத்தின் நிறமே மாறியது. அவர், “உன் பாதங்களை நான் தடவி நீவட்டுமா?” என்று கேட்டார். இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியபடியே என்னை நோக்கி முன்னேறி வந்தார்கள். அங்கிருந்து நான் செல்லத் துவங்கினேன். அம்மா கூடவே என்னை பின் தொடர்ந்தார்கள். பிதாஜி குறுக்கிட்டு அவரைத் தடுத்தார். அந்த நேரத்தில் ஸ்ரீஷஷாங்க முகர்ஜீ என்பவர், “மா, மா” என்று கத்திக் கொண்டே அம்மாவின் பாதங்களில் விழுந்தார். அம்மாவின் குழந்தை போன்ற முகம் தாய்த் தன்மையுடைய அன்புடன் பரிவும் கொண்டு பிரகாசிப்பதையும், மிக்க விருப்பத்துடன் எல்லா பக்தர்களையும் பேணிக் காத்து மன அமைதி படுத்துவதை இப்போதும் கூட நினைவு கொள்கிறேன். இதுசம்பந்தமாக அம்மா, “மனித உடல் பல உறுப்புகளைக் கொண்டது. அதாவது, தலை, கைகள், தொடைகள், கால்கள் மற்றும் கால் கை விரல்கள் இருப்பதுபோல் என்னுடைய பல உறுப்புகளாக நீங்கள் யாவரும் இடம் கொண்டுள்ளீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஒரே உடலைச் சார்ந்த நீங்கள் யாவரும் சம முக்கியங் கொண்ட வேலைகளை ஒவ்வொருவரும் செய்ய வேண்டும்,” என்று சொன்னார்.

மற்றொரு சம்பவத்தின்போது, வாரனாசியைச் சேர்ந்த காலஞ்சென்ற நிர்மல் சந்த்ர சாட்டர்ஜீ அவர்கள் அம்மாவின் பாதங்களில் சில மலர்களை இட்டார். அதேசமயம் வழியில் போகும் ஒருவர், வேறெங்கோ தன் இஷ்ட தெய்வ

வழிபாட்டிற்காக ஒரு கூடையில் மலர்களைக் கொண்டு சென்றுகொண்டிருந்தார். அம்மா தன் பாதத்திற்கு அர்ப்பித்த மலர்களை அக் கூடையில் வைத்தார். அம்மாவிடம் ஏன் இப்படி செய்தீர்கள் என்று நிர்மல் பாபு கேட்டபோது, அவர், “எல்லா கைகளும், கால்களும் ஒரே உடலைச் சேர்ந்ததாய் இருப்பதால் எல்லா மனிதர்களும் ஒரே இருப்பாகிய கடவுளை வணங்குகின்றனர்” என்றார்.

வேறொரு சமயத்தில் அம்மா ஒரு மூங்கில் மரத்துண்டைக் கொண்டு தரையை அடித்துக் கொண்டிருக்கையில் எதிர்பாராத நிலையில் ஒரு ‘ஈ’ அக்கொம்பினால் அடிபட்டு இறந்ததை நான் கவனித்தேன். அம்மா மிக்க கவனத்துடனும், கவலையுடனும் தன் மூடிய உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டபடி அங்கு கூடியிருந்தோருடன் பேசி சுமார் ஐந்து மணி நேரங்களுக்குப் பின் கையைத் திறந்து என்னிடம், “மேலுலகத்திற்குத் தேறிவிட்ட இந்த ஈயின் நன்மைக்காக நீ ஏதாவது செய்ய முடியுமா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் “மனித உடலுக்குள் பேரானந்தமுடைய சுவர்க்கமிருப்பதாக நான் கேட்டுள்ளேன்,” என்று சொல்லியபடியே அந்த ஈயை நான் விழுங்கிவிட்டேன். அம்மா சிரித்தபடி மேலும், “நீ என்ன காரியம் செய்தாய்? ஈயை உண்ட ஒருவன் நோய்வாய்ப்படுவதில்லையா?” என்றார். அதற்கு நான், “அந்த ஈ உங்கள் நல்லாசியின் மூலம் நல்ல உயரிய வாழ்வை சந்திக்க நேரிடின் எனக்கு எந்தத் தீங்கும் நேரிடாது,” என்றேன். எனக்கு எந்த நோயும் வரவில்லை. இதைப் பற்றி குறிப்பிடுகையில், அம்மா, “ஈக்கள், எட்டுக்கால் பூச்சிகள் மற்றும் இதர பூச்சிகள், மனிதர்கள் யாவருமே ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அவைகள் என்னவாக இருந்தன, இருக்கின்றன அல்லது இருக்கப் போகின்றன என்பதையும், எப்படி ஒன்றுக்கொன்று உறவுடையதாயிற்று என்பதையும் யாருமே அறியார்” என்று சொன்னார்.

காலஞ்சென்ற மௌல்வி ஜெய் நுத்தி உசேயின் இறைபக்தி மிக்க ஓர் இஸ்லாமியர். அவர் என் நண்பராயிருந்தவர்.

அநேகமாக தன் காலத்தை தெய்வீக சிந்தனையிலேயே ஈடுபடுத்தியிருந்தார். ஒரு வியாழக்கிழமையன்று அவருடன் நானும் நிரஞ்சன் அவர்களும் சேர்ந்து ஷா தோட்டத்திற்குச் சென்றோம். அங்குள்ள, 'நாட்' மண்டபம் என்றழைக்கப்படும் திறந்த மஹா மண்டபத்தில் கீர்த்தனங்கள், முழுவீச்சில் நடந்து கொண்டிருந்தது. கீர்த்தனத் தலத்திலிருந்து எங்களைக் காண முடியாதபடி சற்று தூரத்திலுள்ள மரத்தடியில் நாங்கள் மூவரும் நின்று கொண்டிருந்தோம். அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு நாங்கள் அதிசயிக்கும் வகையில் அம்மா திடீரென்று ஒரு கையில் ஒளிக்கூண்டு ஏந்தி அறையிலிருந்து வெளிவந்து தன் அடியார்களுடன் எங்களை நோக்கி வேக நடையுடன் வந்து என் நண்பரை வலது கையால் தொட்ட பின் மேலும் நடையைத் தொடர்ந்தார். அம்மாவின் நடைவழியே நாங்களும் பின் தொடர்ந்தோம். ஷா தோட்ட வளாகத்தின் ஒரு மூலையில் ஒரு முஸ்லீம் மஹானுடைய சமாதியிருந்தது. அம்மா அங்குச் சென்று முகமதியர்களின் வழக்கப்படி மண்டியிட்டு உட்கார்ந்தபடியே அவர்கள் வழக்கத்தில் சொல்லும் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரார்த்தனை சொற்களைச் சொல்ல, கூட வந்த என் இஸ்லாமிய நண்பரும் சேர்ந்து சொன்னார். சமாதியிலிருந்து திரும்பியதும் கீர்த்தனைகள் தொடர்ந்தன. அவர்களுடன் என் நண்பரும் சேர்ந்து வட்டமிட்டபடியே தாளம்போட்டுப் பாடினார்.

வழக்கம்போல் தினமும் மாலையில் அந்த சமாதிக்குப் பொறுப்புடையவர் ஏதோ காரணத்தால் அன்று வராமையால் மெழுகுவத்தி விளக்கு ஏற்றாமலும், இனிப்புகள் படைக்கப் படாமலும் இருந்தன. அம்மா அறிவுறுத்தியபடி என் முகமதிய நண்பர் பாதுஷா என்னும் இனிப்பை சமாதியில் படைத்து, மெழுகுவத்திகளையும் ஏற்றினார். அம்மா அந்த இனிப்புகளை உண்பதைக் காண அவர் ஆசைப்பட்டு ஒரு தட்டில் அவைகளை அம்மாவிடம் எடுத்துச் சென்றபோது அவர் வாய் திறக்க, என் நண்பர் சில இனிப்புகளை வாயிலிட்டார். கீர்த்தனங்களின் முடிவில் அளித்த பிரசாதங்களை தானாகவே

முன்வந்து பகிர்ந்து கொண்டார். அவர் ஒரு பாரம்பரிய வழியில் கட்டுப்பாடுடைய முகம்மதியரும், அம்மாவைப் பற்றி உயர்ந்த கருத்துடையவராயும், இச்சம்பவத்தின் பிறகு அவர்பால் மேலும் அசையாத அபிமானங் கொண்டவராகவும் இருந்தார்.

அதே சமயத்தில் ஒரு முகம்மதிய மாதின் அன்பான வேண்டுகலுக்கு இணங்கி அம்மா தொழுகையை இஸ்லாமிய முறைப்படி நடத்தினார்கள். கல்வியறிவுடைய அந்த மாது அம்மாவால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகளுக்கும் குரானில், தொழுகையின்போது குறிப்பிடப்பட்ட சொல், நடைமுறைக்கு மிடையே வியக்கத்தக்க வகையில் பொருத்த முள்ளதென்று சொன்னார். அம்மா, “நான் பஜித் பூரில் சமார் ஐந்தாண்டுகள் இருந்தபோது அங்கு சமாதி கொண்டிருந்த, பக்கீரின் சூக்சம் உடலைக் கண்டேன். ஷா தோட்டத்திற்கு நாங்கள் திரும்பியதும் நான் அவரையும் அவரது சில சீடர்களையும் கண்டேன். அப் பெரியார் ஒரு உறுதியான மனமுடைய, அரபு மரபில் வந்தவர். மிகவும் போற்றி வர்ணிக்கத்தக்க நபர்” என்று சொன்னார். மேற்கொண்டு விசாரித்தபோது இது முற்றிலும் சரியெனத் தெரிய வந்தது.

ஒருசமயம் ராய் பகதூர் யோகேஷ் சந்த்ர கோஷ் வீட்டிற்குச் சென்றபோது அன்று அங்கு கீர்த்தனம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அம்மாவிடம் திடீரென்று ஒரு மாற்றம் காணப்பட்டது. எவராலும் சிறிதும் கண்டு கொள்ளாதபடி இருட்டில் ஒரு இந்துவைப் போல் உடையணிந்து ஒரு முகமதிய வாலிபன் சுமார் தொண்ணூறு மீட்டர் தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். அம்மா வலுப்படுத்தி கூட்டத்தினுடே அந்த வாலிபனிடம் சென்று, “அல்லா, அல்லா ஓ அக்பர்,” என்று ஓதினார். அந்த வாலிபன் உள்ளமுருகி கண்ணீர் விட்டு எப்போதும் சொல்லக்கூடிய தோத்திரங்களை அம்மாவுடன் சேர்ந்து சொன்னான். அந்த வாலிபன் “அல்லாவின் நாமத்தை அம்மா போற்றி துதித்த விதம் அனாயாசமும் தெளிவும் எங்கள் சாதனைக்கு அப்பாற்பட்டதுமாகும். அன்று அம்மாவுடன்

சேர்ந்து கடவுளின் நாமத்தை உச்சரித்தபோது முன் எப்போதுமே நான் அனுபவிக்காத இன்பத்தை என்னுள் உணர்ந்தேன்,” என்று பிற்பாடு சொன்னான்.

ஹரியின் நாமத்தை ஒரு உயர்ந்த மரியாதைக்குரிய இஸ்லாமிய குடும்பத்தில் அம்மா அறிமுகம் செய்தார். நாமத்தைப் பாடும்போது மன உருக்கத்தால் அவர்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தன. அவர்கள் அம்மாவின்பால் மிகுந்த அன்பும் பக்தியும் கொண்டிருந்தனர். இது சம்பந்தமாக அம்மா, “இந்த உலகில் இந்துக்கள், இஸ்லாமியர்கள் மற்ற எல்லா சமூகத்தினர்களும் ஒன்றே. ஒரே பரம்பொருளாகிய கடவுளை அவர்கள் யாவருமே அவர் கருணையை நாடி பூஜிக்கிறார்கள். கீர்த்தனா மற்றும் நமாஸ் இவ்விரண்டும் கருத்தில் ஒன்றே,” என்று சொன்னார்.

பிதாஜியின் சகோதரி மோகூஷானந்த சுந்தரி தேவி அவர்களின் கணவர் ஸ்ரீகாளி ப்ரசன்ன குஷாரி, இவ்விருவரும் அம்மாவை மிகவும் நேசித்தனர். அவருடன் ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் நிலையில் அவ்விருவரும் அளவு கடந்த இன்பத்தினைக் கண்டனர். ஒரு சமயம் குஷாரி தாகா வந்து வேறிடத்தில் தங்கினார். அவர் அம்மாவுடன் சமய மற்றும் தெய்வீக விஷயங்களைப் பேசிவிட்டுப் புறப்பட இருந்தார். சிரித்தபடியே அவர், “நீங்கள் அபார சக்தியுடன் நன் மதிப்பைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். அப்படிப்பட்ட சக்தி உங்களிடம் இருந்தால் என்னையெரித்து சாம்பலாக்குவீர்,” என்று சொன்னபடியே சில ஏற்றிய ஊதுவத்திகளை கையிலேந்தி தன்னிடத்துக்குச் சென்றிட புறப்பட்டார். பிதாஜியும் அம்மாவும் வேறிடம் போகயிருந்தபடியால், மூவருமே சேர்ந்து புறப்பட்டார்கள். சூரிய வெப்பம் அதிகமாயிருந்ததால் ஸ்ரீகுஷாரி, அம்மாவுக்குத் தன் குடையை பிடித்தார். திடீரென்று ஸ்ரீகுஷாரி உரக்கக் கத்தினார், “ஐயோ! எங்கிருந்து நெருப்பு மழையாக என் தலைமேல் கொட்டுகிறது? நீங்கள் என்னை உண்மையிலேயே எரிக்கிறீர்களா? உங்கள் சக்தியைப்

பற்றி போதிய சான்றுகளை நான் பெற்றுவிட்டேன். தயவு செய்து தீயை அணையுங்கள்” அவருக்கு பெரும் பயம் ஊட்டும் வகையில் குடையின் ஒரு பகுதி சுடப்பட்டு எரிந்திருப்பதைக் கண்டார்.

மற்றொரு சமயம் மதிப்பிற்குரிய ஒருவர் அம்மாவின் பாதங்களில் சில மலர்களை வைத்தார். அம்மா ஒரு மலரை எடுத்து, அதன் இதழ்கள், மகரந்தம் இவைகள் பூவின் மணத்தை எவ்வாறு மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகிற தென்பதையும், மேலும் உயிரின் ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம, தெய்வீகத் தன்மை கொண்ட அவைகளின் தோற்றத்தையும் மக்களுக்கு விளக்கி இறைவனின் முடிவில்லா லீலைகளை விளக்கினார்.

எப்போதும் அம்மா இடம் விட்டு இடம் செல்வதாகவே யிருப்பார். இதைப்பற்றி அவர் சொன்னது, “இப் பிரபஞ்ச முழுமையுமே ஒரு பரந்த நந்தவனமாயிருப்பதாக நான் காண்கிறேன். இப் பூங்காவில் பல்வேறு விதங்களில் அனைத்து தாவரங்களும், மிருகங்களும் மற்றும் மனிதர்களும் உயரிய சூக்ஷ்ம உடல் கொண்ட உயிரினங்களும் இங்குமங்குமாக விளையாடுகின்றன. ஒவ்வொன்றும் தனிப்பட்ட சிறப்புடனும், அழகுடனும் உள்ள அவர்களின் சந்நிதியும், மாறுபட்ட தன்மைகளும் எனக்கு பெருமகிழ்ச்சி யளிக்கிறது. உங்கள் ஒவ்வொருவருடைய தனிப்பட்ட அம்சங்களும் அந்த நந்தவனத்தின் சிறப்பினைக் கூட்டுவதால் அந்தப் பூங்காவிலேயே இங்குமங்குமாக உலாவிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் உங்களின் பூங்கா பகுதியை விட்டு, மற்ற பகுதிக்குச் சென்று அங்குள்ள உங்கள் சகோதரர்களை மகிழ்விக்கச் சென்றால் இங்கு என்னைக் காண முடியாத நிலையினால் ஏனோ உங்களை மிகத் தீவிரமாக உணர்ச்சி வசப்படுத்துகிறது?” அம்மா ஆழ்ந்த சமாதி நிலையில் தன் சூக்ஷ்ம சரீர வாயிலாக வெகுதூரமுள்ள அண்டப் பிரதேசங்களில் உள்ள பக்குவ ஜீவர்களுடன் இருந்து அவர்களையும் மகிழ்ச் செய்யும் செயலைப் பற்றி இங்கு மிக சூக்ஷ்மமாக தெரிவிக்கிறார்.

1931 ஆம் ஆண்டின் மத்தியில் ராம்னா மைதானத்தில் உலாவிக் கொண்டிருந்தபோது, அம்மா, “தெய்வீக வழிபாட்டில் பிரார்த்தனை ஒரு முக்கிய அங்கம் வகிக்கிறதுடன் அது எதிர்க்க முடியாத சக்தியுடையது. பிரார்த்தனை மக்களை மேம்படுத்தி விடுதலை யளிக்கிறது. முழுமையான குறிக்கோளுடன் பரிபூரண சரணாகதி உணர்வுடன், உன் இதயத்திலிருந்து எழும் எண்ணங்கள், உணர்ச்சிகள் யாவையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்க வேண்டும்,” என்று சொன்னார்.

அதே நேரத்தில் செய்தித் தாளை நான் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, கீழ்க்கண்ட செய்தியைப் படித்தேன்: இங்கிலாந்து நாட்டைச் சார்ந்த இர்வின் பிரபு இந்தியா வந்தபோது முதல் ஆட்சியாளராகவும், ராஜ பிரதிநிதியாகவும் பதவி ஏற்குமுன் தன் தகப்பனாரின் அபிப்ராயத்தைக் கேட்டார். அதற்கு அவர் தந்தை, “சம்பவங்களின் பலனைப் பற்றி கவலைப் படாதே. அவைகளை நம்மால் கட்டுப்படுத்த இயலாது. இறைவனிடம் முறையிடு. ஒருவேளை உன் எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஏதாவது ஒரு நொடி நேரப்பார்வை உனக்குக் கிடைக்கலாம்,” என்று சொன்னார். தந்தையும் மகனும் சேர்ந்து மாதா கோயிலுக்குப் பிரார்த்திக்கச் சென்றார்கள். அங்கிருந்து திரும்புகையில் தந்தை, “இந்தியாவுக்கு நீ போயாக வேண்டும்,” என்று சொல்ல, பிள்ளையும், “அதையே நானும் உணர்கிறேன்,” என்று உறுதிப் படுத்தினார்.

இதைக் கேள்வியுற்ற அம்மா, “பிரார்த்தனையின் ஆற்றல் சக்தியை வெளிப்படுத்தி இது ஒரு நல்ல உதாரணம். ஆனால் ஒரு குழந்தையைப் போல் ஒருவர் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த பக்தியுடையவராய் இருத்தல் வேண்டும். நம்பிக்கையின் அஸ்திவாரம் இடைவிடா பயிற்சியால் உள்ளத்துள் வேரூன்றி உண்மையான பிரார்த்தனை இதயத்திலிருந்து வெளியாகிறது. எப்போது அந்த தெய்வீக அருள் தானாகவே சங்கல்பித்த விளைவுகளாக வெளிப்படுகிறதோ அந்தப் பிரார்த்தனையின் உண்மையான உட்கருத்து கபடமில்லா பக்தியின் வாயிலாக ஒருவரின் உள்ளத்தில் தோன்றுகிறது,” என்று சொன்னார்.

மற்றொரு சமயத்தில் அம்மா, “தெய்வீக கிருபையைப் பற்றி பேசும்போது, நம் அறிவிற்குப் புலனாகாத ஒரு காரணத்தால் ஏதோவொன்று ஒரு மனிதன்மேல் அதனுடைய விருப்பின்படியும், தன் சொந்த நேரத்திலும் இறங்குகிறதென்பது தெளிவாகிறது. ஒரு குழந்தை தன் விளையாட்டில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருக்கும்போது தன் தாயை அவன் மறந்திருப்பதை நீ காண்கிறாய். ஆனால் தாயோ தாய்மையின் அன்பால் அவனை நோக்கிக் கீழே குனிந்தெடுத்துத் தன் மடிமேல் எடுத்துக் கொள்கிறாள். அந்தக் குழந்தை தன் தாயின் அன்பை உணர்வதற்குண்டான காலத்திற்கு முன்பே தாயின் அன்பு வெளியாகிறது. அதுபோலவே தெய்வீக அருள் மனிதனை ஆசீர்வதிக்கிறது. முன் பிறவிகளில் செய்த நல்வினைகளின் விளைவே தெய்வீக ஆசிகளின் வடிவாய் வெளிப்படுகிறதென்று நீ உறுதியுடன் கூறுவாய். ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கிலிருந்து இது உண்மை யென்றாலும், மற்றொரு கோணத்தின் பார்வையில் காணுங்கால் காரண காரிய விளைவுகளென்னும் பந்த சங்கிலியிலிருந்து முழுமையிலும் விடுபட்டுள்ள கடவுளின் உள்நோக்கங்களைப் பற்றி ஒருவர் விசாரிக்கலாகாது என்று நாம் சொல்லலாம். இப்படிப்பட்ட காரணங்களைத் தேடுவதால் நம்மை இடையூற்றில் ஆழ்த்தினாலும் இறைவனின் கருணை எல்லா உயிர்களின்மீதும் சமமாகவே இறங்குகிறது. ஆனால் அகண்ட பார்வையுடன் நோக்கினால் அவன் தன்னிலுள்ள இறைவனின் தொடர்பை உணரத் துவங்குகிறான். எப்படி கிணற்றில் மூழ்கி நீரால் நிரப்பப்பட்ட ஒரு வாளி அதனுடன் இணைக்கப்பட்ட கயிற்றை மேலிழுத்ததால் மட்டுமே நீர் வெளிவருமோ, அதுபோல ஏதாகிலும் ஒன்றை நம் வாழ்க்கைக்கு சம்மதமான வகையில் இறைவனுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு அவனிடம் அடைக்கலம் புக வேண்டும். இதனால் உயிரின்மேல் அவனுடைய ஆசிகள் தடையின்றி பாயுமென்பதை நீ காண்பாய்” என்று சொன்னார்.

இது சம்பந்தமாக அம்மாவிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது. “கடவுளைக் கண்ட ஒருவர் பிறரையும் காணச்

செய்ய முடியுமா?” அதற்கு “ஒருவன் பக்குவமான காலத்தில் தான் கடவுளின் தரிசனத்தைப் பெறுவான். யார் அந்த தரிசனத்தைப் பெற்றானோ ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மட்டும் அதை நோக்கி அவனால் உதவ முடியும். கடவுளின் அருள் ஒன்றினால் மட்டுமே அவர் தரிசனம் என்பது கைகூடும்,” என்று அவர் பதிலளித்தார்.

மனிதனின் முந்தைய பிறப்புகளைப் பற்றி பேசலாயிற்று. “மறுபிறப்பென்பது ஒரு உண்மையே. அதைப்பற்றி ஒரு சந்தேகமுமில்லை. ஒருவனின் கண்ணிலுள்ள புரைப்படலத்தை அறுவை சிகிச்சையால் அப்புறப் படுத்தியதும் அவன் தன் கண்களின் பார்வையை திரும்பப் பெற்று விடுவதைப் போல் நம் அகப் பார்வையை மறைக்கும் திரையாகிய அஞ்ஞானத்தை தெய்வத்தின் மீது செய்யும் ஆழ்ந்த பக்தி விலக்கி, சித்த சுத்தியைத் தரவும் மனம் ஆன்மாவின்மீது தன்னிச்சையாகவே குவிகிறது. நாத ரூபங்கொண்ட மந்திரங்களும், தெய்வங்களின் கருத்துக்களும் நம்மீது உதயமாகி, முன் பிறவிகளில் மனதில் பதிந்தவைகள் உணர்வில் ஒளியாகி வீசுகிறது. தாகாவில் இருக்கும்போது, கோல்கதாவில் பார்த்ததை எப்படி நீ மனோமயப் படங்களாக உன் மனதில் வைத்துக் கொள்ள முடியுமோ, அதைப் போலவே, தற்போதையப் பிறவியில் நீ கொண்டுள்ள மதித் திரையின்மீது மிகவும் தெளிவாக வர்ணிக்கப்பட்ட உன் இறந்த கால பிறவியின் பிம்பங்களை வெளிப்படுத்தலாம். நான் உன்னைக் காணும்போது, உன் முன் பிறவிகளின் தொடர்ச்சியான படங்களை என்னால் காண முடியும்” என்று சொன்னார். ஒரு சமயம் கோல்கதாவில் இருக்கும்போது, ஒரு பண்புடைய நபர் தன் மனைவியுடனும் எட்டு வயதுள்ள அவர்களின் மகனுடனும் அம்மாவைக் காண வந்தார்கள். சிறுவனைப் பார்த்த அம்மா, “முன் பிறவியில் இந்தப் பையன் என் சகோதரனாக இந்த உடலுக்குத் தொடர்புள்ளவனாக இருந்தான்” என்று குறிப்பிட்டார். அம்மாவின் சகோதரர்களில் ஒருவன் தன் இளமையிலேயே இறந்தான். அவன் கையின்மீது கடுமையான காயம் ஏற்பட்டதால்

அது வளைந்திருந்தது. மேற்குறிப்பிட்ட பையனின் கையும் வக்கிரங் கொண்டிருந்தது.

வியக்கத்தக்க தைரியமும் நெருப்பையொத்த தன் சுபாவத்தையும் அம்மா, சில சமயங்களில் காட்டுவார். அவரிடம் பயத்திற்கான குறிப்புகள் ஏதும் காணப்படவில்லை. எதை இச்சிக்கின்றாரோ அதை செயல்படுத்தியே ஆக வேண்டும். ஒரு எதிர்ப்போ அல்லது தடையோயின்றி அவரது எண்ணங்களும், செயல்களும் செயல்பட அனுமதிக்கப்பட்டால் மனித சமூக நலனுக்கு உதவிடும். எதிர்க்கப்பட்டால் தீங்கு விளைவிக்கும். அவரது இளமைப் பருவ காலங்களில் இப்படிப்பட்ட உதாரணங்கள் பல சர்வ சாதாரணமாக நடந்துள்ளன.

தன் ஐந்து வயதில், கடைந்த தயிரைக் கொண்டுவர ஒரு பாளையுடன் தன் கொள்ளுப் பாட்டியிடம் அவர் போவதுண்டு. ஒருநாள் பாளையின் வாய்முட்ட தயிரை நிரப்பினார். மூதாட்டிக்கு இது வெறுப்பூட்டியதால் அவள், “நீ தினமும் மிக அதிகமாக தயிர் சாப்பிடுகிறாய். இன்றைக்கு உனக்கு எதுவும் கிடையாது” என்று சொன்னாள். இந்த தண்டனையை மூதாட்டி சொல்லியதுமே, அவள் மனம் குழம்பும் வகையில், பாளையின் அடியில் விரிசல் கொண்டு ஓட்டை உருவாகி அதன் வழியாக அனைத்துத் தயிரும் வெளியேறி வீணாவதைக் கண்ட பாட்டி அம்மாவை வியப்புடன் விழித்துப் பார்த்தாள். இச்சம்பவத்திற்குப் பிறகு அம்மா நேரங்கழித்து வந்தாலும் அவரை தன் கையாலேயே தயிரெடுத்துப் போகும்படி அப்பாட்டி சொல்லுவாள்.

இயல்பில் அவர் மிருதுவாகவும் மலர் போலவும் மென்மையாக இருப்பினும், கடுமையான இடியைப் போலாகி விடுவதையும் நாங்கள் கண்டுள்ளோம். மற்றொரு சமயம் நினைப்பில்லாமல் தாறுமாறாகப் பேசியதற்கு என்னிடம் மிகவும் கடிந்து, “என் பார்வையை விட்டு வெளியே போய்விடு!” என்று கட்டளையிட்டார். இன்னொரு சமயத்தில் அவர் கட்டளைக்கு நான் கீழ்ப்படியாமலிருந்ததின் விளைவு, அம்மா சில நாட்களுக்கு

மௌனம் மேற்கொண்டார். பல நிகழ்ச்சிகளில் நான் அவரது மிக உயரிய தண்டனையைப் பெற்றுத் திருந்திடப் போதிய அளவு வாய்ப்புடையவனாய் இருந்தேன். யாராவது தான் செய்த தவற்றினைப் பற்றி வருந்தி அதை அம்மாவிடம் வெளிப்படுத்தினால், அவரின் இனிமையான தயவுடைய கண்களின் பார்வைகள் வர்ணிக்க முடியாத அருளைப் பொழிந்து, அதனால் அத்துமீறி நடந்து பாவம் செய்தவர்களின் மனம் முற்றிலும் மாறித் தூய்மை யடைவதுடன் அமைதியை எய்தும். ஆனால் ஒருவரின் மனம் அவர் வார்த்தைகளால் கோபத்துடன் செருக்குக் கொள்ளாமேயானால், அவன் தன் தவற்றை உணரும்வரை மனம் மிக நொந்து துன்புறுவான்.

ஒருமுறை பிதாஜி எனக்காகப் பரிந்து வாதாடினார். ஆனால் அம்மா, “தாங்கக் கூடிய அன்பர்களுக்கு மட்டுமே மிகக் கடுமையான தண்டனை கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு மரத்தை வெட்டித் தள்ள வேண்டுமானால், முதலில் பெரிய கோடாரியை உபயோகித்தும், அடுத்தபடியாக ஒரு சிறிய கோடாரி மற்றும் கத்தி இவைகளைப் பயன்படுத்தி பெரிய கிளை, சிறிய கிளைகளையும் வெட்டப்படுகிறது. இதனால் நிலைமைக்குத் தேவைப்படி தண்டிப்பின் தன்மை கடுமையாகவோ அல்லது மிதமாகவோ இருக்கும்,” என்று சொன்னார்.

மாறுபட்ட வழிகளில் அவரது தயாள குணம் துன்பத்தி லாழ்ந்தோர்க்கும், நோயுற்றவர்க்கும் உதவி செய்வதில் வெளியாகும். பல சந்தர்ப்பங்களில் அம்மா, “எந்த விதமான நோக்கத்துடனோ அல்லது சங்கல்பித்த விருப்பத்துடனோ நான் எதையும் செய்வதோ அல்லது சொல்வதோ இல்லை. உங்களுடைய நன்மைக்காக உங்களுடைய எண்ணங்களும், இச்சைகளாலுமே இந்த உடலானது நல்ல வாக்கு சொல்லவோ, காரியங்களைச் செய்யவோ இயங்குகிறது. அவ்வப்போது எதிர்காலத்தில் எது நடக்கும் அல்லது நடக்காது என்பதை நான் காண்பேன். ஆனால் அதை வெளிப்படுத்த வார்த்தைகள் எல்லா நேரங்களிலும் எழுவதில்லை,” என்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

நோய்வாய்ப்பட்ட நிலைகளில் ஆண்கள், பெண்கள், பெரியோர் மற்றும் தாய்மார்கள் தக்க உதவியும், மன நிம்மதியும் அவரிடமிருந்து நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ பெறுவர். அநேகர் தன் வியாபார, ஜீவனோபாய தொழிலில், தேர்வுகளில், எத்துறையில் கல்விப் படிப்பைத் தொடர்வது மற்றும் திருமணங்கள் என்று பற்பல அதி முக்கியமான விஷயங்களில் அம்மாவின் அருளைப் பெற்றுய்வார். வாழ்வில் பலருக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களைக் களைந்திட தன் உடலையே புண் படுத்திக் கொண்டு நோயாளிகளின் துன்பங்களைத் தன் மீதே அம்மா எடுத்துக் கொள்வார். மேலும் அறிமுக மில்லாதவர்களின் வேண்டுதல்கள் அவர் பார்வைக்கு முன்றாம் நபரின் மூலம் தெரிய வருமாயின் தன் மனதில் அத்துன்பத்தின் படத்தை உருவாக்கி ஏராளமான பேர்களைத் துன்பங்களிலிருந்து அம்மா விடுவித்ததை மேற்கூறப்பட்ட சம்பவங்கள் வாயிலாக அறியலாம். துரதிஷ்ட முடையவர்களின் துயரைத் தீர்க்க உண்மையான பிரார்த்தனைகள் அவருள்ளத்தை தொடுமாயின் ஏதாவதொரு ரூபத்தில் அவனுக்கு உதவி வரும் என்று அம்மா எங்களுக்குக் கூறியுள்ளார். மரணத்தினால் ஏற்பட்ட இழப்பின் துக்கமோ அல்லது நோயினால் அவதிப்படுபவர்களோ, அநேகர். அவர்களின் கனவில் அம்மாவின் ஆசிகளைப் பெற்று உள்ளத்தில் அமைதியை எய்தினர்.

பக்கவாத நோயால் தாக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் பெற்றோர்கள் அவள் குணமடைய அம்மாவை நாடினார்கள். அம்மா அப்பெண்ணை தரையில் உருளும்படிச் சொன்னார். ஆனால் அவளால் அசையவோ அல்லது உடலைத் திருப்பக்கூட இயலவில்லை. அம்மா ஏதோ ஒரு தெய்வ வழிபாட்டுக்காக துண்டு போடப்பட்ட பாக்கின் சில துண்டுகளை அச்சிறுமி மீது வீசி அவற்றைத் தன் கை நீட்டி பிடிக்கும்படி சொன்னார். மிகக் கடினத்துடன் சிலவற்றை அவளால் பிடிக்க முடிந்தது. அதன் பின் பெற்றோர்களுடன் அச்சிறுமி வீடு திரும்பி, தன் படுக்கையில் படுத்திருந்தாள். மறுநாள் மதியம் வீதியில் ஓடிக் கொண்டிருந்த

ஒரு மோட்டார் வண்டியின் ஒலியைக் கேட்டு அச்சிறுமி திடீரென்று படுக்கையிலிருந்து குதித் தெழுந்து வண்டியை நோக்கி ஓடினாள். மேற்கொண்டு படிப்படியாக குணமடைந்து நடமாடத் தொடங்கினாள்.

ஒருநாள் ராம்னா மைதானத்திற்கு எதிரே ஒரு குதிரை வண்டி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அம்மா என்னை அதை வாடகைக்கு எடுக்கும்படி சொல்லி, அதில் ஏறிக் கொண்டார். முகம்மதியரான அந்த வண்டிக்காரன், “நீ எங்கே போக வேண்டும்,” என்று கேட்டான். “உன் சொந்த வீட்டிற்கு” என்று அம்மா உடனடியாக பதிலளித்தார். எந்த மறு பேச்சுமின்றி வண்டியை அவன் தன் வீட்டிற்கு ஓட்டினான். அங்கு சென்றடையும்போது வயோதிகரான ஒருவர் இறக்கும் நிலையில் இருப்பதை நாங்கள் கண்டோம். அவரைச் சுற்றி அவர் உறவினர்கள் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா என்னை சில இனிப்பு வகைகளைக் கொண்டு வரச் சொல்லி, அவை அங்குள்ளவர்களுக்கு பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டதும் அம்மா அங்கிருந்து போய் விட்டார். அந்த வயதானவர் உயிர் பிழைத்து விட்டார் என்று பிறகு கேள்விப்பட்டோம்.

அம்மா துன்பப்பட்டோர்க்கு பற்பல வழிகளில் உதவினார்கள். ஒரு நோயாளியை அந்திப் பொழுதில் அவன் கண்களை மூடிக் கொண்டு எந்தப் பொருளின்மீது தன் கைகள் பட்டதோ அதை உபயோகிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்வார். அப்படி அவர் கட்டளையைப் பின்பற்றியவன் குணமடைவது காணப்பட்டது. சில சமயங்களில் தனக்கென்று தயாரிக்கப்பட்ட உணவை நோயாளிக்கு அளித்து, நோயாளிக்காகத் தயாரித்த உணவைத் தானே உட்கொள்வார். காய்ச்சல் நோய், அல்லது தீவிர குடல் சம்பந்தப்பட்ட நோய்களுக்கு அம்மா வழிகாட்டியபடி, நோயாளிகள், வைத்தியர்களால் அனுகூலமில்லாத தென்று கருதி ஒதுக்கிய உணவை உண்டு, அதன் விளைவாகத் தம் உடல் நிலை பழைய ஆரோக்கிய நிலைக்கு விரைவில் திரும்பியதைக் கண்டார்கள்.

சுமார் பதினாறு வயதுள்ள என் மகன் பன்னிரெண்டு நாட்களுக்கு சீதபேதியால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தான். ஓரிரவு அம்மா அவனைக் காண வந்திருந்தார். அதே இரவிலிருந்து அவன் தேற ஆரம்பித்தான். ஆனால் சில நாட்களுக்கு அம்மா சீத பேதியால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்.

ஒரு நோயாளி விதியின் விளைவால் குணம் பெறமாட்டான் என்பதை அம்மா அறிந்திருந்தும் மனமிரங்கி ஒரு நடைமுறை வழியைக்காட்டி, அதனால் அவன் குணம் பெற ஒரு வாய்ப்பினை யளித்தாலும், அவனில் உள்ள ஆணவ மாயையின் ஆளுகையினால் அவர் சொல்படி நடக்காமல் கொடுமையான சூழ்நிலையின் காரணங்களால் பெற்ற உதவி பயனற்று போகிறது. நம் இந்துமத சாத்திரங்களின்படி, முன் பிறவிகளின் நல்ல மற்றும் தீய வினைகளின் கூட்டு விளைவின் தோற்றமே இப்போதுள்ள உடற்பிறவியாகும். எனவே இவ்வினைத் தொகையற, பல காலம் தன்னலமற்ற தெய்வீகத் தொண்டின் வாயிலாக நல் கதிக்கான வழியை நாம் பெற்றாலும், ஆணவ, கன்ம, மாய மலங்கள் நம் ஆன்மீக முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்கின்றன. இங்கு சுருங்கச் சொன்னால், அம்மா போன்ற பூரண தெய்வ நிலையிலுள்ள அதி உத்தமர்களின் அருளால் அவர் பதங்களில் நம்மை முழுமையாக அர்ப்பணித்து, அவர் கருணையை நாடி நிற்போமே யானால், அன்பே வடிவாகிய அவர் நம் மேம்பட்ட தெய்வீக வாழ்விற்கு உதவியாக தானே அக்காரியத்தில் குறுக்கிட்டு செயல்பட்டாலொழிய தனிப்பட்ட மனித முயற்சியால் அகந்தை நாசம் எய்தப்படுவதில்லை.

“எதுவரை நீ ஸ்தூல உலகைக் காண்கிறாயோ, அதுவரை இப்பிரபஞ்சம் உனக்கு உண்மை. எதுவரை இரட்டைகளான நான்-நீ, இன்பம்-துன்பம், ஒளி-இருட்டு போன்ற அபிமானங்கள் உள்ளதோ அதுவரை கருத்து வேற்றுமைகளும், முரண்பாடுகளும் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். மனிதாபிமானத்துடன் ஸ்வபாவ செயல்களுக்கும் ஸ்வதர்ம கடமைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து செயலாற்ற வேண்டும். புலன்களால் இமைப் பொழுதில்

தூண்டப்படும் செயல்கள் புற உலகின் தூண்டுதலால் ஏற்படும் உணர்ச்சிகள் ஆகியன எப்போது துறக்கப் படுகின்றனவோ, அப்போதுதான் உன் அந்தராத்மா உன் அறியாமைலிருந்து விழிப்படையும். இதன் பிறகு உன் கவனம் பரவஸ்துவின் மீது ஸ்திரமாகி ஸ்தூல பார்வையால் அறிகின்ற இரட்டைகளின் பந்தத்திலிருந்து நீ விடுபடுவாய்,” என்று அம்மா கூறுவார்.

கல்விக்கான வாய்ப்புகள் அம்மாவின் இளமைப் பருவங்களில் மிகக் குறைவாகவே யிருந்தது. அவருங்கூட இதைப்பற்றி அதிகக் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆனால் அவர் முன்னதாகவே தன் பார்வையை லேசாக எத்தலைப்பின் மேல் செலுத்தினாரோ அதிலிருந்தே தேர்வாளர்கள் கேள்வி கேட்பது மிகவும் அதிசயமாய் இருந்தது. இதன் காரணமாக வகுப்பில் ஒரு புத்திப் பிரகாசமுடைய மாணவியாக அம்மா கருதப்பட்டார். அவர் தன் சிறு பருவத்தில் சொந்த இச்சையாய் எந்த ஒரு புத்தகத்தையும் படிப்பதோ, கையெழுத்து அப்பியாசமோ செய்ததில்லை. ஆயினும் அவர் அறிவின் அடிப்படை செயல்முறை மிகவும் திறமை கொண்டதாய் காணப்பட்டது. அவர் எதைப் படித்தாலும் அதைக் கிரஹித்துக் கொள்ளும் முழுவல்லமை உடையவராய் இருந்தார்.

ஒருநாள் அம்மா, “இத்தாலி என்றால் என்ன?” என்று விசாரித்தார். சில நாள் கழித்து ஷா தோட்டத்திற்கு அம்மாவைக் காண ‘டுக்ஸி’ என்னும் பெயருடைய இத்தாலிய நாட்டுப் பேராசிரியர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவர் தாகா பல்கலைக்கழகத்தைக் காண வந்திருந்தார். அவர் ஆங்கிலத்தில் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டபோது, அம்மாவிற்காக அதை வங்காளத்தில் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட இருந்தது. அது செய்வதற்கு முன்பே, அம்மா சரியான விடையை சம்ஸ்கிருத மொழியில் அளித்தார். அம்மாவிடமிருந்து அவர் வங்காள மொழியில் தன் கையால் எழுதிய மாதிரி ஒன்றை எங்களுக்காக எழுதித் தரும்படி பலமுறை கேட்போம். அவர், “எந்த ஒரு குறிக்கோளையும் முன்னிட்டு எதையும் எழுதுவதில்லை. நேரம்

வரும்போது நீங்கள் பெறலாம்” என்றார். அதிருஷ்டவசமாக 1930 ஆம் ஆண்டு அம்மா வங்க மொழியில் எழுதிய மாதிரி ஒன்றை நாங்கள் பெற்றோம்.*

அம்மாவின் புகைப்படங்கள் பல்லாயிரம் உள்ளன. அதிசயம் யாதெனில் இரண்டு படங்கள் கூட ஒன்றை போலில்லை. நிழல் படம் எடுப்பவர்களுள் தாகாவைச் சார்ந்த ஸ்ரீ சுபோத் சந்த்ர தாஸ் குப்தா, மற்றும் சிட்டகாங்கைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ சஷீபூஷன் தாஸ் குப்தாவும் நிறைய படங்களை எடுத்தனர். 1926 ஆம் ஆண்டு அக்டோபரில் ஸ்ரீ துர்க்கா பூஜாவின்போது, தாகாவிற்கு ஸ்ரீ சஷீபூஷன் தாஸ் குப்தா வந்தார். அவருடன் நாங்கள் சிலர் சேர்ந்து ஷா தோட்டத்திற்கு விடியற்காலையில் அம்மாவின் புகைப்பட மொன்றை எடுக்கச் சென்றோம். அங்குச் சென்றடைந்த நாங்கள், அம்மாவைக் காணவில்லை. தேடிப் பார்த்ததில் அவர் ஒரு இருட்டறையின் தரையில் சமாதி நிலைக் கொண்டு படுத்திருப்பதைக் கண்டோம். ஸ்ரீ சஷீபூஷன் அவர்கள் அன்று பிற்பகலிலேயே, தாகாவை விட்டுச் செல்ல முன் ஏற்பாடுகள் செய்தபடியால், அவர் அதே காலை வேளையில் அம்மாவின் நிழற் படத்தை யெடுப்பதில் மிகவும் கவலையுடனிருந்தார். அம்மாவை நாடி அவர் அனுமதி பெற முக்கியமாக பிதாஜியிடம் வேண்டப்பட்டது. என் உதவியுடன் பிதாஜி அவர்களால் அம்மா வெளிக் கொண்டு வரப்பட்டு படமெடுக்க உட்கார வைத்ததின் நிழல் படப் பெட்டியின் பார்வைக்குட்பட்ட எல்லையை விட்டு விலகினோம். அம்மா தன்னுள் ஈர்க்கப்பட்ட நிலையில் உடல் தளர்வுடன் தொடர்ந்து இருந்தார். படமெடுக்கும்போது ஒருவேளை அம்மா அசைந்திருப்பாரோ என்ற சந்தேகத்தால் சஷீபூஷன்

* வங்க மொழியில் அம்மாவால் எழுதப்பட்ட மாதிரியின் தமிழாக்கம்: “ஹே பரம்பொருளே, தாங்களே எல்லா வடிவங்களாகவும் தோற்றமளிக்கின்றீர் -- இந்த உலகமும் அதில் உருவாக்கப்பட்டுள்ள வஸ்துக்களும், புருஷன், மனைவி, தாய், தந்தை மற்றும் சிசுக்கள், யாவும் நீயே ஆவாய். உலக பந்தத்தால் மனிதனின் அறிவு மறைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மனந் தளர்வதற்கு காரணமேதும் இல்லை. தூய உணர்வு அசையா நம்பிக்கை, மிக ஆழ்ந்த நாட்டம் ஆகியவற்றின் உதவியால் முன்னோக்கிச் செல்ல, உன் நிஜ சொரூபத்தை உணர முடியும்.”

அவர்கள் பதினெட்டு முறை படமெடுத்தார். பிறகு அவர் சிட்காங்கிற்குச் சென்று விட்டார். அதன் தொடர்ச்சியாக எடுத்த பதினெட்டு புகைப்படங்களில் முடிவிலெடுத்த புகைப்படத்திலி ருந்துதான் ஒரு நல்ல புகைப்படம் தயாரிக்க முடிந்தது. அதில் சந்திரனைப்போல் உருண்டையான ஒளி அம்மாவின் நெற்றியின்மேல் இடங் கொண்டிருந்தது, இதைவிட அதிசயம் யாதெனில், என்னுடைய உருவ பிம்பம் அம்மாவின் பின்னால் தோற்றமளித்ததுதான் என்று அவர் எனக்கு எழுதினார். ஸ்ரீ சஷீபூஷன் அவர்கள் பல நாட்களுக்குப் பிறகு எழுதிய கடிதத்தின் சில தேர்ந்தெடுத்த பகுதிகள் இங்கு அளிக்கப்படுகின்றன:

அம்மாவின் நிழற்படம் எடுக்கையில் ஒவ்வொரு முறையும் ஆறு தட்டுக்கள் ஏற்றப்பட்டு, மூன்று மாற்றங்களில் பதினெட்டு தட்டுக்கள் மேல் ஒளி பாய்ச்சப்பட்டது. முதல் சில தட்டுகளில் எந்த பதிவுகளும்மில்லாமல், பந்து போன்ற ஒளி மட்டும் தட்டில் பரவலாக இருந்தது. அடுத்த சில தட்டுக்கள் ஒருவித மங்கலான உருவ எல்லைக்கோடுகளை மட்டும் காட்டியது. கடைசி தட்டின்மீதுதான் அம்மாவின் உருவம் முழுமையிலும் தெளிவாகக் காணப்பட்டது. நீ அப்போது ஒரு பக்கமாக படமெடுப்பின் குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு மிக அப்பாலிருந்து கொண்டு எனக்கு பொத்தானை தட்ட நீ சைகை செய்தாய். படமெடுப்பின் துவக்கத்திலிருந்தே, அம்மா அசைந்தார்களோ என்ற சந்தேகத்துடன் பயந்து நடுக்கத்தால் என் மனம் சஞ்சலி த்தது. கடைசித் தட்டில் படமெடுத்தவுடன் என் உள்ளம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தால் நிரம்பியதை நான் உணர்ந்தேன். அந்த சமயம் என் அடைக்கலத்தின் ஒரே இடமாகிய பாதங்களை நோக்கி விரைந்தேன். மேலே குறிப்பிட்ட அந்தக் காலத்தில் இச்சம்பவம் போன்றவை என் உள்ளத்தை* முழுமையிலும் இன்பத்தில் மூழ்கடித்தது.

* கடிதத்தின் தேதி, வருடம் 5-5-1937.

தாகாவில் அந்த நிழற்படங்களை பெற்றுக் கொண்ட பிறகு, அங்கு இருந்தோர், நிழற்பட கண்டை இரசாயன நீரால் கழுவி விளக்கப்படுத்தும்போது படமெடுத்தவர் தந்திர ஜாலம் செய்திருப்பாரோ என்று சந்தேகித்து அம்மாவை நாடியபோது அவர், “இந்த உடல் இருட்டறையின் தரையில் அநேகமாக உறைந்து கிடந்தபோது அறை முழுமையிலும் ஒளி பிரகாசித்தது. நீ இவ் வுடலை சூரிய ஒளி வீசும் வெளியில் கொண்டு வந்ததும் என் உடலிலிருந்து எழுந்த பிரகாசம் தொடர்ந்திருந்து சில நேரத்திற்குப்பின் ஒரு சிறிய பந்தளவுக்கு சுருங்கி உருண்டை வடிவத்தில் அவ்வொளி என் நெற்றியில் இடங் கொண்டது. அப்போது என் பின்னால் ஜோதிஷ் (பாய்ஜி) நிற்பதுபோல் என் மனதில் தோற்றமளித்தது. நீங்களே இதன் பொருளென்ன என்பதற்குத் தீர்ப்பளியுங்கள்” என்று தன் கருத்தை வெளியிட்டார்.

**அம்மாவும் அவர் லீலைகளும் என்னும் ஐந்தாவது
அத்தியாயம் முடிவுற்றது.**

6. ஆச்ரமம்

தாகாவில் ஒரு ஆச்ரமம் அமைக்க வேண்டிய தேவையை யாவரும் உணர்ந்தார்கள். ஒரு நிலாக்கால இரவில் நான் ஷா தோட்டத்திற்குச் சென்றபோது, “மைதானத்தில் உலாவி வரலாம்” என்று அம்மா சொன்னார். பிதாஜி, அம்மா மற்றும் நானும் ஒரு பாழடைந்த கட்டிடத்தின் அருகில் புல் தரையின்மீது உட்கார்ந்தோம்.(தற்போதைய தாகா ஆச்ரமத்தின் தலம்.) “ஷா தோட்டம், தாகா நவாப்புடைய சொத்து, நீண்ட காலத்திற்கு கீர்த்தனம், பூஜை போன்றவைகள் நம்மால் அங்கு வைத்துக் கொள்ள இயலாததால் ஒரு ஆச்ரமத்தைத் துவக்குவது அவசியம்,” என்று மிகத் தாழ்மையுடன் நான் அம்மாவிடம் சொன்னேன். அதற்கு அம்மா, “உலக முழுமையிலும் ஆச்ரமங்கள் உள்ளன, இன்னும் ஒரு புதிய ஆச்ரமத்துடன் நீ என்ன செய்வாய்?” என்று பதிலளித்தார். நான், “எங்களுக்கு எந்த ஒரு பெரிய திட்டமும் தேவையில்லை. உங்கள் அருள் மிக்க பாதங்களைச் சுற்றி நாங்கள் கூடி கீர்த்தனம் பாடுவதற்காக எங்களுக்கு ஒரு சிறிய இடம் தேவை” என்று கூறினேன். பிதாஜி என் கருத்தை ஆதரித்தார். அம்மா, “இப்படிப்பட்ட ஒரு கட்டிடத்தை நீ அமைக்க நினைத்தால், அங்கு நாம் இப்போது காணும் பழைய வீட்டின் இடம் சிறப்பாக இருக்கும். அது உங்களுடைய பழைய வீடு” என்று கூறி சிரித்தார். மேற்கொண்டு மௌனமாயிருந்தார். அச்சமயத்தில் அங்கு ஒரு பாழடைந்த சிவன் கோயில், குப்பை கூளங்களாலும் செங்கல், கற்கள் மற்றும் செடி, கொடிகளாலும் சூழப்பட்டு பாம்புகள் பல நடமாடும் இடமாக இருந்தது. ஆச்ரம கட்டிடங்கள் கட்டிய பிறகு அங்கு நாங்கள் பெரிய பாம்புகளைப் பார்த்தோம். சில சமயங்களில் அப் பாம்புகளுக்கு அம்மா பாலும் வாழைப் பழமும் படைப்பதுண்டு.

ஒரு திங்கட்கிழமையன்று ஒரு புதிய மண் பானையில் பச்சைப் பாலும் அத்துடன் ஏழு வாழைப் பழங்களும்

படைக்கப்பட்டன. ஏழு நாட்களுக்குப் பிறகு அம்மா இரவில் சுமார் ஒன்பது மணிக்கு அங்குச் சென்றபோது அந்தப் பாலும் பழமும் முன் படைத்தவைகள் போலவே அவைகளில் எந்த மாற்றமும் இல்லாமையைக் கண்டார். ஒரு ஏறும்புகூட அந்தச் சட்டி பானையைத் தொடவில்லை. அம்மா அதிலிருந்து ஒருமுறை பாலை உறிஞ்சி உட்கொள்ளப் போவதாகச் சொல்ல, அங்கிருந்தோர் அந்தப் பால் அசுத்த மடைந்திருக்கலாம் என்றெண்ணி அம்மாவைத் தடுக்க முயன்றனர். ஆனால் அவர் தன் வழியில் தடையின்றி தொடர்ந்து போவார். அவர் ஒருமுறை பாலை உறிஞ்சி உட்கொண்டதும் மற்றவர்களும் அவர் பிரசாதமாக அதை உட்கொண்டனர். பானையிலிருந்த மீதியை அவ்விடமே விட்டுச் சென்றனர். மறுநாள் காலையில் ஒரு சொட்டுக்கூட விடாமல் அனைத்தும் அருந்தப் பட்டிருந்தது.

விசாரித்தபோது அந்தச் சிவன் கோயிலும் அதையடுத்த நிலங்களும் ராம்னா காளியைச் சேர்ந்த சொத்தென்று நாங்கள் அறிந்தோம். அக்கோயிலின் குருக்கள் ஸ்ரீநித்யானந்த கிரியை நாடியபோது, ரூபாய் ஆறாயிரத்துக்குக் குறைவாக சொத்தைக் கைவிட முடியாது என்றார். சில மாதங்கள் கழித்து ஸ்ரீநிரஞ்சன் அவர்களைத் தாகாவிற்கு மாற்றியதும், நிதியை திரட்ட முயன்றோம். ஆனால் அதில் வெற்றியேதும் அடையவில்லை. 1927 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்ப கட்டத்தில் நான் கடுமையான நோயால் பாதிக்கப்பட்டு படுத்த படுக்கையிலிருந்தேன். ஒருநாள் நிரஞ்சன் என்னைக் காண வந்தபோது, கௌரீபூரின் ஜமீந்தார் ஸ்ரீபிரோஜேந்திர கிஷோர் ரே சௌத்ரி அவர்கள் ரூபாய் ஆயிரம் அனுப்பியதாகச் சொல்லிவிட்டு, “முதலில் நீ விரைவில் குணமடைய முயற்சி செய். அதன்பிறகு நாம் மேலும் நிதி திரட்டும் முயற்சியில் ஈடுபடலாம்” என்று சொன்னார். சிறிது சிறிதாக ஸ்ரீநிரஞ்சன் நிதியைத் திரட்டினார். ஆனால் நில உரிமையாளர் நித்யானந்தகிரி சொத்திற்கு ரூபாய் ஆறாயிரமும் ஒட்டுமொத்தமாக வேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்தினார். சுமார் ஒன்றரை வருடங்களுக்குமேல் நோய்வாய்ப்பட்டு, அதற்குமேல்

தாகாவில் விவசாய இலாக்காவில் என் கடமைகளைத் தொடர்ந்தேன். ஆச்ரமம் கட்டுவதற்குப் பல இடங்களைப் பார்வையிட்டோம். ஆனால் அம்மாவால் குறிப்பிடப்பட்ட ஒன்றைத் தவிர வேறெதுவும் பொருத்தமுள்ளதாகத் தெரியவில்லை.

ஏதும் செய்ய முடியாத நிலையில் நாங்கள் இருந்தோம். 1929 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் அம்மா கோல்கத்தாவில் இருந்தபோது, ஸ்ரீமான் பினாய் பூஷன் பானர்ஜி என்பவர் தாகா ஆச்ரமத்தின் துவக்கத்தைப் பற்றிப் பேச அம்மாவைக் கண்டார். அவர் திரும்பி வந்து என்னிடம், தான் அம்மாவிடம் பேசியதைப் பற்றி விவரமாகத் தெரிவித்ததில் என் நம்பிக்கை புத்துயிர் பெற்றது. ராமனா காளி கோயில் குருக்களை ஒருநாள் சந்தித்து, அந்த இடத்தை முடிவாக வாங்க வேண்டுமென்று நான் முடிவெடுத்தேன். நான் வீட்டை விட்டு வெளியே அடியெடுத்து வைத்ததும் என் தலைமேல் அம்மாவின் உருவக் காட்சி மிதப்பதுபோல் கண்டேன். அது நம் காரியம் பூர்த்தியடையு மென்ற நம்பிக்கையை திடப்படுத்தியது. அந்த குருக்கள், “ஒரே வீச்சில் இந்த விற்பனைக்கு முழுமையாகத் தேவைப்படுகிற இப்பெருந்தொகையை கொடுக்க இயலாததால் தற்காலிகமாக குத்தகைப் பணமாக ரூபாய் ஐந்நூறும், ரூபாய் முன்னூறு ஒவ்வொரு வருடாந்திர வாடகையாக இருக்கட்டும், இத்துடன் இந்தக் கோயிலும் உங்களைச் சேர்ந்ததே. ஒரு நிலையான ஏற்பாட்டை பிறகு ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாம்” என்று சொன்னார். நீண்ட பேச்சு வார்த்தைகளுக்குப் பிறகு தற்காலிகமாக இந்த நிலப்பகுதியை குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொள்வதென முடிவு செய்யப்பட்டது.

பலரும் இப்படிப்பட்ட ஒரு ஏற்பாட்டை விரும்பாதது இயற்கையே. ஆயினும் ஒரு ஆச்ரமம் அமைக்கப்பட வேண்டுமேயானால், தேர்ந்தெடுத்த இத்தலமே இக் குறிக்கோளுக்கு மிகச் சிறந்ததாகக் காணப்பட்டது. அம்மாவிடமிருந்து இவ்வாச்ரமம் அமைப்பதால், அதற்குத்

தேவையான அனைத்தையும் அவர் செய்வாரென்று நாங்கள் நம்பிக்கையுடன் இருந்தோம். ஆகையால் நமக்கு எதிர்கால ஆராய்ச்சியால் எப்பயனுமில்லை என்று உணர்ந்தோம். இவ்வெண்ணங்களுடன் இந்த நிலத்தை அளிக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளுடன் எடுத்துக் கொண்டோம். ஸ்ரீமதுராநாத்பாகு, ஸ்ரீநிஷிகாந்த மித்ரா மற்றும் ஸ்ரீ விருந்தாவன் பாஸக் ஆகியோர் இவ்விவகார செயல்பாட்டில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.

அந்தப் பாழடைந்த கட்டிடங்கள் இருந்த மனையின்மீது முதலில் தன் பாதங்களை வைக்கும்படி அம்மாவிடம், ஏப்ரல் 13 ஆம் தேதி, 1929 ஆம் ஆண்டில் வேண்டிக் கொண்டோம். ஸ்ரீநிரஞ்சன் அவர்கள் அப்போது தன் மனைவியின் அகால மரணத்தால் மிகுந்த துக்கத்திலிருந்த நிலையிலும் அப்புனிதமான சம்பவத்தில் எப்படியோ சமாளித்து அவர் கலந்து கொண்டார். சுமார் இரண்டு மாதங்கள் கழிந்து அவரும் இப்பூவுலகத்தை விட்டு நீங்கினார். ஆச்ரமத்தின் அஸ்திவாரம் அவர் யாசித்துத் திரட்டிய பணத்தைக் கொண்டு போடப்பட்டது. வேறோர் உலகத்தில் எங்காவது அவரும் அவர் மனைவியும் இருந்தாலும் அம்மாவுடன் அவர்களுடைய தொடர்பு இன்றைக்கும் நீடிக்கிற தென்பது என்னுடைய திடமான நம்பிக்கை யாகும்.

ஆச்ரமத்தைப் பற்றி அம்மா, “மனித உள்ளத்தில் தெய்வீக எண்ணங்களை எழுப்பிடும் ஒரு புனிதமான தலத்தைக் குறிப்பிடுவதே இதன் பொருள் ஆகும். அதன் சுற்றஞ் சூழ்நிலையை தூய்மையுடன் வைத்துக் கொள்ள அனைத்து ஆச்ரம வாசிகளும் கடின முயற்சியுடன் தொடர்ந்து துதி செய்தல், சாதனை, உயரிய எண்ணங்கள், தியானம் மற்றும் தெய்வீக சொற்பொழிவுகள் போன்றவைகளில் ஈடுபட வேண்டும். அப்படிப்பட்ட தலத்தில் எளிமையுடன் வாழ்வதற்கு சில ஓலை குடிசைகளே அங்குள்ளோருக்குப் போதுமானது,” என்று சொன்னார். இதனாலேயே அம்மா அவர்களுக்காக ஒரு சிறு குடிலொன்றும் அமைக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீஸ்ரீமா அவர்களின் அசைவுகளும், மாறுபட்ட பாவனைகளின் விளையாடல்களும், மனித அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டது. அவர் திட்டமிட்டு எதை செய்யப் போகிறார் அல்லது ஏன் அவரால் ஒரு குறிப்பிட்ட வழிமுறை பின்பற்றப் படுகிறதென்று விசாரித்து அதைத் தடுக்க முயற்சிப்பது யாவும் பயனற்றதாகும். 1929 ஆம் ஆண்டு, மே 2 ஆம் தேதியன்று ஸ்ரீஸ்ரீமா புதிய ராம்னா ஆச்ரமத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அவரைச் சுற்றி ஆனந்த கோஷங்கள் எழுப்பப்பட்டன. ஸ்ரீவாவுல் சுந்தர் பாசக் அவர்கள் மலர் மாலைகளைக் கொண்டு அம்மாவை ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைப் போல் அலங்கரித்ததார். அம்மாவும் விளையாட்டு பாவனையில் இருந்தார். ஆனால் அப்போது நான் தனித்து நின்று அவரது செயல்களை கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஏதோ மேகத்தின் நிழல் மர்மமாக மறைவான தொலைவில் விழுவதுபோல் அம்மாவின் புன்னகைச் சிரிப்பு கொண்ட பார்வை ஏதோ தூர பிரதேசங்களில் மிதப்பது போல் காணப்பட்டது. நான் இரவு இரண்டு மணிக்கு என் வீடு திரும்பினேன். அடுத்தநாள் மாலைப் பொழுது பிதாஜி நகரத்தின் எங்கள் பகுதியை விஜயம் செய்தபோது, யாரோ ஒருவர் பிதாஜி உடனடியாக ஆச்ரமத்திற்கு திரும்ப வேண்டுமென்ற செய்தியுடன் வந்தார். நானும் அவருடன் சென்றபோது இரவு நேரம் சுமார் பத்தரை மணி இருக்கும். ஆச்ரமத்திலுள்ளோர் யாவரும் மன வருத்தத்தால் சோர்ந்து, ஏங்கித் தெளிவற்ற நிலையில் இருளைடைந்த முகத்துடன் காணப்பட்டனர். ஆச்ரம எல்லையைத் தாண்டி வெட்ட வெளியில் அம்மா உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் விடிவதற்கு முன்பே ஆச்ரமத்தை விட்டு வெளிவந்ததாக தெரிய வந்தது. இரவு 10.30 மணிவரை அவர் மைதானத்தில் இங்குமங்குமாகத் திரிந்தபடியே கழித்தார். பிறகு பிதாஜியைப் பார்த்ததும், “இவ்வுடலின் தகப்பனாருடன் இவ்வுடல் ஒரு யாத்திரையில் போகட்டும். உங்கள் இஷ்டப்படி நீங்கள் தானாகவே ஆச்ரமத்தில் தங்கலாம்,” என்று சொன்னார். பிதாஜி

பலமுறை எதிர்த்த பிறகு இறுதியில், “சரி, உன் இஷ்டம் போலவே நடக்கட்டும்,” என்றார். பலர் அம்மாவுடன் ரயில் நிலையத்திற்குச் சென்றனர். முதலில் பிதாஜியும் நானும் பின்தங்கினோம். சற்று நேரத்திற்குப்பின் நாங்களும் அங்கு சென்றோம். அங்கும் பிதாஜி முடிந்தவரை அம்மாவின் இத்திட்டத்தை கை விடுமாறு தன் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்தினார். ஆனால் அம்மா உறுதியாக இருந்தார்.

மெய்மென் சிங்கிற்குச் செல்லும் வண்டி தயாராக நின்றது. அம்மா வண்டிக்குள் ஏறி விட்டார்கள். பிதாஜி என்னை அவருடன் போகச் சொல்லி, ஒருவேளை அம்மா என்னை வர வேண்டா மென்று தடுத்தால் அதற்காக பக்கத்துப் பெட்டியில் ஏறும்படி என்னிடம் சொன்னார். அவர் கட்டளைகளை மதித்து அம்மாவுடன் சென்றேன்.

என் திடீர் புறப்பாடு பற்றி என் குடும்பத்திற்கு எந்தத் தகவலும் தெரிவிக்காமல் மடியில் கட்டிய ஒரு துண்டுடன் மட்டும், வண்டியேறி புறப்பட்டதும், சுமார் நடு இரவில் என் உள்ளத்தில் காலை விடிந்தால் குடும்பத்தின் தேவைகள், எனக்காகக் காத்திருக்கும் அளவற்ற முடிக்காத அலுவலகக் கடமைகள் இவைகளைப் பற்றிய எண்ணங்கள் புத்துயிர் பெற்று பெரும் போராட்ட அலைகள் மோதியது. அன்றாடக் கடமைகளின் எப்பேர்ப்பட்ட அடிமைகள் நாம்! இவ்வுலகச் சங்கிலிகளான பந்தங்கள் மிக சூக்ஷ்ம முடையதும், அவற்றை உடைப்பதென்பது மிகக் கடின மென்பதையும் உணர்ந்தேன். அம்மாவின் பாதங்களில் பணிந்து உட்காருவதற்கான ஒரு நிகரற்ற வாய்ப்பினைப் பெற்றும், அன்றாடக் கடமைகளைப் பற்றிய இருண்ட எண்ணங்கள் என் அறிவை குழப்பத்தால் மறைத்தது. பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்து அவர்களின் பாதங்களைத் தொட ஏங்கியிருந்தேன். மேலும் என்னை அவர் மிக சாமர்த்தியமாக சாவின் வாயிலிருந்து காப்பாற்றினார்.

நமது மரியாதைகளை நாம் செலுத்துதல், பூஜித்தல் மற்றும் அன்பு காட்டுதல் போன்ற எல்லாமே வெறுமையான நிலையற்ற

திடீர் உணர்ச்சி வசப்பட்டு எழும் எண்ணங்களே தவிர நடைமுறையில் உண்மையில் நாம் நம் தன்னலமுடைய எண்ணங்களையே ரகசியமாகத் தொழுகின்றோம். அம்மா கூட, “உன்னிலிருந்து வெளியான அன்பு மற்றும் வணக்கம் போன்ற செயல்பாடுகள் புறமுகமான தேகாத்ம புத்தியின்மேல் பீறிட்டு வீசும் காற்றைப் போல் மிதக்கிறது. உன் உள்ளத்தை எத்தடையுமின்றி ஆழ்ந்த பக்திப் பிரவாகத்திற்கு இடமாக்கினா லொழிய பக்தி செய்வதுபோல் கபட நாடகத்தால் நீ எப்படி உண்மையில் உன்னையே அர்ப்பணிக்க இயலும்?” என்று கூறுவார்.

மெய்மென்சிங்கை அடைந்ததும் நான் அம்மாவின் நோக்கத்தைப் பற்றி. “நீங்கள் அடுத்தபடியாக போக இச்சைப்படும் தலம் எது?” என்று விசாரித்தேன், அவர், “மலைகளுக்கு” என்றார். நான், “இங்கு நம் வருகைக்கு முன்பே மழைக்காலம் வந்து விட்டது. இச்சமயத்தில் உங்கள் வயது முதிர்ந்த தந்தையை உங்களுடன் அழைத்துச் செல்வது உசிதமாகுமோ? உங்களுக்கு சில காலத்தைத் தனிமையில் கழிக்க வேண்டுமென்றால், கடற்கரையின் பக்கமுள்ள ‘காக்ஸ் பஜா’ருக்குப் போவோம்” என்றேன். அம்மா மௌனமாக இருந்தார்.

ஒரேயொரு முறைதான் எதையும் அம்மா அறிவுறுத்தவோ அல்லது மறைமுகமாக சுட்டிக் காட்டுவதையோ செய்வார். எந்த தயக்கமுமில்லாமல் அப்படியே நாம் முழுமையாக அந்தக் காரியத்தைச் செய்தோமானால், அது நம் நலனுக்காகவே முடியும். இல்லாவிடில் நாம் ஏமாற்றம் அடைய நேரும். அல்லது எதிர்ப்பார்க்காத துன்பங்களில் விழுவோம்.

எங்களுக்குள்ளாகவே அடுத்தபடியாக எங்கு செல்வதென்று பேசியபோது, மாலை நேர வண்டியில் காக்ஸ் பஜாருக்கு போவதாக முடிவெடுக்கப்பட்டது. ஆஷுகஞ்ச் ரயில் நிலையத்தை அடைந்தபோது, மிகவும் வலிமையுடன் இடையும், புயல் ஒன்றும் அங்கு ஏற்பட்டது. அம்மா, “நீ நாளை காணப்போகும் புயலை ஒப்பிட்டால் இப்புயலின் சீற்றம் மிகவும்

அற்பமானது” என்றார். காக்ஸ் பஜார் போக சிட்டகாங்கில் நீராவிக்கப்பலில் ஏறினோம். கர்னா ஃபுலி நதியின் முகத்வாரத்தில் கடலை அடைந்தபோது மிகவும் வலிமையான இடியுடன் கூடிய புயலொன்று உருவெடுத்தது. காற்றின் அழுத்தத்தால் நதியில் அதிகமான உருட்டல்களும், கப்பலின் தளத்தின்மீது பெரும் அலைகளும் பாய்ந்தோடின. பெரும் பீதியில் பிரயாணிகள் கூச்சல் இட்டார்கள். ஆனால் அந்த மிரண்டெழுந்த கடலின் காட்சியைக் கண்ட அம்மாவின் மகிழ்ச்சி எல்லை மீறிப் பொங்கியது. கடல் அலைகளுடன் அப்புயல் விளையாடுவதைக் கண்டபடியே அம்மா, “அங்குத் தடையில்லாது நடந்து கொண்டிருக்கும் கானங்களைக் கேள்! ஆன்மீக உணர்வை மனிதன் உறுதியாகப் பெற வேண்டுமானால் இந்த உலக வாழ்வின் எல்லாத்துன்பங்களுக் கிடையிலும் அவன் இறைவன் நாமத்தைத் தன்னுள்ளத்தில் ஸ்மரித்தும் அல்லது ஜபித்துக் கொண்டும் அல்லது அவனைப் போற்றிப் பாடியும் மற்றும் அவனது ஸர்வலோக வியாபகமுடைய மிகச் சக்தி வாய்ந்த ஓம்கார நாதத்தின் தொனியைக் கேட்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்” என்றார்.

காக்ஸ் பஜாரிலிருந்து நாங்கள் மாஷ்காலி யென்னும் தீவில், ஒரு மலையின் உச்சியிலுள்ள ஆதிநாத் கோயிலுக்குச் சென்றோம். அம்மா அங்கு மேலும் தங்கவே நான் தாகாவிற்குத் திரும்பினேன். பிதாஜி சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஆதிநாத் சென்று அம்மாவை கோல்கத்தாவிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அம்மா தன் தகப்பனாருடன் அங்கிருந்து ஹரித்வார் சென்றார்கள். அதன் பிறகு அவர் ஸஹஸ்ரதாரா அதாவது தேராடூன், அயோத்யா, வாரானசி, விந்தியாசல் மற்றும் நவத்வீப்புக்கு யாத்திரை செய்தார். அங்கிருந்து பிதாஜியுடன் கோல்கத்தாவிற்கு திரும்பி சாந்த்பூரை நோக்கிச் சென்றார். நவத்வீப்பிலிருந்து கோல்கத்தா மூலம் போகும் வழியில் நான் அவரைச் சந்தித்தேன். அப்போது அம்மா சில பழங்களையும், எலுமிச்சம்பழச் சாற்றையும் அருந்தியவாறு தன்மய நிஷ்டையில்

ஈர்க்கப்பட்டு காண்பதற்கு ஒரு மனித உரு பொம்மையை மற்றொரு பொம்மை இழுத்துச் செல்வது போலவும், யந்திரத்தால் உந்தப்படுவது போலவும் மற்றும் நம் கண்களுக்கு புலப்படாத ஏதோ ஒரு சக்தி அவரை இங்குமங்கும் செலுத்துவதைப் போல் அம்மாவின் செயல்பாடு என்னால் காணப்பட்டது. அவரை இந்நிலையில் காணும்போது பரம்பொருள் இம்மாய உலகில் ஓர் உடல் தாங்கி மனித உருவில் ஜனித்து சாதாரண மக்களைப்போல் இவ்வனாதம் வலக சட்டங்களுக்கும் கட்டுப்பட்டு நடந்து கொள்ளத் தேவையாகிறதென்ற கருத்து என்னுள் உறுதியாகியது.

சந்தப்பூரிலிருந்து தாகாவிற்கு வந்து அம்மாவும் பிதாஜியும் சித்தேஸ்வரி ஆசிரமத்தில் தங்கும்போது பிதாஜி கடுமையான நோய்க்கு ஆளானார். அவர் உடல்நிலை பல நாட்களுக்கு மிக மோசமாக இருந்தது. பிறகு குணமாகும் தருவாயில் அம்மா படுத்த படுக்கைக்கு ஆளானார். இதுபற்றி ஏற்கனவே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

காளியம்மனின் உருவச் சிலையை வைப்பதற்காகவே ஒரு தகர கொட்டகை ராம்னா ஆசிரமத்தில் 1929 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டு, அங்கு மாற்றப்பட்டது. 1930 ஆம் ஆண்டில் அம்மனின் தங்க நகைகள் யாவும் திருடப்பட்டு திருடர்களால் அம்மனின் கைமணிக்கட்டும் உடைக்கப்பட்டது.

பின்னமான உருவத்தை வழிபடலாமா அல்லது வழிபடக்கூடாதா என்பதைப் பற்றி சங்கை யெழுந்தது. இக்குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப் பற்றி பல வல்லுனர்களிடம் ஆலோசனை நடத்தியதில் ஸ்ரீபஞ்சானன் தாரக ரத்னா என்பவர், “ஒரு தெய்வீக நபரின் உத்தரவின் பேரில் வருடாந்திர வழிபாட்டிற்குப் பிறகு காளியம்மனின் சிலையை மூழ்கச் செய்யாததால், பின்னப்பட்ட சிலையை வழிபடுவதை சாதாரண சூழ்நிலையில் அனுமதிக்காவிடிலும் இந்த ஒரு தனிப்பட்ட நிலையில் அம்மாவின் வழிநடத்துதலையே மீண்டும் பின்பற்ற வேண்டும்,” என்றார். அதன்பிறகு அம்மாவின் வழிகாட்டுதல்படி

அந்த சிலை பழுது பார்க்கப்பட்டபின் தினசரி வழிபாடுகள் செய்யப்பட்டன.

பலகாலத்திற்கு முன் அம்மாவிடம் நான், காளியம்மன் சிலைக்கு அவசியமாக கர்ப்பகிரகம் அமைப்பதற்குக் கோயிலைக் கட்ட வேண்டுமென்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டியபோது, அம்மா, “இன்னும் ஒருவருடம் காத்திரு,” என்று சொன்னார். இந்த விடையைக் கொடுத்த ஒரு வருடத்திற்குள், 1931 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீபுதிநாத் மித்ரா, ஸ்ரீநாகேந்திர நாத் ராய், இவ்விருவரின் போற்றத் தக்க முயற்சியுடன் கோயிலுக்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது. அவர்களுக்கு நம்மெல்லோருடைய நன்றிகள். அடிக்கல் நாட்டுவதற்காக ஒரு குழியை வெட்டியபோது அதில் சுமார் ஐந்து பெரிதும் சிறிதுமான சமாதிகள் வெளியாயின. அவற்றுள் சில எலும்புக் கூடுகள் உட்கார்ந்தபடியும் காணப்பட்டன.

இவைகளைப் பற்றி அம்மா என்னிடம் “சென்ற காலத்தில் இத்தலம் முழுமையிலும் சந்நியாசிகளின் இருப்பிடமாக இருந்தபடியால் தனிப்பட்ட புனிதத் தன்மை இத்தலத்தில் உள்ளது. அப்படிப்பட்ட சந்நியாசிகளுள் நீயும் ஒருவனாக இருந்தாய். ராம்ணா மைதானத்தில் இம்மகான்களுள் சிலர் இங்குமங்கும் உலாவுவதை நான் கண்டுள்ளேன். மக்கள் மேம்பட்டு பயனடைவதற்காக, இத்துறவிகள் இத்தலத்தில் ஏதேனும் ஒரு கோயிலை அவர்களின் சமாதிகளின் மேல் கட்டி அடியார்கள் இங்கு கடவுளை வழிபட்டு இத்தலத்தின் புனிதத் தன்மையை பராமரிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகின்றனர். இத் திட்டத்தில் பங்கெடுத்துக் கொண்ட எவரும் அம்மகான்களுடன் ஏதோ ஒரு வகையில் கட்டாயமாக தொடர்புடையவர்களாக இருந்திருக்க வேண்டும். நீ இங்கு ஆச்ரமம் ஒன்று அமைக்க முனைந்ததற்கு இதுவே காரணம்” என்று சொன்னார். நான் அம்மாவிடம், “நான் முன் பிறவியில் சந்நியாசியாக இருந்திருந்தால் இப்போது நான் ஏன் இப்படி உழைத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், “ஒருவனுடைய கர்மபலன் முற்றிலும் முடிவுறும்வரை

செய்து முடிக்காத பணியை அவன் தொடர்ந்து செய்து முடித்தே ஆக வேண்டும்,” என்று கூறினார்.

தாகா ஆசிரமம் துவக்கும்முன் அம்மா ஷா தோட்டத்தில் இருந்தபோது அங்கு நித்தியப்படி மாலையில் கீர்த்தனங்கள் நடைபெற்று வந்தன. அது அமாவாசை, பெளர்ணமி நாட்களில் இரவு நீண்ட நேரம் நடைபெற்றது. ஒரு பெளர்ணமி இரவு 11.00 மணி அளவில் நான் என் படுக்கையில் படுத்தபடி நன்கு விழித்திருந்தேன். அப்போது ஒரு இனிமையான ராகம் அதிக நேரத்திற்கு என் காதுகளில் தொடர்ச்சியாக இந்த இரண்டு வரிகளுடன் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவை:

“ஹரேமுராரே மதுகைட்ட பாரே,
கோபால, முகுந்த, முகுந்த செளரே”

அந்த சப்தம் அம்மாவின் குரல்போல் ஒலித்தமையால், ஷா தோட்டத்தில் அம்மா அப்பாடலை பாடிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். மறுநாள் காலை அம்மா உண்மையாகவே இவ்விரு வரிகளை முதல்நாள் இரவு பாடிக் கொண்டிருந்தார் என்று அறிந்தேன்.

திரும்பத் திரும்ப அந்த இரண்டு வரிகளையே அவர் பாடிக் கொண்டிருந்தார். அம்மா, என் கவனத்தை கீர்த்தனத்தின் தெய்வீக அழகில் ஈர்க்க எவ்வளவு முயற்சித்தும், துரதிஷ்ட வசமாக எனக்கு அதன்மேல் வெகு சிறிதளவே பற்று மேலிட்டது. ஸ்ரீநிரஞ்சனுடன் ஓர் மாலை நேரத்தில் நான் ஷா தோட்டத்திற்கு சென்றபோது கீர்த்தனை நடந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா அப்போது, “யார், யார் இதுவரை கீர்த்தனத்தில் பங்கேற்கவில்லையோ, அவர்கள் எல்லோருடன் சேர்ந்து கடவுள் நாமங்களைப் பாடுங்கள்,” என்றார். இயல்பாகவே வெட்கப்படும் தன்மை என்னிலும் நிரஞ்சனிடமும் இருந்தபடியால் எங்கள் குரல் எவருக்கும் கேட்க முடியாத மிகத் தாழ்ந்த அளவிற்கு இருந்தது. ஆனால் அம்மாவின் இச்சையை முழுமையாக ஏற்று செயல்பட முடியாததால் நான்

உண்மையாகவே மிகவும் வருந்தினேன். அம்மா திடீரென்று “இன்று சனிக்கிழமை, நாளை ஞாயிறு, ஏன் நிரஞ்சனும் நீயும் சேர்ந்து உட்கார்ந்தபடி தொடர்ந்து இரவின் சில மணி நேரங்களையாவது கீர்த்தனங்கள் பாடிக் கழிக்க முடியாதா?” என்று கேட்டார். இருப்பினும் நிரஞ்சன் வீடு திரும்பினார். நான் மட்டும் இரவு முழுதும் கீர்த்தனங்கள் பாடிக் கொண்டிருந்தேன். காலை விடியும் நேரத்தில், பூபாள் ராகத்தில் அம்மா, “ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி, ஹரி போல்.” என்று பாடத் துவங்கினார்.

ஆன்மீக கலாசாரத்தில் மற்ற தெய்வீக சடங்குகள், அனுசரிக்கப்படும் இதர கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றைவிட நாம சங்கீர்த்தன பாடலென்பது, ஒரு மேலான இடத்தை வகித்துள்ளதென்பதை என்னால் அன்றுமுதல் உணர முடிந்ததுடன், என்னில் ஒரு புதிய உற்சாகத்தையும் எழுப்பியது. ஆச்ரமத்தில் பிரதி சனிக்கிழமை மாலையில் கீர்த்தனங்கள் பாடும் தற்போதைய முறை 1926 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்திலிருந்து துவக்கப்பட்டது. முதல்முதலாக அந்த நாளில் ‘ஹரி’ எனும் நாமத்துடன், ‘மா’ என்னும் சொல்லும் சேர்க்கப்பட்டது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு வாரத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் அம்மாவின் அடியார் ஒருவர் வீட்டில் முறையே தொடர்ந்து கீர்த்தனங்கள் பாடுவது ஏற்பாடாயிற்று.

ஷா தோட்டத்தில் கீர்த்தனங்கள் நடக்கும் போதெல்லாம், “ஹரிபோல்” முக்கியமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது. நம் உள்ளத்தில் மிக உன்னத லட்சியமாகவும், நம்மால் பூஜிக்கப்படுகிறவராக அம்மா இருப்பதால், நம் உயிரிலிருந்து எழும் எல்லா பிரார்த்தனைகளும் அம்மாவை நோக்கியே உள்ளது. ஆகவே, ‘மா’ என்னும் சொல் நம் கீர்த்தனத்தின் மூலப் பொருளாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் எண்ணலானேன். நான் இந்த எண்ணத்தைச் சிலரிடம் வெளியிட்டேன். ஆனால் அவர்கள் என் சொல்லை செவியேற்கவில்லை. ஆகவே தற்காலிகமாக இவ் விஷயத்தை நான் கைவிட வேண்டியதாயிற்று.

பூரீமான் அனாத்பந்து மற்றும் பூரீகமல காந்த் இவ்விரு பிரம்மச்சாரிகள் தாகா ஆசிரமத்தில் சேர்ந்தபோது, படிப்படியாக 'மா' என்னும் சொல்லை கீர்த்தனங்களில் அறிமுகப்படுத்தும்படி அவர்களை நான் கேட்டுக் கொண்டேன். அந்தச் சமயம் ஷா தோட்டத்திற்கு பூரீகுலதாகாந்த் பானர்ஜி வந்திருந்தார். அவர் இந்து சமய பூஜை மற்றும் சடங்குகளை செய்வதில் தேர்ச்சி பெற்றவர். அவரும் கீர்த்தனத்தில் இல்லாத புதிய பழக்கத்தை அறிமுகம் செய்வதில் தயக்கம் காட்டினார். ஆயினும் சில பாடல்களில், 'ஹரி' மற்றும் 'மா' வின் நாமங்கள் கலந்தேயிருந்தன. நமது பழக்க வழக்கங்களையும், மனப் பான்மைகளையும் மாற்றுவதென்பது மிகவும் கடினமானதாகும். பெரும்பாலோருக்கு குறிப்பாக சமய சார்புடைய விஷயங்களில் நெடுங்காலமாக பழகி வந்த முறையில் தம்மை சிந்திக்க அனுமதிப்பது சுலபமான காரியம். பாரம்பரியமாக பின்பற்றி வரும் தேவையற்ற சிக்கலான சங்கிலிகளை உதறித்தள்ள பெருமளியில் இச்சா சக்தி தேவைப்படுகிறது.

இந்தச் சமயத்தில் நான் என்னுள் இப்படியாக சிந்தித்தேன்: அம்மாவின் உருவத்தில் நம் மனதை ஒருமைப்படுத்த முயல்கிறோம். நம்முடைய ஆசை நம்மை அவர்களின் புனிதமான பாத தூளியைத் தொட உந்துகிறது. நம் மனக்கண் எதிரில் அவர் முகத்தின் உருவம் மிதக்கிறது. அவர் உதடுகளிலிருந்து வெளியாகும் மிகச் சிறிய முணுமுணுப்பையும் பற்றிட நம் செவிகள் விழைகின்றன. அவர் அருளை நோக்கி அன்பும், மதிப்பும் முழுமையாக தொடர்ந்து தாரையாகப் பாய்கிறது. இப்படிப்பட்ட மன நிலையுடன் கீர்த்தனங்களை நாம் பாடும்போது, "பிராண கௌரங்கா, ஏஷோ ஹே கௌர், போஷோ ஹே அமார் ஹ்ருதய் ப்ராங்நே,"* என்று உணர்ச்சியின் வெள்ளத்தில் மூழ்கி தரையில் உருண்டால் நம் பாட்டிற்கும், நாம் அவர்பால்

* போற்றுதற்குரிய ஹே, பூரீரங்கா, என் ப்ராண நாதனாகிய நீ, என் இதய கமலத்தில் வந்து அமர வேண்டுகிறேன்.

கொண்டுள்ள பயபக்தியின் மதிப்பிற்கு மிடையில் முறையான சந்தமும் ஒருமைப்பாடும் இருக்காதா என்று நினைத்தேன். இதேமுறையில், நம் சிதறியுள்ள கோரிக்கைகள், பேரவாக்கள் இவைகளையும் மற்றும் பல வாசனைகளையும் திசை மாற்றி ஒருமைப்படுத்தி இயக்குதலே எல்லா இறை வணக்கத்தின் அல்லது மனக் குவியலின் நோக்கமாகும்.

இச்சூழ்நிலையில் நம் உணர்ச்சிகளையும், எண்ணங்களையும், இறந்தகாலக் கற்பனைத் தோற்றங்களாகிய பலவித தலைப்புக் கொண்ட ராகங்கள், பாரம்பரிய சங்கீதத்தின் இனிமையான இசை போன்ற விஷயங்களில் அலைய விடுவதைவிட நாம் அம்மாவுடன் நேரடித் தொடர்புடைய நாமத்தின்மேல் நம் எண்ணங்களையும், ராகங்களையும், பாடல்களையும் தனிப்பட்ட ஒருவரின் இயல்பாய் அமர்ந்த முகமும் வனப்பும் சார்ந்த, நம் மனக் கற்பனைத் தோற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் அம்மாவின் நிரந்தர இருப்பின்மேல் குவிய முயற்சி செய்வோமானால், நம் எல்லோராலும் ஏற்கக்கூடிய ஒரு புதிய உற்சாகம் நம் நித்திய வழிபாடுகளிலும், கீர்த்தனங்களிலும் உயிர் துடிப்பூட்டுவதால் நம் மனம் குவியும் தன்மையை அடைந்து அம்மாவின் அருளை ஈர்க்க இயலுமென்றும் நினைத்தேன்.

நாம் அம்மாவின் உண்மையான பக்தர்களென்று எண்ணங் கொண்டிருந்தால் பழங்கால வைணவ இசை அமைப்பாளர்களின் பண்பின்படி உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் தன்மையும், கம்பீர சக்தியுடையதும், மற்றும் அழகுடன் அமைந்த நயமும், இசையில் ஒருமைப்பாட்டையும் கொண்ட அம்சங்களுடன், 'மா' என்னும் சொல்லை மட்டும் கொண்ட கீர்த்தனங்கள் உயிரிட்டுமூம்படி செய்வதில் நாம் தகுதியுடையவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு குழந்தையின் பிறப்பிலிருந்தே அதன் வாயில், 'மா' என்னும் சொல் தானாகவே உருவாகிறது. அது ஓங்காரத்தின் மூலத்திலிருந்து வருவிக்கப்பட்டதும் நம் உயிர் சுவாசமுமாகும். தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளியான குழந்தையின் முதல் கூவல், 'ஓமா' என்றுள்ளது. அது பிரணவமாகிய, 'ஓம்' உடன் ஒத்ததே. அக்

குழந்தை தன் தாயின் கவனத்தை ஈர்க்க அனைத்து நாத அடையாளச் சின்னமாகவும் உள்ளது.

உலகத்தின் முழுமுதற் கடவுளாகத் தலைமை தாங்குவது அம்மா என்று உண்மையிலேயே நம்பினால் ‘மா’ வின் பெயருடைய கீர்த்தனம் அவரைத் துதிப்பதில் நமக்குச் சுலபமானதும், அதி இயற்கையானதுமாகும். இச்சமயத்தில் சாதாரண கீர்த்தனத்துடன் ‘மா’ எனும் பெயரைச் சேர்த்து பின்வரும் பாடலை உருவாக்கினேன். அதன் பொருள்: “மகிழ்விலும், துன்பத்திலும்; இன்பத்திலும், மனத்துயரத்திலும் மா, மா, மா, மா, மா

மா, மா, மா, மா, மா, மா, மா, மா,

மா, மா, மா, மா என்று உள்ளப் பூர்வமாக அம்மாவை அழைப்பாய்.”

“தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து குழந்தை புவியைத் தொட்டதும் குழந்தையை தன் மடிமேல் வைத்து ஓம் எனும் மந்திரத்தை அவள் உபதேசிக்கிறாள். மா, மா, மா என்று முணுமுணுக்க அவன் கற்கின்றான்.”

“உன் சொந்தக் காலில் நிற்க நீ கற்கிறாய். ஆனால் எந்த முதற் சொல் உன் உயிரைத் துவக்கியதோ அதை மெதுவாக காலப்போக்கில் மறக்கிறாய். அதனாலேயே வேதங்களிலும், தந்திரங்களிலும் அந்த எல்லையில்லா ‘மா’ வின் எல்லையை நீ தேடி அலைகிறாய்.”

“உன் இதயத்தின் உண்மையை நீ அறிந்திட ‘மா’ என்னும் மந்திரத்தில் எல்லா நாம ரூபங்களையும் ஒன்று படுத்தி. மா, மா என்று எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டே உன் கண்ணீர் வெள்ளத்தில் உன் கண்கள் நீந்தட்டும். உன் வாழ்வின் யாத்திரை ஸ்ரீஆனந்தமயி மாவில் முடிவான அடைக்கலத்தை காணட்டும்.”

1928 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்பக் காலத்தில் நான் கிரிடியில் இருந்தேன். ஒருநாள் காலையில் எதிர்பாராமல் அம்மாவும் பிதாஜியும் என் வீட்டிற்கு வந்தபோது நான், “எல்லா ஆசிரமங்களும் அவர்களுடைய தென்று சொல்லக்கூடிய ஒரு

குறிப்பிட்ட வடிவத்தில் கீர்த்தனங்களை கொண்டுள்ளன. அதுபோல் நமது ஆச்ரமம் ஒரு தனிப்பட்ட வழிபாட்டு முறையுடன் ஒரு குறிப்பிட்ட தெய்வீக நாத அடையாளச் சின்னத்தை கொண்டிருக்க வேண்டும்,” என்று அவர்களுக்கு எடுத்துரைத்தேன். யாரொருவரைச் சுற்றி ஆச்ரமத்தில் எல்லா செயல்பாடுகளும் வலம் வருகின்றனவோ, பஜனை மற்றும் கீர்த்தனங்களிலும் எவருடைய கவனமும் சிதையாமல் ஒன்றுபட்ட திசையைக் குறிக்கும் வகையில், அவரே ஒரு மையமாகப் பயன்பட வேண்டும். ஆன்மீக மேம்பாட்டிற்காக இப்பேர்ப்பட்ட ஒருமைப்பாடுடைய நிலையை ஸ்தாபிப்பதால் நம் ஆன்மீக மேம்பாட்டிற்கான முயற்சிகளில் ஒரு புதிய உத்வேகம் பெறப்படும். ‘ஹரி’ மற்றும் ‘மா’ என்னும் பெயர்களை இணைத்த பல அநேக கீர்த்தனப் பாடல்கள் இயற்றப்பட்டன. இவற்றுள் ஒரு பாடலை தாகாவிலுள்ள ஸ்ரீகுலதா தாதாவிற்கு அனுப்பப்பட வேண்டுமென்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. அம்மா புறப்பட்டுப் போன பின் தாகாவிற்கு ஒரு பாடலை அனுப்ப இருக்கும் சமயத்தில் என்னுள் ஒரு புதிய பாடல், அதில், ‘மா’வின் பெயரை தனிப்பட்ட வகையில் சேர்த்து இயற்றும் முயற்சி என்னுள் எழுந்தது. அது இசையுடன் பின்வரும் உருவில் வெளியானது:

“அழை (டாகோ) மா, மா, மா, மா, மா, மா, மா,
 சொல்லு (போலோ) மா, மா, மா, மா,
 பாடு (காவோ) மா, மா, மா, மா
 பூஜி (பஜோ) மா, மா, மா, மா,
 ஜபி (ஜபோ) மா, மா, மா, மா. அழை, சொல்லு, பாடு,
 பூஜி, ஜபி மா, மா, மா.”

இப்பாடலை தாகாவிலுள்ள ஸ்ரீகுலதா தாதாவிற்கு அனுப்பியதும் அவர் தன் பதிலில், இப்பாடல் மனதிற்கு ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் பதிந்துள்ளது என்றும் ஆச்ரமம் கீர்த்தனங்கள் பாடுவதில் இதை அறிமுகம் செய்திருப்பதாகவும் தெரிவித்தார். இதுவே புதிய வடிவில், ‘மா’ எனும் நாத சின்னத்துடன் கூடிய கீர்த்தனத்தின் துவக்கப் புள்ளியாகும்.

அம்மா ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இல்லாதபோது அவருடைய அருளைப் பெற ஓர் ஆழ்ந்த நாட்டம் இல்லையேல், மனதை உருகச் செய்யும் உண்மையான கீர்த்தனங்கள் நடத்துவதென்பது இயலாது. இப்பாடல்களை உருவாக்கும்போது அம்மா பல மாதங்களுக்கு தாகாவிலிருந்து வெளியே சென்றிருந்த படியால் பக்தர்கள் இப்பிரிவால் மிகவும் துயருற்று இருந்தார்கள். அம்மாவை அவர்களின் மத்தியில் திரும்பப் பெறுவதில் ஆழ்ந்த பற்றுடையவர்களாய் அவர்கள் இருந்தபடியால் அதுவே இப்பாடல்களை இனிமையுள்ளதாகவும், உள்ளத்தை உருக்கும் தன்மை யுடையதாகவும் அமையச் செய்தது.

ராம்னா ஆச்ரமம் ஸ்தாபிதமான பிறகு, பஜனை செய்யும் காலங்களில் அம்மா சலனமற்ற தியானத்திலிருந்தபோது வெளியான சம்ஸ்கிருத துதிப்பாடல்கள் பாடப்பட்டு வந்தன. 1931 ஆம் ஆண்டு முடிவில் அம்மா தன் அருகில் என்னைக் கூப்பிட்டு, “என் வாயிலிருந்து அப்போது வெளியான எல்லா வார்த்தைகளையும் உன்னால் குறித்துக் கொள்ள முடியாதபடியால், பஜனையின்போது நீங்கள் இப்போது பாராயணம் செய்யும் இத் துதிப்பாடல்களில் சில பற்றாக்குறை இருக்கிறது. எனவே அதைத் தவிர்த்து உன்னால் வேறொன்றை அமைக்க இயலாதா?” என்று வினவினார்.

நான் அம்மாவின் அறிவுரையை ஏற்று, வங்க மொழியில் தெய்வ வழிபாட்டிற்காக வங்காளிகள் ஒன்று சேருமிடத்தில் சம்ஸ்கிருத பாட்டைவிட அவர்கள் உள்ளங்களுக்கு சம்மதமாயிருக்குமென்று அம்மாவின் மூலம் உற்சாகப்படுத்தப் பட்டுள்ளேன் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். ஓரிரவு மூன்று மணிக்கு ஒரு பாடல் உருவெடுத்தது. அதன் மொழிபெயர்ப்பு:

“எல்லா காலத்திலும் இதயத்தில் தெய்வீகமாய் வாழும் ஸ்ரீஆனந்தமயிமா, எல்லாப் புகழும் உனக்கே.”

“அம்மா நிர்மலா, தங்களின் பிரகாசம் சர்வ லோகத்தையும் ஒளிமய மாக்குகிறது, தெய்வீகமான நீதி நெறிகளின் கதிரொளி உங்களிடமிருந்தே வீசுகிறது. ஹேமாம்பிகையே மா!”

“தெய்வீக மகிமையின் அரசியே, கௌரீ! நீரே பிரணவமாகிய ஓங்காரம் ஸ்வாஹா ஸ்வாஹா ஹேமாம்பிகே (மா)”

“தெய்வீக அருள் மயமே பரிபூரண ஸத்தாக உள்ள தாங்களே ஒப்புயர்வற்ற எழில் மிக்கவளும், முழு நிறைவானவளும் ஆவாய் — ஹே தாயே (மா)”

“உங்களது தோற்றத்தை சூர்ய சந்திராதிகள் அலங்கரிக்கின்றன. உங்களது சிரசை எல்லையில்லா வானம் மகுடிக்கிறது, சர்வலோக ரூபமாகிய ஹே அம்பிகையே (மா)”

“லௌகீக ஐஸ்வர்யத்தின் ஒளியாய் மிளிர்வதும் நீங்களே, மதுரத்தின் வடிவே, மேன்மையான தோற்றத்துடன் பிரகாசிக்கும் ஹே அம்பிகையே (மா)”

“விஷ்ணுவிற்கு அழகுடைய லக்ஷ்மி போல், தாங்கள் எல்லாவற்றையும் வசீகரிக்கும் அழகு, தாங்களே சாந்தி, அமைதி மற்றும் காருண்யம், அனைத்து தேவ, தேவியரும் உங்களிலிருந்தே தோன்றுகின்றனர். ஹே அம்பிகையே (மா)”

“நிலைத்த இன்பத்தையும், வாழ்த்தும் அளிப்பவரே, அன்பும் அறிவும் மோகத்திலிருந்து விடுவிப்பதும் நீங்களே ஹே அம்பிகையே (மா)”

“உலகத்தை படைத்ததும், அதை நோக்கிக் காத்து, முடிவாக தங்களுக்குள்ளேயே மறைப்பதும் தாங்களே, ஹே அம்பிகையே (மா)”

“எல்லா கலை ஞானத்திலும் கவர்ச்சியாய் இருப்பவரே, யோகிகளை கவர்பவரே, வாழ்வின் பயங்களை தன் சன்னிதியால் களைபவரே ஹே அம்பிகையே (மா)”

“நீரே எல்லா மந்திரங்களின் உயிரும், வேதங்களை வெளிப்படுத்தியவரும், சர்வ லோகங்களிலும் பரவியிருக்கும் ஹே அம்பிகையே (மா)”

“நீரே உருவமும் அதன் சகுணமும் ஆவீர், ஆயினும் உருவற்றதாய் நிர்க்குணமும் ஆனதால் வர்ணனைக்கும் அப்பாலாய், அன்பும் சாந்தமும் கொண்டு ஒளிரும் ஹே அம்பிகையே (மா)”

“தங்களின் தொடர்பால், சர்வ லோகத்திலுள்ள ஸ்தூல உயிர்கள் யாவும் தங்களை போற்றி எக்காலமும் பாடுகின்றன ஹே அம்பிகையே (மா)”

“தங்களது பாதங்களில் எங்கள் இதயங்கள் ஒன்றுபட்டு வணக்கமளித்து; வாழ்க, வாழ்க, வாழ்க என்று உங்களுக்கு வாழ்த்துக்கள் கூறுகிறோம். ஹே அம்பிகையே (மா)”

ஆச்ரமம் என்னும் ஆறாவது அத்தியாயம் முடிவுற்றது.

7. புதிய வாழ்வின் பாதையில்

எப்போதுமே மகிழ்ச்சியும், எளிமையும் மற்றும் மனதிற்கு அமைதியூட்டும் அவரது தோற்றமும் அம்மாவுடன் நேர்ந்த என் முதல் சந்திப்பிலேயே என்னை வர்ணிக்க முடியாத ஒரு வசீகர அலையாய்த் தாக்கியதால், மனதைச் சிதற வைக்கும் பல சூழ்நிலைகளின் காரணத்தால் நான் பதட்டமடைந்திருப்பினும், என் கவலைகளையும் மனதை மயக்கும் மாயையின் வசீகரங்களையும் மறந்திருந்தேன். அணுவேனும் எப்படியாகிலும் அவர் அருளைப் பெற வேண்டுமெனும் ஒரேயொரு விடாப் பிடியான இச்சை மட்டும் என்னிலிருந்தது. என் இதயத்திலிருந்து உணர்ச்சிகள் கர்ஜித்துக் கொண்டு கடலின் அலைகள் போல் பீறிட்டெழுந்து இரவும் பகலும் என் மனதில் கூச்சலிடும் எல்லா உலகப் பிரச்சனைகளையும் அவர் பாதங்களில் மூழ்க வைத்தன. சில சமயங்களில் ஒரு பித்தனைப் போல், 'மா', 'மா' என்று கூச்சலிட்டுக் கதறி அவர் புகழை பாட இயலும்போது என் மனதில் பெருத்த அமைதி அடைய முடிந்தது. ஆனால் என் வீட்டிலோ இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை, மற்றும் வாய்ப்புகளைப் பெறுவதென்பது அரிது.

நான் அம்மாவிடம் தோன்றிய, முன்னெப்போதும் காணப்படாத, பலவித தெய்வீக பாவனைகளைக் கண்டிருந்தமையால், நான் அவர் முன்னிலையில், வியப்பாலும் மகிழ்ச்சியாலும் தாக்கப்பட்டேன். என் வாழ்நாள் முழுமையிலும் நான் அவரது முன்னிலையில் உட்கார்ந்ததே யில்லை. உண்மையில் நான் ஒரு குழந்தை அல்லது ஒரு தாழ்மையான அனாதைப் பிச்சைக்காரன் என்றும் அவர் பாதங்களில் அமர்வதற்குத் தகுதியற்றவனென்று உணரலானேன். ஆதலால் நான் அவர்முன் எப்போதும் சற்று எட்டிய தூரத்திலேயே நிற்பேன். மிகச் சிலரே அதிகாலை நேரத்தில் ஆசிரமத்திற்குச் செல்ல முடிந்ததால் நான் தினப்படி காலையில் அம்மாவின

பாதாங்களை முதல் தரிசனமாகச் செய்யும் நல் வாய்ப்பும், பாக்கியமும் பெற்றிருந்தேன். தூக்கத்தின் அசதித் தன்மை, அவர் கண் இமைகளில் நீடித்திருப்பதுடன் அம்மா தன் படுக்கையின் பக்கமாகச் உட்கார்ந்திருப்பதைச் சில காலை நேரங்களிலும், சில சமயங்களில் அவரது தெளிவுடன் பிரகாசிக்கும் கண்களும் மதுரமான முகத்துடன் யாவர் மீதும் தாய்மை வழியும் நேச அருள்மழை பொழியும் தோற்றத்தினை கண்டுள்ளேன். மற்ற நேரங்களில் அவர் தோற்றங்களில், அமைதியும், அருளும் ரம்யமான இலையுதிர் கால நேர ஆகாயத்தைப் போல அளவிட முடியாத பிரகாசத்துடன் உலக விஷயங்களிலிருந்து தனித்தே யிருந்ததைக் கண்டுள்ளேன்.

தன் எண்ணங்களிலும் உணர்ச்சிகளிலும் ஏற்பட்ட முழுமையான மாற்றங்களுக் கேற்ப அவர் முகத்தில் வெளிப்பட்ட பாவனைகள் ஒரே சீராக மாறின. சில நேரங்களில் வயது முதிர்ந்த கிழவியைப் போல் தோற்ற மளிப்பார். மேலும் ஒரு மகிழ்ச்சியான இளம் பெண்ணின் உரத்த சிரிப்புகளும், குறும்புத் தனமுடைய விளையாட்டுகளுக்கும் இடையில் நம்மில் பயபக்தியைக் கிளப்பும் வகையில் திடீரென்று மிகத் தீவிர சிந்தனை நிரம்பிய மும்முரமான தோற்றம் கொள்வார். அந்த நிலையில் ஓர் அசாதாரண உருவெடுத்து, அவர் முகம் கம்பீரப் பார்வையுடன் இருப்பதைக் காணும்போது, அம்மாவை முழுமையாக ஏதோ சக்தியின் ருத்ராம்சம் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டதுபோல், நம்மை எண்ணிடச் செய்யும். அச்சமயம் அவரது பயங்கரச் சிரிப்பும், உருளும் கண் விழிகளும், உடலங்கங்களின் அசைவுகளும் ஒன்று சேர்ந்து எங்கள் உள்ளங்களை தாக்கும். அப்படியிருந்தும் சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு எப்போதும் இருந்த இனிமையுடன் மகிழ்ச்சியான இயல்பிற்குத் திரும்புவார். எப்படி யிருப்பினும் மற்ற எல்லா நேரங்களிலும் அவரைக் காண என்னால் தாங்க முடியாத அளவிற்கு ஈர்க்கப்பட்டு, அப்படித் தவறி ஒரு நாளேனும் காணாமலிருந்தால் என் மனங் குழம்பி, மன அமைதி

அடையவும் பாதுகாப்பைப் பெற்றிடவும் அம்மாவைக் கூடிய விரைவில் காணும் வாய்ப்பினை நாடி அவர் பாதங்களில் அடைக்கலம் பெற ஏங்கிக் கொண்டிருப்பேன். அவர் என் உயிரை எப்போதும், “வா, என்னிடம் வா,” என்றும், என் வாழ்வின் முழுமையான நலனை முன்னிட்டு எப்போதும் என்மீது கவனம் கொண்டு என்னைக் காப்பதாகவும் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

பல நாட்களாக அம்மாவைப் பற்றிய எனது எண்ணங்களை வெளிப்படாதபடி மறைத்திட தீவிர சங்கற்பத்துடன் முயற்சித்தேன். ஆனால் அவரோ, நான் வேண்டுமென்றே செய்யும் இத்தகாத செயலைக் கண்டு ஏளனஞ் செய்வதுடன் முன்னெவிட அதிகமாக என் புத்தியை அம்மா தன்வச மாக்கினார். இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளால் என் மனம் தளர்ந்ததை நான் உணர்ந்ததுடன், ஒரு உயிரற்ற களிமண் கட்டியைப் போல் பேச்சற்ற நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டேன். அம்மாவின் அன்பைப் பெற்றிடவும் என் உள்ளத்தில் இருந்த தாகத்தைத் தணித்திடவும் என்னால் எவ்வழி முறையையும் காண முடியவில்லை. இதனால் என் மனம் தளர ஆரம்பித்ததுடன் உடலும் வலுக்குன்றி கவலைக்குரிய நிலையை நோக்கி வேக நடை போட்டது.

கடைசியாக ஜனவரி 4 ஆம் தேதி 1927 அன்று என் இதயத்தில் கடுமையான வலி ஆரம்பித்து உடல் நோயுற்றது. எந்த மருந்துகளாலும் எனக்கு நிவாரணம் கிட்டவில்லை. ஒருநாள் அம்மா என்னைக் காண வந்து தன் ஆறுதலளிக்கும் மென்மையான கையை என் மார்பின் மேல் வைத்தவுடன் அந்த வலி முழுமையாகப் போய் விட்டது. ஆனால் அந்நோய் மீண்டும் தொடர்ந்து கடுமையான நிலைக்குத் திரும்பியது. மருத்துவர், ‘ஃபிதிஸிஸ்’ என்னும் ஒருவகை இருதய நோயால் என்னுடல் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாகச் சொன்னார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஓரிரவில் அம்மா என்னைக் காண வந்தபோது என் படுக்கையின் அருகில் உட்கார்ந்தபடி ஏதோ தனக்குள்ளாகவே சொல்லிக் கொண்டார். இதைப்பற்றி நீண்ட

காலத்திற்குப் பிறகு அம்மாவிடமிருந்து நான் அறிந்து கொண்டது என்னவெனில், அம்மா, அந்நோயிடம்,* “நீ எதைச் செய்ய முடியுமோ அதை செய்து முடித்தாய். இப்போதிலிருந்து நிறுத்திக் கொள்,” என்று சொன்னாராம். பிறகு அம்மா என்னிடம் வருவதை நிறுத்திக் கொண்டார். கடைசியாக சில மாதங்கள் என் உடல் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டபோது அம்மாவைக் காணும் பாக்கியம் எனக்கு இல்லாமற் போயிற்று. அந்த நாட்களில் இரவும் பகலும் அவர் பாதங்களைச் சுற்றி என் மனோ ஆகாசம் மிதந்தது. இது எனக்கு மிகவும் தேவைப்பட்டது எனலாம். அம்மாவைக் காண வேண்டுமென்ற தீவிரப் பற்று நோய்வாய்ப்பட்ட என் உடல் துயரத்தை மறக்கச் செய்தது.

அம்மாவின் நினைவு என் உடலிலும் உள்ளத்திலும் பரவியிருந்தது. ஒருநாள் அவர் எல்லோருடைய உதடுகளிலும் இரத்தத்தைக் கண்டதாக ஷா தோட்டத்தில் சொன்னது பிற்பாடு எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்த குறிப்பிட்ட சொல்லைக் கேட்ட பிதாஜி என்னைக் காண அன்றிரவு வந்தார். அச்சமயத்தில் எனக்கு இரத்த வாந்தி ஏற்பட்டது. என் உடலில் இருந்த சக்தி அனேகமாக முற்றிலும் செலவிடப்பட்டது. அம்மா பல சந்தர்பங்களில் வாய்ச்சொல் மூலம் என் நோயைக் குறித்து அவரிடம் சொல்லுவதற்கு முன்பாகவே அவர் என் உடல் நலமடைய சில வழிமுறைகளை எனக்கு ஆலோசனை கூறி வழி நடத்துவதுண்டு. ஒருநாள் இரவு மணி இரண்டு. அப்போது எனது நோயின் நிலையில் திருப்பமான ஒரு இக்கட்டான கதி ஏற்பட்டது. அதாவது என்னைக் கவனிக்க வந்த வைத்தியர் என் நிலை மிகவும் நம்பிக்கையற்றதாக உள்ளதென்று அறிவித்தார். அப்போது காது கேட்க முடியாத சப்தத்துடன் வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடும் வண்ணம் கனத்த

* ஒரு தூல உருவம்போல் ஒவ்வொரு நோயும் ஒரு குறிப்பிட்ட தோற்றமுடையதாகவும், அதை அவரால் தெளிவாகக் காண முடிந்ததென்றும் அம்மா சொல்லுகிறார்.

மழை பொழிந்து கொண்டிருக்க, குழம்பிய இந்த நிலையை மேலும் பயப்படுத்தும் வகையில் நாய்கள் குரைத்துக் கொண்டிருந்தன. பயங்கரமான தோற்றங்களைக் நான் காண ஆரம்பித்தபோது என் உடலின் உரோமங்கள் நிமிர்ந்து நின்றன. அச்சமயத்தில் என் மனதிற்கு ஒத்த அதிசயமொன்று முழுமையிலும் என்னைக் கவர்ந்தது. வலது பக்கத்தில் தலையணை அருகில் அம்மா உட்கார்ந்திருப்பதை நான் தெளிவாகக் கண்டேன். அந்த அதிசய காட்சி முடியும் முன்பாக என் தலைமீது அம்மா தன் கையால் மென்மையாகத் தடவிக் கொண்டிருப்பதாகக் கண்டேன். அது மிகவும் ஆறுதலை அளித்தமையால் ஒரு நொடிப் பொழுதில் ஆழ்ந்த தூக்கத்திற்கு ஆளானேன்.

அந்த நாளிலிருந்து நான் படுக்கையில் இருந்த சுமார் பத்து மாதங்கள் அம்மா அமைதியும், எழிலும் கொண்ட முகத்துடன், என் படுக்கையின்மேல் தலையணை அருகில் உட்கார்ந்ததாகவும் என்னை இறந்து போக விட மாட்டார் என்றும் நான் உணர்ந்தேன். தொடர்ந்து சில மணி நேரங்களுக்கு சில சமயங்களில் நான் தாங்க முடியாத வலியுடன் இருமும் போதும், அதைத் தொடர்ந்து இரத்த வாந்தி வெளியான போதும், நான் அம்மாவின் நாமத்தை இடைவிடாது ஜபித்ததால் உடனடியாக வலியின் தீவிரம் குறைந்தது. என்னுடலை வாட்டிய நோயின் பாதிப்பை திசை திருப்பவே பிறும்மச்சாரி யோகேஷிடம் அவர் ஒரு வருட காலம் மேற்கிந்தியா சென்று எந்த ஒரு நிலைத்த இருப்பிடமுமின்றி, கை பிச்சை உணவு மட்டும் உண்டிருந்ததல் வேண்டுமென்று அம்மா கேட்டுக் கொண்டது ஒருக்கால் அவரது உள் நோக்கமாக இருக்கலாம் என்பது என் யூகம்.

நோய்வாய்ப்பட்ட சில மாதங்களுக்குப் பின் ஷா தோட்டத்திற்கு அருகில் ஓர் அரசு விடுதியில் குடிபுகுந்தபோது, அம்மா ஹரித்வாருக்கு கும்பமேளாவில் கலந்து கொள்ளச் சென்று விட்டார். என் உடல்நிலை அப்போது

இரண்டாம் முறை மிக மோசமானதும், அம்மாவிடம் தெரிவிக்க ரிஷிகேஷுக்குத் தந்தி கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால் அம்மா வரவில்லை. பிதாஜி என்னைப் பற்றி கவலைப்பட்டபோது அம்மா அவரிடம், “ஜோதிஷ் பாய்ஜி தன் நோயைப் பற்றிய கவலையேதுமின்றி என் மடியில் படுத்திருப்பதை நான் கண்டேன்,” என்று சொன்னதாக பிறகு அறிந்து கொண்டேன்.

சுமார் ஐந்து மாத காலம் மருத்துவ சிகிச்சை செய்தபின் அதன் வல்லமையால் நான் எவ்வளவுக்கு வலுப் பெற்றிருக்கிறேன் என்று சோதிக்க எண்ணி அறையின் சுவற்றின்மேல் சாய்ந்தபடி சில அடிகள் நடக்க முயற்சித்தேன். அதே மாலையில் அதிக இரத்த வாந்தி ஏற்பட்டது. வைத்தியரிடம் இதைத் தெரிவித்தபோது அவர் என்னை, படுக்கையிலிருந்து எங்குமெழுந்து அசையக் கூடாதென்று என் வீட்டாரிடம் உத்தரவிட்டுச் சென்றார்.

ஐந்து நாட்களுக்குப் பின் அம்மா தாகா திரும்பியதும் என்னைக் காண வந்து என்னிடம், “இப்போது உன் உடலைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று விசாரித்தார். அதற்கு நான், “வலி இப்போது அதிகமாக இல்லை, ஆனால் அதிக காலமாக குளிர்ந்த நீரில் குளிக்காத காரணத்தால் நான் மனதில் மிகவும் அசௌகரியமாக உணர்கிறேன்,” என்றேன். அப்போது வைகாசி (மே) மாதம் வெய்யிலின் பொசுக்கும் சூடு. சிறிது நேரம் அம்மா உட்கார்ந்து பிறகு சென்று விட்டார். மறுதினம் மதியம் ஒரு மணியளவில் அவர் மறுபடியும் பிதாஜியுடன் வந்தார். அச்சமயம் வீட்டில் எல்லோரும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனர். என்னைக் கண்காணிக்க வேண்டி நியமிக்கப்பட்ட என் பன்னிரெண்டு வயதான மகளும் நன்றாகத் தூங்கியிருந்தாள். அப்போது அம்மா, “நீ குளிக்க விரும்புகிறாய், அதோ, அங்கே ஒரு குளமிருக்கிறது, நீ அங்கு சென்று குளித்துவிட்டு வா,” என்று சொன்னார்.

அம்மாவின் வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் அன்பும் பக்தியும் கலந்த புதியதொரு ஆற்றல் என் வலுவிறந்த உடலில்

பாய்ந்தது. அந்தக் குளம் சுமார் 72 மீட்டர் தொலைவிலிருந்தது. நான் படுக்கையை விட்டு அகலக் கூடாதென்னும் வைத்தியரின் எச்சரிக்கை என் மனதில் பளிச்சென்று வீசி உடனே மறைந்தது. அச்சமயத்தில் என் உடல் ஒரு எலும்புக் கூடாக இளைத்திருந்தது. இந்நிலையில் நான் தள்ளாடி எழுந்து நின்று குளித்தவுடன் மாற்றுக்காக ஒரு இடுப்புத் துணியை எடுக்க முயன்றேன். உடனே பிதாஜி என்னை பிடித்துக் கொண்டு தாங்கிச் செல்ல, 1.25 மீட்டர் உயரத்தில் உள்ள வீட்டின் தரையிலிருந்து இறங்கி குளம் வரையில் நடந்தேன். அந்தக் குளம் பல்கலைக் குழுவின் முஸ்லீம்கள் தங்கும் விடுதியைச் சேர்ந்த, அவர்களுக்காக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட குளமாகும். அக்குளக் கரையின்மீது அவர்களின் கட்டிடத்துடன், பொதுப் பணித்துறையின் எச்சரிக்கும் பலகையில் அக்குளத்தில் யாரும் குளிக்கவோ, துணி துவைக்கவோ கூடாதென்று தெரிவிக்கப் பட்டிருந்தது. அன்று அங்கு ஒருவரையும் காணவில்லை. மேலும் என் வீட்டிலும் எல்லோரும் தூங்கியிருந்தார்கள். நான் குளத்தில் இறங்கி ஆனந்தமாகக் குளித்தேன். வீட்டிற்குத் திரும்பியதும் ஈரத்துணியை கொடியில் விரித்து விட்டு ஓய்வெடுக்க படுக்கையில் படுத்தேன்.

நான் என் படுக்கையில் படுத்த சில நிமிடத்திற்குள் என் மகள் தூக்கத்திலிருந்து விழித்து, தன் அருகில் அம்மா அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டாள். நான் குளிப்பதற்காக புல்வெளிமீது நடக்கும்போது ஒருவகை கொக்கி முள்ளின் விதைகள் என் மடித் துண்டில் பற்றிக் கொண்டது. துணியில் முட்களைக் கண்ட என் பணியாள் 'ககென்', நான் மதிய நேரத்தில் புல்வெளிமீது நடந்துள்ளேன் என்பதை இயல்பாகவே தீர்மானித்து இவ்விஷயத்தை என் மனைவியின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்ததும், அவள் அம்மாவிடம் அத்துணியைக் காண்பித்து நான் வைத்தியரின் தடையை மீறி மதிய நேரத்தில் புல்வெளியில் உலாவச் சென்றேன் என்று புகார் செய்தாள். இதைக் கேட்ட அம்மா சிரித்தபடி ஏதும் சொல்லாமலிருந்தார்.

நானோ இதை அறிந்து உண்மையில் பிரமித்தது மல்லாமல், வெகு தொலைவிலுள்ள குளத்திற்கு, இப்புல் வெளியில் இப்பட்டப் பகலில், எவர் பார்வைக்கும் படாமல், எப்படி இச்சக்தியற்ற உடல் நிலையில் அங்குச் சென்று குளித்துத் திரும்பினேன் என்பதை நினைத்துக் குழம்பி, இவையாயும் எனக்கப்பாற்ப்பட்ட ஓர் சக்தியால் நடந்தது என்பதை உணர்ந்தேன்.

நான்கு மாதத்திற்குப் பிறகு தாகாவை விட்டு உடலுக்கு புத்துயிருட்டும் சூழ்நிலையுள்ள தலத்திற்குச் சென்றபோது ஸ்ரீநிரஞ்சனிடம் நடந்ததையெல்லாம் சொன்னேன். இதைத் தொடர்ந்து என் உடல் குணமடைந்து என் அலுவலக பணிகளை மேற்கொண்டதும் நடந்தவற்றை யெல்லாம் என் வைத்தியர்களிடம் வெளியிட்டபோது அவர்கள் இதை சிறிதும் மதிக்கவில்லை. என் வீட்டாரும் முதலில் இதை நம்பவில்லை. மேற்கொண்டு விவரமாக சொல்லிய பிறகே எல்லோருமே இதை ஏற்றார்கள்.

நல்ல புழுங்கல் அரிசியன்னம் உண்ண வேண்டும் என்னும் அவா என்னில் நோய் முழு வீச்சிலிருந்தபோது மேலிட்டது. என் மருத்துவர் அதை உண்ண அனுமதிக்க வில்லை. இதைக் கேள்வியுற்ற ஸ்ரீநிரஞ்சன், அம்மாவிடம், “மா, ஜோதிஷ் பாய்ஜி புழுங்கலரிசி யன்னம் சாப்பிட வேண்டுமாம். மருத்துவர் அதை அனுமதிக்க வில்லை. பாய்ஜி இறந்தால் அவருக்கு இருந்த இப்படிப்பட்ட இச்சையை நிறைவேற்ற நம்மால் இயலவில்லையே என்ற மனத் துயரத்திற்கு நாம் பெரிதும் ஆளாவோம்,” என்று வேண்டிச் சொன்னார். அம்மா சிரித்துக் கொண்டே, “இப்படி ஜோதிஷ் அதற்காக பேரவா கொண்டிருந்தால் அவருக்கு அவ்வன்னம் கொடுக்கப்பட வேண்டும்,” என்று சொன்னார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு பிதாஜி ஷா தோட்டத்திலிருந்து புழுங்கலரிசி அன்னம் கொண்டு வந்து என்னை உண்ண வைத்தார். ஆனால் அதை எவரும் கவனிக்க வில்லை.

அந்த நாட்களில் அம்மா தினமும் ஒருமுறை என்னைக் காண வருவார். ஒருநாள் காலை மிக முன்னதாகவே அம்மா

வந்து, அவர் போனவுடன், பிறும்மச்சாரி கமலகாந்த் அவர்கள் எனக்காக சில சம்பங்கி மலர்களை கொண்டு வந்தார். அன்று அந்த மலர்களை என் சொந்த கரங்களால் அம்மாவின் பாதங்களில் அர்ப்பணிக்கும் வாய்ப்பில்லாமல் போனேன் என்ற வருத்திய எண்ணத்துடன் அம்மலர்களைப் பார்த்தேன். அன்று மதியத்திற்குப் பின் ஸ்ரீகுலதா தாதா அவர்கள் எனக்கு ஒரு அழகிய ரோஜா மலரைக் கொண்டு வந்து மேஜையிலிருந்த சம்பங்கி மலர்களுக்குப் பக்கத்தில் வைத்தார். இப்படிப்பட்ட அழகான மலர்களை அம்மாவின் பாதங்களில் இட முடியவில்லையே என்னும் எண்ணம் எனக்கு மிகவும் ஏமாற்றமளித்தது. அச்சமயத்தில் திடீரென்று என் அறைக்குள் அம்மா நுழைந்து மேஜை அருகில் சென்று, இடது பக்கமாகச் சாய்ந்து நின்றபடி, கவனமற்ற ஒரு பார்வையுடன் என்னைச் சில நிமிடங்கள் பார்த்தபின் சென்று விட்டார். அம்மா அம்மலர்களை எடுத்துக் கொண்டார்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் ஒரு ரோஜா மட்டுமே காணவில்லை. மறுநாள் அம்மா வந்தபோது இதைப்பற்றி விசாரித்தேன். அதற்கு அம்மா, “நான் இங்கிருந்து எடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் எதை யெடுத்தேன் என்பதை சொல்ல இயலாது. நான் தன்கோரா ஜமீன்தார் வீட்டிற்குச் சென்று அங்கு ஒரு மாதுவிடம் ஏதோ சில மலர்களைக் கொடுத்தேன். அதன் பிறகு டெபுடி மாஜிஸ்ட்ரேட் வீட்டிற்குச் சென்று அங்கு ஒரு உடல் நலமற்ற மாதுவிடம் சில மலர்களை அங்கும் விட்டு வைத்தேன்,” என்று சொன்னார். முதல் வீட்டில் ரோஜா மலரையும் இரண்டாம் வீட்டில் சம்பங்கி மலர்களையும் கொடுத்ததாக நான் பிறகு அறிந்தேன். அந்த நோய்வாய்ப்பட்ட மாது விரைவில் குணமடைந்தாள்.

இதைப் பற்றி அம்மா, “தெய்வத்தின்பால் தீவிர நாட்டமே எல்லா தொழுகை வழிபாடுகளுக்கும், எல்லா பிரார்த்தனை களுக்கும் மூலமாகும். என்றுமுள்ள சாகுவத தெய்வீக சக்தியின் ஊற்று நம் இதயத்தில் இருக்கிறது. மற்றும் ஒவ்வொரு முயற்சியிலும் நம் இருப்பின் தூண்டுதல்களாகிய ஆக்கல்,

காத்தல், அழித்தல் இவைகளின் வேர் அல்லது அடிப்படைகள் நம்மில் இருக்கிறது,” என்று சொன்னார்.

மற்றொரு சம்பவம் இப்போது என் நினைவிற்கு வருகிறது. என் உடல் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும்போது, ஷா தோட்டத்தில் இருந்து எனக்காக தினந்தோறும் சிறிது பிரசாத அன்னம் அனுப்பும்படி பிதாஜி உத்தரவிட்டிருந்தார். ஆனால் அது இரண்டு மணி மதியத்திற்கு மேல்தான் கோயிலில் நிவேதிக்கப்பட்டது. அதற்குமேல் அப்பிரசாதம் என் வீட்டை அடைவதில் கால தாமதம் ஏற்பட்டது. நான் தினமும் பிரசாதத்திற்காக அதிக நேரம் காத்திருப்பதைக் கண்டு என் வீட்டிலுள்ளோர் எரிச்சலடைந்தனர். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் இந்த அன்ன ஏற்பாட்டை பற்றி குழப்பம் விளைவிக்கின்ற அளவுக்குக் குறை கூறப்பட்டது. இது என் மனதைப் புண் படுத்தியதுடன், என் குடும்ப உறுப்பினர்களிடையே இப்படிப்பட்ட கூச்சலும், வெறுப்பும் மற்றும் குறைகூறும் சூழ்நிலையில், எனக்காக இப்பிரசாத அன்னம் கொண்டு வருவது முற்றிலும் தேவையற்ற தென்று நான் தீவிர எண்ணங் கொண்டேன். ஒருநாள் இரவு மணி இரண்டாகியும் பிரசாதம் ஷா தோட்டத்திலிருந்து வரவில்லை. இவ்வளவு கொந்தளிப்புக் கிடையில் நான் காட்டிய வெறுப்பு அல்லது தயக்கம்தான் பிரசாதம் அனுப்பாமலிருக்க ஒரு முக்கிய காரணமாக இருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. இதை எண்ணி வருந்தி விம்மி, விம்மி படுக்கையில் அழுதவாறு நான் இருக்கையில், அரைமணி நேரத்திற்குப் பின் பிரசாதம் வந்தது. நான் அழுத அதே நேரத்தில்தான் அம்மா படுக்கையிலிருந்து எழுந்து, “ஜோதிஷுக்கு இப்போதே வேகமாகப் பிரசாதம் எடுத்துச் செல்,” என்று உத்தரவிட்டதாக அறிந்தேன். முன் தின மதிய வேளையில் எப்போதும் போல் பிரசாதம் அனுப்ப அம்மாவின் அனுமதி கேட்டபோது, அவர், “கூடாது” என்று சொன்னார். அதனாலேயே அதை வழக்கம்போல் அனுப்பும் முறையில் தடையாயிற்று என்று பின்னால் எனக்குச் சொல்லப்பட்டு அறிந்தேன். இது சம்பந்தமாக அம்மா, “என் சொந்த இச்சைப்படி

நான் எதையும் செய்வதில்லை. நீங்கள் உங்கள் உணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்ப அழுதும், சிரித்தும், உங்கள் ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறீர்கள்” என்று சொன்னார்.

நான் உடல் நலம் குன்றி இருக்கையில் இடமாற்றத்திற்காக விந்தியாசலம் செல்லும் வழியில் அம்மாவைக் கோல்கத்தாவில் சந்திக்க நேரிட்டதில் அம்மாவை அங்கு வரும்படி வேண்டினேன். அதற்கு அவர் சம்மதிக்கவில்லை. நான் விந்தியாசலத்தை சென்றடைந்த பிறகு, அவருக்காக ஒரு இரவு முழுவதும் அழுதே கழித்தேன். மறுநாள் அம்மாவுடன் பிதாஜியும் அங்கு வந்தார்கள். இது சம்பந்தமாக அம்மா, “எல்லா ஆன்மீக சாதகங்களின் குறிக்கோளும் அகந்தையை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த எல்லா உணர்ச்சிகளையும் மேம்படச் செய்து ஒருமைப்படுத்தித் தெய்வீக திசையை நோக்கி செலுத்துவதே ஆகும். எவ்வளவு விரைவில், ‘நான்’ என்னும் அகந்தை தன் செயலற்று இல்லாமல் போகுமோ, அவ்விடத்தை, ‘என்றும் உள்ள நீ’ என்னும் போதம் ஏற்கும்,” என்று குறிப்பிட்டார்.

விந்தியாசலத்திலிருந்து நான் சுனாருக்குப் போனபோது அம்மாவும் கூட வந்தார். ஒருநாள் அவர், “நீ வெளியில் தின்பபடி உலாவச் செல்வதில்லையா?” என்று கேட்டார். அதற்கு நான், “இங்குமங்கும் போவதற்கு மிகவும் பலமற்றவனாய் இருப்பதால் நான் எப்படி உலாவச் செல்வது?” என்று பதிலளித்தேன். அடுத்தநாள் விடியற் காலையில் தன்னுடன் வெளியில் உலாவ அம்மா என்னை அழைத்துச் சென்றார். சமமான தளத்திலும் மற்றும் தாழ்ந்த குன்றுப் பகுதிகளிலும் சுமார் ஒன்பது கி.மீ. தூரம் நடந்து மலையின் கீழ் நோக்கிச் செல்லும் பாதையில் வரும்போது மிகவும் தளர்ந்து போய் என்னால் நடக்க இயலாமல் போயிற்று. அம்மா என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து, “நம் வீடு இன்னும் அதிகத் தொலைவில் இல்லை,” என்று சொன்னார். பத்து நிமிடத்திற்குள் ஒரு குதிரை வண்டி ஒரு சின்ன சந்திலிருந்து வந்தது. அது வந்திருக்காவிடில் வண்டி நிலையத்திற்குப் போக இன்னும் ஒன்றரை கி.மீ தூரம் நடக்க

வேண்டும். கடைசியாக காலை 11 மணிக்கு வீடு திரும்பினோம். இந்த மித மிஞ்சிய அதிதூர நடை என் நோயினைத் தீவிரப் படுத்துமோ என்று பயந்தேன். ஆனால் அப்படி ஒன்றும் நேரவில்லை.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அம்மா, “குறிப்பிட்ட ஆன்மீகத் துறை மற்றும் கர்மமே வடிவாயுள்ள உலகம்; இவ்விரண்டிலுமே முக்கியமான ஆதாரம் பொறுமையாகும்,” என்று சொன்னார்.

என் வீட்டிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் பிதாஜி, அம்மா மற்றும் நானும் ஒரு புல் தரையின்மீது உட்கார்ந்தோம். கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள கிணற்று நீரை இழுத்து குளிக்க வேண்டுமென்று ஒரு குழந்தை அடம் பிடிப்பதைப் போல் அம்மா ஆசைப்பட்டார். “என் பணியாளை கூப்பிடுகிறேன்” என்று நான் சொன்னேன். அதற்கு அவர், “நீ ஏன் செய்யக் கூடாது?” என்றார். அது என்னைக் குழப்பியது. அத்தலங்களில் மக்கள் சூரியன் மறைவதற்கு முன்னதாகவே கிணற்றிலிருந்து நீர் எடுப்பதை முடித்துக் கொள்வார்கள். ஆகவே என்ன செய்வதென்று குழம்பி, அம்மாவின் இச்சையை நிறைவேற்ற முடியாதே என்பதை நினைத்து வருந்தினேன். ஆனால் நான் அதிசயிக்கும்படி லாந்தர் விளக்குடன் ஒருவர் அக்கிணற்றின் அருகே வந்தார். அம்மா குளிப்பதற்காக தண்ணீர் எடுத்துத் தர அவருடன் பேசி சம்மதம் பெற்று தண்ணீர் கொடுக்கப்பட்டது.

அம்மா, “நீ எதை நாடினாலும் அதை அடையக் கூடும்; ஆனால் அப்பொருளுக்காக நீ கொண்டுள்ள ஆசையின் தாகம் உன் இருப்பின் ஒவ்வொரு நாடி இழையிலும் பரவியிருத்தல் வேண்டும்,” என்று கூறினார்.

நான் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கையில் கிரிடியில் சில நாட்கள் இருந்தேன். அப்போது அம்மாவைக் காண வேண்டுமென்று ஏங்கியிருந்த நான், வியப்புடன் திகைக்கும் வகையில் மறுநாள் காலையில் அம்மா தன் முழு குழுவின்ருடன் வந்திறங்கினார்கள். உடல் நலத்திற்காக இந்த இடமாற்றத்தின் முடிவில் நான்

கோல்கத்தா திரும்பியுங்கூட ஒரு நாள் இருமியபோது இரத்தம் கக்கப்பட்டது. மருத்துவர்கள் என் எஞ்சிய வாழ்நாட்களை ஆரோக்கிய மளிக்கும் தலத்தில் கழிக்குமாறு யோசனை கூறினார்கள். தாகாவிலிருந்து அம்மா, “உன் அலுவலக மேஜைக்குச் சென்று அங்கு உன் வேலைகளைத் தொடர்,” என்று உத்தரவிட்டார். நான் தாகாவிற்குத் திரும்பியதும் அம்மாவும், பிதாஜியும் என்னுடன் அலுவலகத்திற்கு வந்து என் வழக்கமான நாற்காலியில் என்னை உட்காரச் செய்த பிறகு சென்றார்கள்.

அச்சமயத்தில் விவசாயத்துறை இயக்குனர் திரு ஃபின்லோ என்பவர் என் தலைவராக இருந்தார். என்மீது அன்பும் அதிக மரியாதையும் கொண்ட அவர் என்னிடம், “அலுவலகப் பணிகளை முடிந்த அளவுக்குச் செய்யுங்கள். எஞ்சியதை என் மேஜைக்கு அனுப்புங்கள்” என்று சொன்னார். அவர் மேலும், “நல்லது, தாங்கள் அப்பயங்கர நோயிலிருந்து எப்படி குணமடைந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். அதற்கு நான், “அங்கு ராம்னா ஆச்ரமத்தில் வாழும் அம்மா அவர்களின் அருளும், கருணையும்தான் என்னைக் காத்த ஒரே காரணம். இதற்காக அவர் எந்த மருந்தும் அளிக்கவில்லை. நான் மருத்துவர் வகுத்துத் தந்த வழிமுறையை மட்டும் பின்பற்றி வந்தேன்,” என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர், “ஆம் எங்கள் சமூகத்தவர்களுக்கு கிடையிலும் இம்மாதிரியான சம்பவங்களைப் பற்றி ஒரு சிலருக்குத் தெரிய வந்துள்ளது! நானும் நீங்கள் சொல்வதை நம்புகிறேன்,” என்று சொன்னார்.

ஒருநாள் எங்களை அடுத்து வாழும் 80 வயதுடைய ஸ்ரீஸ்யாமா சரண் முகர்ஜீ எனும் பழைய நண்ப ரொருவர் என்னைக் காண வந்தார். எங்கள் பேச்சு அம்மாவை நோக்கித் திரும்பிய போது, நான், “அவருடைய அருளால்தான் நான் இன்னமும் உயிருடன் உள்ளேன்,” என்று சொன்னேன். உடனே அவர் “ஒருவன் தனக்கு விதித்த காலத்திற்கு மேல் மற்றொருவருடைய அருளால் நீடித்து வாழ முடியுமா?” என்று கேட்டார். இந்த பேச்சு நடந்தபோது அவர் திடீரென்று

மௌனமாகி, உடனே வெளியே சென்று விட்டார். மறுநாள் காலையில் அவர், “நான் திடீரென்று உன்னை விட்டு வெளியேறிய காரணம் உனக்குத் தெரியுமா? நாம் அம்மாவைப் பற்றி பேசியிருக்கையில் உன் நாகாலியின் பின்னால் உள்ள முதுகு சாய்வுப் பலகையின்மீது முட்டை வடிவத்தில் சூர்ய பிரகாசம்போல் ஒரு ஜோதியைக் கண்டேன். அப்போது அறைக்கு வெளியே இருளும், உள்ளே எவ்வொளியு மின்றிருந்தது. அந்த சமயத்தில் நான் முற்றிலும் சுற்றிப் பார்த்ததில் அவ்வொளியின் மூலத்தை எங்கும் காணப்படாமையால் இதைப்பற்றி உன்னிடம் பேசும்முன் இவ்வசாதாரண சம்பவம் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டுமென முடிவெடுத்தேன். அப்படி முழுமையிலும் சிந்தித்தபின், தெய்வமே உருவாகிய மஹாத்மாக்களின் அருளால் எதையும் சாதிக்க முடியுமென்றும், அம்மா உன்னை எக்காலத்திலும் காத்து வருகிறார் என்பதையும் திடமாக உணர்ந்தேன்,” என்று சொன்னார்.

ஷா தோட்டத்தில் ஸ்ரீநிரஞ்சன் அம்மாவை முதன் முறையாகச் சந்தித்த சில மாதங்களுக்குப் பிறகு அவரிடம் “மா, உங்கள் ஆச்ரமம் நிறுவப்பட்ட பிறகு நானும் ஜோதிஷ் பாய்ஜியும் எங்கள் அடுத்த பிறவியில் பிரும்மச்சாரிகளாக அங்கு வாழ்வேம் என்று நாங்கள் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு” என்று சொன்னார். அம்மா என்னைப் பார்த்து, “நீ ஏன் மௌனமாக இருக்கிறாய்? அதை இவ்வுடலிலேயே உன்னால் எய்த முடியாதா?” என்று கேட்டார். நான்கு வருடங்கள் நோய்வாய்ப்பட்டு உடல் தேறி, என் கடமைகளை தொடர்ந்து மேற்கொண்டபோது, முன்பு பேசப்பட்டவைகளைப் பற்றி அம்மா எனக்கு ஞாபகமூட்டி, “இப்புனர் ஜன்மத்தை நீ எப்படிப் பெற்றாய் என்பதை நினைவிற் கொள்,” என்று சொன்னார். பிறகு அம்மா தன் கழுத்திலிருந்து ஒரு தங்கச் சங்கிலியை எடுத்து என் கழுத்தில் அணிவித்து, “உன் புனர் ஜன்மத்தை பெற்ற நீ இன்று முதல் ஒரு பிரும்மச்சாரியாக இருக்கிறாய் என்பதை நிச்சயமாக அறிந்து கொள்வாயாக,” என்று சொன்னார்.

என் சொந்த திட்டத்தில் 3.65 மீ x 2.25 மீ அளவுடன் ஆச்ரமத்தில் நாலு பக்கங்களிலும் தாழ்வாரத்துடன் அமைக்கப்பட்ட சிறிய குடிசையை அம்மா பயன் படுத்தினார். இரண்டு நீண்ட தாழ்வாரப் பகுதிகளில் அவர் தரையில் படுப்பார். என்னை அறியாமலேயே இப்போது என்னால் தேர்வு செய்யப்பட்டு அம்மாவுக்காக கட்டப்பட்ட குடிசையுள்ள இத்தலத்தில்தான் சில துறவிகளுள் ஒருவராக இதே இடத்தில் என் முற்பிறவியில் நான் வாழ்ந்ததாக அம்மா என்னிடம் சொன்னார். நான் என் முற்பிறவியில் சாதனைகளை நடத்தி வந்த அதே தலத்தில் இப்போது அம்மாவின் உடல் ஓய்வெடுப்பதைக் காணும்போது, இது நான் பெற்ற தனித்தன்மை வாய்ந்த பாக்கியம் என்றே நினைத்தேன். முதன் முறையாக நான் அம்மாவைக் கண்டபோது, என் பார்வைக்குத் தன்னில் எல்லா தேவ தேவிகளும் உடலிடம் கொண்டுள்ளபடி காட்சி யளித்தார். மற்றும் அவர் தொடர்ச்சியாக வந்த என் முற்பிறவிகளில் என்னை யாளும் தலைமை வகிக்கும் தேவியாக அவரே நிச்சயமாக இருந்திருப்பா ரென்ற உள்ளுணர்த்தலின் காரணத்தால், என் ஊழ்வினை இத் திசையில் இப்போதும் என்னைத் தொடர்ந்து உந்தியது போலும்.

1929 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து மூன்று வருடங்கள் விடியற் காலையில் அம்மாவை நான் முதலில் காண வேண்டு மென்ற விருப்பத்துடன் ராம்னா ஆச்ரமத்திற்குப் போவதுண்டு. இதற்காக நான் படுக்கையிலிருந்து இரண்டு மணிக்கு எழுந்து என் நித்தியபடியான அனுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு காலை நாலரை மணிக்கு புறப்பட்டு விடுவேன். சில நாட்களில் கை கடிகாரத்தில் காட்டும் நேரத்தை நிலைமாற்றமாகக் கண்டு நேரமாகி விட்டதென்று எண்ணி முன்கூட்டியே கிளம்பி வழியில் அடுத்த வீட்டுக் கடிகாரம் மணியடிப்பதிலிருந்துதான், நான் மிகவும் முன்னதாகவே புறப்பட்டதை அறிந்து ராம்னா மைதானத்தில் நடந்தோ அல்லது காளியம்மன் ஆலய வாயிலிலோ காத்திருப்பேன். காலை ஐந்து

மணிக்கு ஆச்ரம வாசல் திறந்ததும் அம்மாவை தரிசித்தபின் அவருடன் மைதானத்தில் உலாவிய பின் பகல் 11 மணிக்கு வீடு திரும்புவேன். சில நாட்களில் 12 அல்லது 1 மணிக்கு வீடு திரும்புவதும் உண்டு.

நான் அம்மாவின் முன் உட்கார்ந்ததேயில்லை. என்னை யாரேனும் உட்காரச் சொன்னால், நான் மிகவும் மன உளைச்சலடைவேன். அவர் தரிசனம் ஒன்றினாலேயே என் உடல், உள்ளம் இன்ப மயமான உற்சாகத்தால் நிறைந்து இருந்தன. எங்கள் காலைச் சுற்றின்போது அம்மா பெரும்பாலும் மிகவும் அமைதியாகவே இருப்பார்கள். மிகவும் அவசியமான விஷயங்களுக்குத்தான் பேசுவார்கள். நடக்கும்போது நான் அம்மாவின் பாத அடிகளை பின் தொடர்ந்து, எதுவும் பேசாது நடப்பேன். ஒருநாள் ஸ்ரீஅஸ்வினிகுமார் குஹா தாகுர்தா என்னும் வயதான வக்கீல் ஒருவர் காலை நடைக்காக ராம்னா வந்தபோது அம்மாவிடம், “அம்மா, நான் உங்களைக் காண வரவில்லை. ஆனால் உங்கள் பிரியமான குழந்தையை சந்திக்கவும், அவர் எப்படி தினமும் விடியற் காலையில் குளிர், வெப்பம் மற்றும் மழை போன்ற எதையும் பாராமல் எப்படி உன் பாதங்களில் ஒவ்வொரு அடிகளையும் எந்தப் பேச்சுமின்றி மௌனமாக பின்பற்றுகிறார் என்பதையும் என் சொந்த கண்களாலேயே கண்டறிய வந்தேன். இக் காட்சி ஒன்று மட்டுமே எனக்கு மிக்க இன்பத்தை யளிக்கிறது,” என்று சொன்னார். அப்போது நான் அவரிடம், “என்னை ஆசீர்வதியுங்கள், அதனால் நான் எஞ்சிய வாழ்க்கையை இப்படியே செலுத்திவிடுவேன்!” என்று நான் சொன்னேன். அந்த வயதானவர் என்னைக் கட்டியணைத்து, “நீ இப்போதே ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன்” என்று சொன்னார்.

விடியற் காலையில் சில நேரங்களில் பலத்த மழை பொழியும். ஆனால், பலமுறை நான் அம்மாவின் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டே சென்றபோது, மழை நின்று, எனக்கு அவர் இடத்தைச் சென்றடையும் வரை எவ்விதத் தடையுமில்லாததை நான் கவனித்துள்ளேன். மழை பருவ காலங்களிலோ அல்லது

குளிர் கால அடர்ந்த மூடு பனியிலோ தினமும் காலையில் மூன்று வருடங்கள் அம்மாவுடன் நடப்பதில் எந்தத் தடையும் எனக்கிருந்ததில்லை.

தாகாவில் ஒரு காலத்தில் இந்து முகம்மதியர் கலவரம் பரவலாக இருந்தது. அக்கலவரம் துவங்கி வெளிப்படுவதற்கு முன்பே ஒருநாள் அம்மா, “கொடுமை, அசுரத்தனம்!” என்று கத்தினார்கள். இந்த வார்த்தைகளின் பொருளென்ன என்று கேட்டபோது, அவர், “நான் கட்டுக் கடங்காத பீரிட்ட கூச்சல்களையும், கொடுமையால் அழும் சப்தங்களையும் மற்றும் ஓலமிடுவதையும் நகரத்தின் எல்லா திசைகளிலிருந்தும் கேட்கிறேன்,” என்று சொன்னார். இன வெறுப்புத் தன்மை அதன் உச்ச கட்டத்தில் இருந்தும் என் காலை நடைகளை நான் நிறுத்தவில்லை. ஸ்ரீயுத் பவானி பிரசாத் நியோகி என் பக்கத்து வீட்டுக்காரர். என்னை அவர் தம்பியைப் போல் காண்பவர். ஒருநாள் என்னை எச்சரித்து, “நகர் முழுமையிலும் கத்திக்குத்து, கொலை மற்றும் அடிதடிகளே நாளின் தன்மையாக உள்ளது. அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் நீ வெளியில் தனித்து நடப்பது சரியா? மேலும், நீ சென்று வீடு திரும்பும்வரை உனக்காக நான் மிகவும் கவலைப் படுகிறேன்?” என்று சொன்னார்.

அம்மா, என் காலைச் சுற்றுலாவைப் பற்றி ஏதும் எதிராகச் சொல்லாததால், அதை ஆழ்ந்து சிந்தித்ததில் என் பாதுகாப்பைப் பற்றி எனக்கு பயமேதும் ஏற்படவில்லை. எனவே நான் என் காலை உலாக்களை வழக்கம்போல் தொடர்ந்தேன்.

ஒருநாள் காலை தெரு விளக்குகள் எரிந்து கொண்டு இருந்த நேரத்தில் நான் ராம்னா ஆசிரமத்திற்கு போகும்போது, வழியில் எவரும் காணப்படவில்லை. யாத்திரை விடுதியைத் தாண்டி நான் சுமார் 30 மீட்டர் தூரம் சென்றிருப்பேன். அப்போது ஒரு துண்டு மட்டும் இடுப்பில் கட்டிய ஆள் ஒருவனை ஒரு மஹாகனி மரத்தடியின் பின்னால் ஒளிந்திருப்பதை நான் கவனித்தேன். அவன் என்னைப் பின் தொடர்ந்தான். நான் அவனை “நீ எங்கே

போகிறாய்?” என்று கேட்டபோது, அவன் என்னுடன் வருவதாக எனக்கு விடையளித்தான். நான் ராம்னா ஆச்ரமத்திற்குப் போவதாக அவனிடம் தெரிவித்தேன். அதற்கு அவனும் அங்குப் போவதாகச் சொன்னான். அவனுடைய நடவடிக்கை என்னில் சந்தேகப் பார்வைக்கு இடமளித்ததால் எனக்கு மிகவும் பயமாயிருந்தது. திடீரென்று நான், “இல்லை நீ என்னுடன் வரக்கூடாது!” என்று உரத்த குரலில் கூவி, இப்படி சொல்லிக் கொண்டே எப்புறமும் என் பார்வையைச் செலுத்தாமல் மிக வேகமாக நடந்து செல்லலானேன். நான் வெகுதூரம் சென்றபின் திரும்பிப் பார்த்தபோது, அந்த ஆள் நான் விட்டு விலகிய அதே தலத்தில் ஒரு சலனமற்ற திம்மக் கட்டையைப் போல் நின்றிருப்பதைக் கண்டேன். நான் ஆச்ரமத்தை அடைந்தபோது, அம்மா தன் அன்பு நிறைந்த நிலைத்த பார்வையை என்மேல் செலுத்தியபடி ஆச்ரம வாசலில் நின்று கொண்டிருக்க, நான் அவர் பாதங்களில் வீழ்ந்து நடந்ததைச் சொன்னேன். அதற்கு அவர் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. அந்த வட்டாரத்திலேயே ஒரு கொலை நடந்ததாக நான் பிற்பாடு அறிந்து கொண்டேன்.

புதிய வாழ்வின் பாதையில் என்னும் ஏழாவது அத்தியாயம் முடிவுற்றது.

8. துரர்ப் பிரதேசங்களுக்கு

நம் வாழ்வில் ஒவ்வொரு துறையிலும், வாழ்க்கையின் வெற்றிக்காகவும், வாழ்வதற்காகவும் மேற்கொள்ளும் கடுமையான உழைப்பில் மூன்று அவசியமான அம்சங்களை நாம் காணலாம். (1) உயர்ந்த குறிக்கோள், (2) நிலை மாறா முடிவு, (3) கடமையில் முழுமையான நாட்டம். சில நபர்களின் நிலைகளில் அடைய வேண்டிய வெற்றியை இந்நியமங்கள் தரா விட்டாலும், குறைந்தபட்சம் நன்மை பயக்கும் வலிமையான காரியங்களை செய்து முடிக்கும் இச்சையை அளித்து, அதனால் குறுகிய காலத்திற்குள் சாதகமான சூழ்நிலையில் பலனை யளிக்கின்றன.

என் அலுவலகக் கடமைகளுக்குத் திரும்பியதும் மூன்று வருடங்கள் முழுமையாக கட்டுப்பாடுடன் கழித்தேன். ஒருநாள் ஆசிரமத்தில் அம்மா ஒரு மலரை யெடுத்து அதன் இதழ்களைக் கிள்ளி அப்புறப் படுத்திக் கொண்டே என்னிடம், “உன் சம்ஸ்காரங்கள் பெருமளவு வீழ்ந்து போயின. இனியும் அதிகமாக இந்த மலரின் இதழ்களைப் போல் வீழ்ந்து, நான் மாத்திரம் உன்னுடைய முக்கிய ஆதாரமாக இந்த மலரின் தண்டுபோல் இருப்பேன். நீ இதைப் புரிந்து கொண்டாயா?” என்று சொல்லிச் சிரிக்க ஆரம்பித்தார். உடனே நான், “மா, அந்த நிலையை நான் எப்படி அடைவேன்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், “நீ எதையும் செய்யத் தேவையில்லை. மேற் சொன்னதை மட்டும் நீ தினமும் ஒரு முறை நினைவு படுத்திக் கொள்,” என்று சொன்னார். உண்மையில் சொல்லப் போனால் இந்த எண்ணம் என்னுள் ஆழப் பதிந்து என் வாழ்வில் என்னுடன் வழக்கம்போல் வந்த வழிமுறைகளில் முழுமையாகத் தங்கியது. பலதரப்பட்ட சிந்தனைகள் அப்போதைக்கப்போது கவனிப்பின்மையைக் கொண்டு வந்தாலும், மெல்ல மெல்ல சிதறியிருந்த எண்ணங்கள் எல்லாம் ஒரே குறிக்கோளுக்கு திரும்பப்பட்டன. இருப்பினும் என்னுள், அம்மா என்

முதுகெலும்புபோல் என்னுள் இருக்கிறார் எனும் மூல எண்ணத்தின்மீது என் கவனத்தை நிலைப்படுத்திட மிக்க ஆவல் கொண்டேன். இதன் மூலம் ஒரு மனிதன் இடைவிடாத ஆன்மீக சாதனை வழியிலும், புலன் விஷயங்களிலிருந்து மனதைத் தனிப்படுத்தியும் எந்த நம்பிக்கையைப் பெறுகிறானோ, அதை ஒரு மஹாத்மா மூலம் வெளிவரும் சக்தி வாய்ந்த ஒரே சொல்லினால் அவன் அடைய முடியும் என்று முழுக்க முழுக்க உணர்ந்தேன்.

சுமார் ஏழு மாதத்திற்குப் பிறகு ஒருநாள் காலை நடையின்போது என்னிடம் அம்மா, “கேட்டுக் கொள், முழுமையாக செயல்படும் உன் வாழ்க்கை முடிவுக்கு வருகிறது,” என்று சொன்னார். நான் அதைக் கேட்டுக் கொண்டாலும் எந்த விதமான உணர்ச்சிகளும் என்னில் பிரதிபலிக்கவில்லை.

அச்சமயம் ஸ்ரீபகவான் சந்திர பிரம்மச்சாரி என்பவர் என்னிடம் அடிக்கடி, “உன்னை அழைத்துச் செல்ல இமயத்திலிருந்து ஒரு மஹான் வருகிறார். நீ தயாராக இரு,” என்று சொல்லுவதுண்டு. அவர் ஒரு குழந்தை போன்ற இயல்புடையவராய் இருந்தபடியால் வேடிக்கைக்காகச் சொல்லுகிறார் என்று நினைத்தேன். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு நான்கு மாத பணி விடுப்பு எடுத்து உடல் நலத்தைப் பேணும் பொருட்டு இட மாறுதலுக்காக நல்ல ஒரு மலைப் பிரதேசத் தலத்தை நாடிக் கொண்டிருந்தேன். இதற்கிடையில் 2-6-1932 அன்று இரவு சுமார் 10.30 மணிக்கு அம்மா யோகேஷ் பிரம்மச்சாரி மூலம் என்னை வரவழைத்து அவர் போகுமிடத்திற்குத் தன்னுடன் என்னை வர இயலுமா என்று விசாரித்தார். அவர் எங்குப் போக விரும்புகிறார் என்பதை நான் அறிய வேண்டினேன்.

அதற்கு பதிலாக, “நான் தேர்ந்தெடுக்கிற எத்தலத்திற்கும்,” என்று சொன்னார். நான் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தேன். அம்மா மேற்கொண்டு, “ஏன் மௌனமாயிருக்கிறாய்?”

என்று கேட்டார். நான் இவ்விஷயத்தைப் பற்றி எவரிடமும் தகவல் கொடுக்க இயலவில்லை என்னும் உண்மை நிலையை எண்ணிப் பார்த்து, ஒரு பக்கத்தில் இவ்வுலகார்த்த இழுப்பினால் நான், “வீடு சென்று நான் பணமெடுத்து வரவேண்டும்,” என்று சொன்னேன். அதற்கு அம்மா, “இங்கிருந்து எவ்வளவு சேர்க்க முடியுமோ அதைப் பெற்றுக் கொள்,” என்று சொன்னார். அதற்கு நான், “எல்லாம் சரி,” என்று முணுமுணுத்தேன். ஆனால் என் ஆழ்ந்த இதயத்திலிருந்து என் மனைவி மற்றும் என் மகன் எட்டிப் பார்த்து, “எங்களை விட்டு நீ எங்கே போகிறாய்?” என்று கேட்பது போல் இருந்தது.

ஒரு கம்பளி, ஒரு துப்பட்டி, ஒரு போர்வை, ஒரு வேட்டி மற்றும் ஒரு மடித் துண்டுடன் நான், அம்மா மற்றும் பிதாஜியுடன் புறப்பட்டேன். ரயில் நிலையத்தை அடைந்ததும் அம்மா, “இந்தத் தண்டவாளம் எங்குச் சென்று முடியுமோ அதுவரை பயணச் சீட்டு வாங்கு,” என்று சொன்னார். நாங்கள் ஜகன்நாத் கஞ்ஜுக்கு வாங்கினோம். அடுத்தநாள் அங்குச் சென்றடைந்த பின், அம்மா, “நதியின் அக்கரைக்குப் போவோம்,” என்றார். அங்கிருந்து கதிஹார் சென்றோம். என் கையிலோ மிகக் குறைவான பணம் இருந்தது. ஆனால் எதிர்பாராமல் என் பழைய நண்பரொருவரை சந்தித்தேன். அவர் ரூபாய் 100/- மற்றும் அதிக அளவில் பழுவகைகள் மற்றும் இனிப்புகளைக் கொடுத்தார். அங்கிருந்து லக்னோ சென்று, பிறகு கோரக்பூர் போய்த் தங்கி, அங்கிருந்து டூன் எக்ஸ்பிரஸ் இரயில் மூலம் மறுநாள் காலை தேராடுனை அடைந்தபின், ஒரு தர்ம சத்திரத்தில் ஓய்வெடுத்தோம். இத்தலம் எங்களுக்கு முன் எப்போதும் தெரியாத இடம். இங்குள்ளோர் ஒருவரிடமும் எந்த முன்னறிமுகமும் இல்லாமலும் நான் கண்ட யாவும் எனக்குப் புதிதாகவும் இருந்தது.

அம்மா, “நான் காண்பதெல்லாம் பழையதாக இருக்கிறது,” என்று சொன்னார். அடுத்தபடி எங்குச் செல்வதென்று நிச்சய மற்றதாயிருந்தது. அன்று மதியம் பிதாஜியும் நானும் உலாவ வெளியே சென்றோம். அப்போது அருகாமையில் ஒரு

காளியம்மன் கோயிலிருப்பதாக கேள்விப் பட்டோம். அங்குச் சென்று பார்த்தபோது சுமார் 6.5 கி.மீ தொலைவில் ராய்பூர் என்னும் கிராமத்தில் அதிக நடமாட்டமில்லாமல் ஒரு சிவாலயம் தனித்து வாழ்வதற்குத் தகுதியுடையதான இடம் என்று எங்களிடம் அங்குள்ளோர் சொன்னார்கள். எதிர்பராமல் ராய்பூரைச் சேர்ந்த பாண்டேஜி என்னும் ஓர் நபர் எங்களைக் காண வந்தார். நாங்கள் அவருடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியபின், மறுநாள் காலை அவருடன் சேர்ந்து ராய்பூர் சென்றோம். பிதாஜி அவர்களுக்கு அந்த இடம் மிகவும் பிடித்தது. அம்மாவின் அபிப்பிராயத்தை நாடிய போது, அவர், “உங்களுக்கு நீங்களே ஒரு தீர்ப்பைக் காணுங்கள், எனக்கு எல்லா இடமும் நலமே,” என்றார். 1932 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம், 8 ஆம் தேதி, புதன் கிழமை காலையிலிருந்து அம்மா மற்றும் பிதாஜி இருவரும் ஆலயத்தில் வாழத் துவங்கினர். அம்மாவின் இச்சை இருந்தால் இதற்குப்பின் தொடர்ந்த சம்பவங்கள் வெளிப்படுத்தப்படும்.

**தூரப் பிரதேசங்களுக்கு என்னும்
எட்டாவது அத்தியாயம் முடிவுற்றது.**

Pitaji and Mataji

9. ஸ்ரீஸ்ரீமா

அம்மா எதன் பிரதிநிதியாகக் காட்சி யளிக்கிறார் மற்றும் அவர் உண்மையில் எதுவாக இருக்கிறார் என்பது நம் பொது அறிவிற்குப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். “நான் உங்களுடைய வெறும் பித்துப் பிடித்த மகள்தான்,” என்று அம்மா எப்போதும் கூறி வந்தாலும் அவர் வாழ்வின் அனைத்து வழி முறைகளிலும், அவர் அன்றாடம் நம்மிடையே நடத்தும் மகிழ்வுமிக்க லீலைகளிலும் எப்போதுமே நம்மால் உணரத்தக்க வடிவங்களில் தெய்வீகத்தின் அனைத்துச் சக்திகளும் வெளிப்படுகின்றன.

அம்மாவைச் சுற்றி பல தரப்பட்ட மக்கள் ஆயிரக் கணக்கான பிரச்சினைகளை தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டி அவரை நாடி இரவும் பகலும் ஒரே கூச்சலும், குழப்பமுமாக காணப்பட்டாலும், அவரில் நாம் முடிவில்லா ஆனந்தத்தைக் காண்கிறோம். ஒவ்வொரு உயிருக்கும் அவருடைய அழகுமிக்க அமைதியான பார்வைகள், எல்லா கேள்விகளுக்கும் எப்போதும் மலர்ந்த சிரிப்புடன் அளிக்கும் விடைகள் மற்றும் அவருடைய மிகவும் அழகான நகைச்சுவை உணர்வும் நமக்கு மன நிறைவான இன்பத்தை யளிக்கிறது. அவர் வாழும் வழிமுறைகள் எல்லோருக்கும் பொதுவானதும் மற்றும் யாவரையும் அரவணைத்துச் செல்வதாய் இருத்தலால் அவரை ‘பிரேம ரூப அன்னை’ அல்லது ‘மா பிரேம ரூபமயி’ என்று அழைக்கலாம். மனித வடிவில் இப் பிரபஞ்சத்தின் மகத்தான தேவியென்று சிலர் சொல்வதும், அவர் பெற்ற பூரணத்துவம் மனோமய மண்டலத்தில் எந்த புற உந்துதலின்றியும், தானாகவே, எந்தத் தன் முயற்சியும் இல்லாமலும் ஆன்மீகத்தில் மேன்மையான வளர்ச்சியை அடைந்தா ரென்று சிலர் கருதுகின்றனர். யார் எப்படி அவர் இருப்பைக் கருதினும், அவர் அப்படி அவர்க்குக் காட்சி அளிக்கிறார். ஒருவர் ஆன்மீக சிந்தனைக்கே

வழியில்லாதவ ராயினும் அவரை முதன்முறை கண்டதின் விளைவாகவே அவருள்ளத்தில் ஆன்மீக உணர்ச்சிகள் உயிருட்டுவிக்கப்பட்டு விடும். கடவுளின் சிந்தனைகளும், அவருடைய சிறப்புகளும் அம்மாவின் சந்நிதியில் பூரண பிரகாசத்துடன் தூசி போன்ற வரண்ட இதயங்களிலும்கூட வளர்ந்து விடும். மேலும் அது ஒரு வகையில் எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவியுள்ள ஒரே பிரபஞ்ச மயமான உயிர்த் துடிப்பாக ஒருவருடைய உள்ளத்தை அடக்கி ஆள்வதுடன் ஒரு முடிவில்லாத ஆனந்தத்தை பொங்கி எழச் செய்யும்.

ஒரு சமயம் அவருக்கு யார் குருவாயிருந்தார் அல்லது யாரிடமிருந்து அவர் உபதேசம் பெற்றார் என்று அவரிடம் கேட்டபோது அவர், “என் இளமையில் என் பெற்றோர்கள் வழிகாட்டியாகவும், இல்லற வாழ்வில் என் கணவரும், மற்றும் இப்போதுள்ள வாழ்க்கையில் எல்லா மக்களும் மற்றும் உலகத்தின் அனைத்துப் பொருட்களும் என் குருமார்கள் ஆவர். ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம், அனைவருக்கும் மிக உயர்ந்த ஒருவனாகிய இறைவன் ஒருவரே குரு ஆவார்,” என்று குறிப்பிட்டார்.

அம்மாவை, சாதாரண உலகத்தாருடைய பார்வையில் ஒரு குறிப்பிட்ட கோணத்திலிருந்து பார்த்தால் அவர் முழு நிறைவான ஒரு பெண், மனைவி மற்றும் அன்னை என்று எண்ணத் தோன்றும். ஆன்மீக நாட்டமுடையோருக்கு அவருடைய வார்த்தைகள் மற்றும் நடத்தை, ஆழ்ந்த அர்த்தங் கொண்ட வேறுபட்ட ஆன்மீக வழிமுறைகள் மற்றும் யோக சாதனைகள், அத்துடன் துவிதம், அத்துவிதம், விசிட்டாத்துவிதம் மற்றும் இதர ஆன்மீக அல்லது சமய சித்தாந்தங்களின் உண்மைகள் ஆகியவற்றைக் குறித்துக் காட்டும் (அவர் உடலில் வெளித் தோன்றும்) மாறுதல்கள் நம்மை அவர் ஒரு வைணவ வழிமுறையை சார்ந்தவரென்று உறுதிப்பட அனுமானிக்கச் செய்யும். சிறப்புடைய கிழக்கத்திய மற்றும் மேற்கத்திய நாட்டு ஆன்மீகவாதிகளிடையே அவர் தாந்திரீக வழிமுறையில்

நடத்திய சிவ, காளி, தூர்க்கை மற்றும் இதர தேவதைகளை வழிபடும் பூஜை விதானங்களும் வேத முறைப்படி நடத்திய யாகாதிகளும், வியக்கத்தக்க பாராட்டையும், பெரும் பிரமிப்பையும் எழுப்பும் ஆச்சரியங்களை விளைவித்த அம்மாவிற்கும், மற்றைய குரு சிரேஷ்டர்கள் பக்தியோகம், ஞானயோகம் அல்லது கர்மயோகம் போன்ற பிரத்யேக வழிகளின் மூலம் அவர்கள் உச்ச ஸ்திர நிலையை அடைந்ததற்கும் இடையில் நாம் காணும் ஒரேவொரு வித்தியாசம் உண்மையில் என்னவென்றால், சாதனைகளின் வழிமுறைகள் யாவும் அம்மாவினுள் அருமையாக ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட நிலையில் உள்ளதேயாகும். இப்படிப்பட்ட ஒருங்கிணைந்த வழிமுறையின் மூலம் எல்லாவித வேறுபாடுகளையுடைய மக்களும் அவர் சந்நிதியின் முன் உற்சாகம் அடைகின்றனர்.

அவருடைய நேசிக்கத்தக்க மற்றும் மதுரமான தோற்றம், அசாதாரண பொறுமை, சகிப்புத் தன்மை, தியாகம் மற்றும் எளிமையான வாழ்க்கை, எப்போதும் மகிழ்ச்சியுடன் ஆடவர், பெண்டிர் மற்றும் குழந்தைகளிடம் அவர் கொண்டுள்ள நேசம், மாசற்ற தெளிவுடைய பார்வை மற்றும் எல்லா உயிர் இனங்களும் இன்புற்று வாழ வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணம், சாதி, இனம், குலம் மற்றும் தேசம் என்ற எந்த பாகுபாடுமின்றி எல்லா மக்களின்பாலும் அவர் காட்டும் அன்பு, இன்ப துன்பாதிகளிலிருந்து அவர் இயல்பாகவே முழுமையாக பெற்றுள்ள விடுதலை ஆகிய நல்லியல்புகள் இந்த நவீன காலகட்டத்தில் அவரை ஒரு நிகரற்ற உயர்ந்த நிலையை அடைந்தவராக ஆக்குகிறது. அவருடைய இளம் வயதிலேயே அவரைக் கவனித்தவர்கள் அவர் தன் சிந்தனை மற்றும் செயல்களிலும் வாழ்நாள் முழுவதிலும் எப்போதும் ஒரே நிலையில் இருந்திருப்பதாக உறுதிபடக் கூறுகின்றனர். மேலும் அவர் எந்த தெய்வீக வழிபாடுகளையோ அல்லது ஆன்மீக சாதனைகளையோ பின்பற்றியதாகக் கண்டதில்லை. ஆதலால்

அந்த உயரிய நிலையைத் தன் முயற்சியால் அவர் அடைந்தாரென்று எவராலும் சொல்ல முடியாது.

எல்லோருடைய நலனுக்காகவும், அவரிடம் இயற்கையான அல்லது அதற்கப்பாற்பட்ட மிக அசாதாரணமான நிகழ்ச்சியை யுடைய காட்சிகள் தானாகவே எவ்வித புற உந்துதலு மில்லாமலேயே தோற்றங் கொண்டன. அப்படிப்பட்ட தோற்றங்கள் தன் இச்சையினாலோ, அல்லது தன் இச்சைக்குப் புறம்பாகவோ நடைபெறவில்லை. அவை அவரது பக்திப் பிரார்த்தனைச் செயல்களின் விளைவாக தோன்றினவைகளு மல்ல. சுத்தமான நெய்புடன் இதர யாகாதி அவிசுகளை யாக குண்டத்தில் இடும்போது இயற்கைத் தத்துவத்தின்படி அக்னிக் கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. ஆனால் அதிலிருந்து எழும் நல் வாசனையானது சுற்றஞ் சூழ்நிலையை சுத்தப் படுத்துவதுடன் அதற்குப் புத்துயிர் ஊட்டுகிறது. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு யாகாதி அவிசுகள் காணப்படாமல் சுத்தமான நெருப்பு மாத்திரம் பிரகாசித்து எரிகிறது. அம்மாவுடைய பக்தர்கள் அதே முறையில் மிக்க பக்தி மரியாதைகளுடன் தங்களது அர்ப்பணமாகச் செய்யும் அன்பளிப்பான காணிக்கைகள் அவர் பாதங்களைத் தொட்ட மாத்திரத்திலேயே, தன் குழந்தையின் உதடு தன்னுடைய பாரத்தைத் தொட்டவுடன் இயற்கையில் பாலானது எப்படி ஒரு தாய்க்கு வெளிப்படுகிறதோ (சுரக்கிறதோ) அதுபோல் அவரது இதயத்தின் நேச அருள் பீறிட்டு வெளியெழச் செய்கின்றன. அதனால் அம்மாவின் நிலையில், அவர் பேச்சு, அவர் பார்வைகள், மற்றும் அவர் முகம் யாவும் தன் குழந்தைகளுக்கு அன்பை வெளிப்படுத்தி, அதன்பின் யாகத்தின் அந்தியில் ஒளிமயமான தீயின் எழுச்சியைக் காண்பதுபோல், சில நேரத்திற்கு அம்மாவின் முகம் தெய்வீக ஒளியுடன் பிரகாசித்து அதற்குப்பிறகு அதன் இயல்பான அமைதி கொண்ட நிலைக்குத் திரும்புகிறது.

அவருள்ளத்தில் தன்னிச்சைப்படி செயலற்று சும்மா இருக்கவோ அல்லது செயல்பட எந்தவித போராட்டமுமோ

இல்லாமையால், அவர் கொண்டிருந்த அமைதிக்கு எந்த இடையூறுகளும் ஏற்படவில்லை. எந்த உறுதியான அடிப்படையைக் கொண்டு எல்லா மதக் கோட்பாட்டுத் தத்துவங்களும், தரும சாத்திரங்களும் அதைப் பின்பற்றும் உலகளாவிய வழிமுறைகளும் வேறுபட்ட காலங்களில் உலகத்தின் நன்மைக்காக மனித உள்ளங்களில் உணர்த்தப்பட்ட உண்மைகளும் தோன்றினவோ, அந்த நிகரற்ற உண்மையான ஒளியில் முழுமையாக அவர் மூழ்கியுள்ளார். அந்த உண்மையின் ஒரு நொடிப் பார்வையின் முன்னிலையில் அவருடைய அனைத்துச் செயல், சொற்கள் மற்றும் பாடல்களிலும் அது மறைமுகமாக அறிவுரை கொண்ட ஒளியாகப் பிரகாசிக்கிறது. அதாவது ஒரு மனிதன் தன் அன்றாட கடமைகளைத் தகுந்த முறையில் மகிழ்ச்சியுடன் செய்து அத்துடன் தன் சமூகத் தொடர்புகளைத் தான் நடத்திக் கொண்டிருப்பினும், தன் ஆன்மீக வழியில் முன்னேறலாம் எனும் மிகப் பெரிய உண்மையை அவர் வாழ்க்கை விளக்குகிறது.

ஆன்மீக நிறுவனங்களில் அதிகளவில் தற்போது துறவு மேற்கொண்டு அதன் எண்ணிக்கையைப் பெருக்குவதால் சமூக வாழ்க்கையில் முன்னேற்றத்திற்காக ஏற்பட்ட நற்பயனை கணக்கெடுக்கும் தருணம் இப்போது வந்து விட்டது. குடும்ப வாழ்க்கைக்கென வகுத்த எல்லைகளை ஒதுக்கிவிட்டு வெளியேறுவதும் மற்றும் ஒரு குடிமகனுக்குள்ள பாதுகாப்பு, உரிமைகளைத் துறந்து, குடும்ப சமூக மற்றும் தேச நலனுக்கென்றும், ஆன்மீக வழியின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் சில சுலபமான பாதைகளை வகுப்பதற்காக மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் யாவும் ஒரு சாமான்யமான விஷயமல்ல. தனித்து மிகத் தொலைவிலுள்ள மலை, குகை மற்றும் ஆசிரமங்களிலும் உலக வாழ்விலிருந்து முழுமையாக விலகி உயர்ந்த ஆன்மீக நிலைகளை அடைந்துள்ளோர் சிலர் உள்ளனர். ஆனால் பூர்ணமடையாத அனேகரும் உள்ளனர். இப்படிப்பட்டவர்களுடைய ஒரு தனி நபருக்கான உள்ள பெருமைகள்

எவ்விதத்திலும் மக்கள் தொகையின் கலாச்சார அறிவுத் திறனின் மட்டத்தை எந்த போற்றக்கூடிய அளவிற்கும் உயர்த்துவதோ அல்லது பொது மக்களின் வாழ்க்கை வழிமுறைகளில் எந்த ஒரு மேம்பாட்டையும் உருவாக்குவதோ இல்லை. அவர்களுடைய உள்ளத் தூண்டுதல்களால் நாட்டின் பல பாகங்களில் ஆச்ரமங்கள் நியமிக்கப்பட்டும், வானத்தை தொடுமளவுக்கு கோபுரமுடைய ஆலயங்கள் கட்டப்பட்டும், அங்கு காலையிலும் மாலையிலும் பாடப்படும் தோத்திரங்கள், பாடல்களுடன் செய்யும் ஆடம்பர பூஜா விதானங்களும், பிரமிப்பூட்டுவதாக அமைகின்றன. இவையாவும் அக்கம் பக்கத்திலும், தொலைவிலும் உள்ள மக்களின் உள்ளங்களில் இப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களுக்கு பெருமளவில் உதவிடும்படி தூண்டுகிறது. மேலும் இவ்வாச்ரமங்கள் அவர்களுக்கு கொடுக்கும் இலவச பிரசாதம் அவர்களை, உணவின்பால் ஈக்கூட்டம் ஈர்க்கப்படுவதுபோல் கவர்ந்திழுக்கின்றது. பெருந் தொகையில் நிதி, கடின உழைப்புடனும் உருவாக்கிய இப்படிப்பட்ட ஸ்தாபனங்களின் தாக்கம் நம் சமூக வாழ்க்கையின் ஆரோக்கியத்தையோ அறிவுத்திறன் மற்றும் கல்வி அறிவை பரப்புவதிலோ, மக்களிடையே அதிக அளவு நேசத்தை வளர்ப்பதிலோ மற்றும் தெய்வத்தின்பால் ஆழ்ந்த பக்தியை விதைப்பதிலோ ஆகிய எந்த ஒரு துறையிலும் அபூர்வமான அளவுக்கு முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை.

நம் சமூகம் பொறாமையாலும், இடையூறு செய்யும் போட்டி மனப்பான்மையாலும் மற்றும் பயனற்ற அற்ப விஷயங்களைக் கொண்ட சண்டை சச்சரவுகளாலும் எந்த முன்னேற்றமு மில்லாமல் முடக்கப்பட்டு வருகிறது. பாதியளவுக்கு செயலழிக்கப்பட்ட நிலையுடன் தேக்க மடைந்த இன்றைய சமூகம் இன ஒதுக்கீடுகள் போன்ற சிந்தனைகளாலும் செயலற்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு வருகிறது. உறுதியுடன் ஒரு உயரிய சமூகப் பொறுப்புள்ள தன்னலமில்லா தொண்டு செய்ய உள்ளம் படைத்தவர்களுக்கு உண்மையான முழுத் திறமையுடன் சமூகப்

பணியில் ஈடுபட வாய்ப்பேதும் கிடைப்பதில்லை. அதற்கு மாறாக சீர்திருத்தத்திற்காக ஒருவன் எடுக்கும் ஒவ்வொரு அடியிலும் பலத்த எதிர்ப்புகளைச் சந்திக்க வேண்டியுள்ளது. எந்த கலாசாரத்தின் வாயிலாக உடல் மற்றும் மன ஆரோக்கியம் பாதுகாக்கப்படுமோ எது மனிதனை உறுதி படைத்தவனாகவும், மற்றும் கடவுளின் அருளை உணர்வதின் வாயிலாக ஒருவன் வாழ்வில் எத்துறையிலும் எதையும் தாங்கும் சக்தியுடையவனாய் ஆக்குகிறதோ, எது நம் குறுகிய தன்னல கண்மூடித்தனமான எண்ணங்களைத் தூயதாக்கித் தன்னலமற்ற தொண்டு மனப்பான்மையும், சாதி, இனம் போன்றவைகளில் எந்த வித்தியாசமும் பாராட்டாது, தன்னையே தியாகஞ் செய்யும் மனப்பான்மையை உண்டாக்குகிறதோ, அந்த சீலமும், ஒழுக்கமும் விரைவாக மறைந்து கொண்டு போவதுடன், இப்படிப்பட்ட உயரிய கலாசாரம் நம்மிடையே வளர்வதற்கான வாய்ப்பும், சூழ்நிலையும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே போகிறதென்பதில் எச் சந்தேகமுமில்லை.

மனித வாழ்வின் செயல்படும் தரத்தை இப்படிப்பட்ட கீழ்நிலைக்குக் கொண்டு வரக் காரணம் யாதென நாம் விசாரிக்க வேண்டிய காலம் இது. நாம் காலத்தால் தளர்ந்து அல்லது பழுதான ஒரு குறிப்பிட்ட பழைய மத கோட்பாடுகளைப் பின் பற்றும் இனங்களுடனும், நம்மில் விரோத மனப்பான்மைகளை வளர்த்தும், பயனற்றும், முன்னேற்றமும் இல்லாத சூழ்நிலையில் வீழ்ந்து கிடக்கிறோம்.

பழங்காலத்து மற்றும் தற்காலத்துக் கற்பனைகளும், குறிக்கோள்களும் ஒன்றையொன்று நேர்முகமாகச் சந்தித்துள்ள நிலையில் நம் சமூக மற்றும் ஆன்மீக வாழ்க்கையிலும் மந்த நீரோட்டம்போல் நம்மில் ஒரு மந்தமான நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இச்சூழ்நிலையில் அம்மா இவ் வழிமுறைகள் பிரியும் மையத்தில் நிற்கிறார்கள்.

அம்மாவின் வாழ்வில் அவர் தம் எல்லா செயல்பாடுகளிலும் உலக மக்களின் நலனைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தன் உடல்

தேவைகளையும், அதன் பாதுகாப்பு மற்றும் செளகரியத்தைப் பற்றியும் பிறரிடம் ஒப்புவித்துத் தன்னை முழுமையாக தன் உடல் பற்றிய சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபட்டுள்ள நிலையை நாம் காண்கிறோம். இதனால் எந்த உதவியற்றவர்க்கும், கொடுமை படுத்தப்பட்டோருக்கும், மற்றும் உடல் நலமற்றோர், அனாதைகளாக ஆதரவற்றோர் ஆகிய இவர்களின் வாழ்வை மேம்படுத்தவும், இத்துடன் மேலும் மித மிஞ்சிய செளகரியத்துடன் வாழ்க்கையில் தெவிட்டாடாந்த பெரும் தனவந்தர், சமூகத்தில் சக்தி வாய்ந்தவர்கள் ஆகியோர் படும் மனநோய், உடல் பாதிப்புகளிலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றவும், அம்மா தன்னை எப்போதும் எல்லா பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபட்ட தயார் நிலையில் வைத்திருந்தார்.

நம் வாழ்வில் நடத்தும் செயல்களின் ஒவ்வொரு நுண்ணிய விவரங்களையும் நாம் பரம்பொருளுடன் எப்படி அதை இணைத்து, ஒரு புதிய உணர்வை உருவாக்கி நாம் மக்களிடையே கொள்ளும் தொடர்பில் ஒரு புதிய பார்வையைக் கொண்டு வந்து, இந்த உலகத்தை ஒரு புதியதொரு இன்பமயமான, புதிய நம்பிக்கையுடைய அமைதித் தலமாக உருவாக்கலாம் என்னும் உண்மையை நமக்கெல்லாம் அறிவிப்பதற்காக அவர் வாழ்க்கையே நம் கண்களைத் திறப்பதில் ஒரு கருவியாய் உள்ளது.

உலகத்தாருடைய கண்ணோட்டத்திலிருந்து காணும்போது தனதென்று சொல்லும்படி எதுவும் அவரிடத்தில் இல்லை. இப்போது அவர் வசிக்கும் இடங்களாவது பொதுமக்கள் வாழும் எல்லா இடங்களாகிய கோயில்கள், தர்ம சத்திரங்கள், பொது ஆசிரமங்கள், மற்றும் குடிசைகளே. இத்தலங்களில் மிக உயர்ந்தோரிலிருந்து மிகத் தாழ்ந்தவர்கள் உள்பட எல்லா மக்களும் எந்தத் தடைகளுமின்றி அவரை சுலபமாக அணுக இயலும். எல்லா உயிரினங்களும் தன்னுடைய சொந்தக் குடும்பத்தினரும், உறவினரென உண்மையில் அவர் உணர்வதால், இவ்வுலக நன்மைக்காக தன்னைப் பூரணமாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். முன்னால் குறிப்பிட்டது போல்,

அவர், “இவ்வுலக முழுவதையும் ஒரு பரந்த பூந்தோட்டமெனக் காண்கிறேன். அதில் தனித்தன்மை வாய்ந்த அழகும் அருளும் கொண்ட மலர்களாக நீங்கள் யாவரும் மலர்ந்திருக்கிறீர்கள். அவ்வப்போது நான் அத் தோட்டத்தின் ஒரு முனையிலிருந்து மற்றொரு முனைக்குப் போவதுண்டு. நான் உங்களை விட்டு உங்கள் சகோதரர்களிடம் போவது உங்களை ஏன் வருத்தத்தில் ஆழ்த்துகிறது?” என்று சொல்லுகிறார்.

மற்றொரு சமயத்தில் அவர், “நான் எதையும் செய்யவோ, சொல்லவோ தேவையில்லை. முன்னால் அதற்கு எந்த தேவையும் இருந்ததில்லை. அதற்கு இப்போதுமில்லை அல்லது எதிர்காலத்தில் அது இருக்கப் போவதுமில்லை. உங்கள் எல்லோருடைய நன்மைக்காகவே, சென்ற காலத்தில் என்னில் தோற்றங் கொண்ட காட்சிகளைக் கண்டீர்கள்; இப்போது காண்கிறீர்கள்; மேற்கொண்டு காணப்போவது; யாவும் ஆகும். என்னில் என்னுடையதென ஏதோ தனிச் சிறப்பு உள்ளதென்று நீங்கள் எண்ணினால், இந்த உலகம் அனைத்தும் என்னுடையதென்று கட்டாயமாகச் சொல்ல வேண்டும்,” என்று கூறினார்.

நாம் உலகெங்கும் காணும் அந்த லோக மாதாவின் படைத்தலென்னும் செயல்பாட்டின், பெருமைகளாக அம்மாவிடமிருந்து வெளியாகும் எல்லா வார்த்தைகளிலும், மற்றும் செயல்களிலும் சமூகத்தில் உள்ள எல்லா இனத்தாருடனும் கலந்து செயல்படும் தன்மையிலும் வெளியாவதை நம்மால் காண முடிகிறது. அவரிடம் பக்தி கொண்டவரிடத்தில் அவர் ஒரு குழந்தையைப் போல் அவரிடம் அன்பிற்கு அடையாளச் சின்னமாக அன்பு காணிக்கைகளை உரிமையுடன் கேட்பார். நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும், உலக விஷயங்களால் மனக் கசப்படைந்தவர்களுக்கு அம்மா தாயினும் சாலப் பரிந்து பலவித தோற்றங்களில் செயல்பட்டு, அவர்களுடைய குறைகளைத் தீர்த்து வைப்பார். இந்த பாவனைகள் எல்லாம் அதற்குப் பின்னாலுள்ள மகத்தான ஆன்மீகக் களஞ்சியத்திலிருந்தே கிடைக்கின்றன.

எல்லா மதங்களையும் எல்லா சமூக பொது நிறுவனங்களையும் மற்றும் சமூக சட்டங்களையும் பல கல்வி முறைகளையும் அவர் சமமாக மதித்துத் தன் உயர்ந்த மரியாதையைக் காட்டினார். இது இந்த உலகில் எல்லா வஸ்துக்களும் ஒரே பரம்பொருளின் புற வடிவ மென்னும் உயர்ந்த உண்மையை உணர்த்துகிறது. அம்மா, “எல்லா நதிகளும் ஒரே கடலினுள் சென்றடைவதுபோல் எல்லா மதங்களும் ஒரே பரத்தின் திசையை நோக்கிச் செல்கின்றன. நாம் எல்லோரும் ஒன்றே” என்று சொல்லுகிறார். யாராவது அவரிடம், “நீங்கள் எந்த சாதியைச் சேர்ந்தவர்? உங்கள் இருப்பிடம் எங்குள்ளது?” என்று கேட்டால் அதற்கு அம்மா சிரித்தபடி உடனடியாக, “இந்த உலகப் பார்வையிலிருந்து கண்டால் இந்த உடல் கிழக்கு வங்கத்தைச் சேர்ந்ததும், (தற்போதையே பங்களாதேஷ்) சாதியில் பிராம்மணரையும் சார்ந்தது. ஆனால் நீ இந்த செயற்கையான வித்தியாச எண்ணங்களை விட்டு எண்ணிப் பார்த்தால் இந்த உடல் ஒட்டு மொத்த மனித குலத்தின் ஒரு அங்கம் (வசதைவ குடும்பகிம்) என்பதை நீ உணர்வாய்,” என்று பதிலளித்தார்.

சில சமயங்களில், “இந்த உடலின் மேல் நம்பிக்கைக் கொண்டிரு. உன்னுடைய முழு நம்பிக்கை உன் கண்களைத் திறக்கும்,” என்று அவர் சொல்வதை பலர் கேட்பதுண்டு. மேலும் அவர் அடிக்கடி, “நான் எதையும் அறிந்திலேன். என் காதுகளில் நீங்கள் செலுத்துவதைத்தான் நான் பதிலாகச் சொல்லுகிறேன்,” என்றும், அதற்குப் பின், “இந்த உடல் ஒரு விளையாட்டு பொம்மை. நீ அதனுடன் எப்படி விளையாட ஆசைப்படுகிறாயோ, அதன்படியே அது விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது,” என்றும் சொல்லுவார்.

இவைகளிலிருந்தும் மற்றைய இதர குறிப்பிட்ட அவர் சொற்களிலிருந்தும் வெளிப்படும் உண்மையாவது, “எந்த சக்தியானது இந்த அசாதாரண உலகத்தின் பின்னணியில் உள்ளதோ அது அவர் உடல் வடிவில் இடங் கொண்டுள்ளது,”

Bhaiji

என்பதாகும். அவருடைய செயல்பாடுகள் யாவும் ஒரே மூலத்திலிருந்து வெளியாகி அதனுள்ளேயே திரும்புகிறது. துவித பாவனையே இல்லாத அவர் அடிக்கடி, “நீ ஒன்றே உள்ளாய், நீ ஒன்றே” அல்லது, “நான் மட்டுமே இருக்கிறேன், எல்லாமே என்னுள் அடங்கியுள்ளது, ஒரு நாணயத்தின் இருபக்கங்களைப் போல்” என்று சொல்லுவார்.

ஒரு சமயத்தில் அவர், “எனக்கும் உனக்கும் இடையில் இன்றியமையாத அல்லது அவசியமான வித்தியாசமேதும் உள்ளதா? இறைவனொருவன் இருப்பதால், நான் மற்றும் நீ என்றும் இருக்கிறோம்,” என்று சொன்னார். நிலைமாறா நம்பிக்கையுடனும், வலுவான பக்தியுடனும் மற்றும் அன்பு நிறைந்த வெள்ளமாக ஓடும் உள்ளத்துடனும், உங்களில் யாராவது ஒருவர், “அம்மா, வா, என்னிடம் வா, நீ என்னுடன் இல்லாமல் ஒருநாள்கூட என்னால் கடத்த முடியாது அம்மா,” என்று கதறிக் கூப்பிட்டால், லோக மாதாவாகிய அம்மா தன் கரங்களை உன்னை நோக்கி விரித்து தன் மார்பில் உன்னை அணைத்துக் கொள்வார் என்பது நிச்சயம். உன் துன்பம் நிறைந்த காலத்தில் அவர் ஒரு மர்மமான முறையில் உன்னை செலுத்தும் எல்லா சக்திகளையும் நல்ல முறையில் வழி நடத்த வேண்டி, அவர் மிக அருகில் எப்போதும் உள்ளார். இந்த உறுதியான நம்பிக்கையுடன் நீ உன் வாழ்க்கையில் நடைபோடு. உன் எல்லா பொறுப்பின் தீவிர நிலைகளையும் தானே ஏற்று உனக்கு அப்பளுவைத் தாங்கும் சக்தியையும் கொடுத்தருள்வார். ஸ்ரீஸ்ரீமா என்றும் வாழ்க! அவர்தம் தெய்வீக அருள் இப்புவனம் எங்கும் நிலைத்துப் பெருகுக!

ஸ்ரீஸ்ரீமா என்னும் ஒன்பதாவது அத்தியாத்துடன் பாய்ஜியால் தொகுத்து எழுதப்பட்ட “மாத்ரு தரிசனம்” என்னும் நூல் முடிவு பெற்றது.